

Chí Tử Bất Du

Contents

Chí Tử Bất Du	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13: Ngoại Truyện-1	38
14. Chương 14: Ngoại Truyện-2	40
15. Chương 15: Ngoại Truyện-3	42
16. Chương 16: Ngoại Truyện-4	43
17. Chương 17: Ngoại Truyện-5	44
18. Chương 18: Ngoại Truyện 6	46

Chí Tử Bất Du

Giới thiệu

Editor : Tiểu Diệp Thảo
Thể Loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, điền văn, huyền bí, 1v1, thâm tình công, công sủng thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-tu-bat-du>

1. Chương 1

Cô gái kia chính ở chỗ này.

Mái tóc dài rối tung rủ xuống mặt, nhưng vẫn có thể thấy đôi mắt trừng lớn của cô đang chăm chú nhìn vào hắn.

Rồi cô gái động dậy tay chân, chậm rãi đi về phía giường.

Không thể hô hấp.

Toàn thân hắn toát ra mồ hôi lạnh, yết hầu phát ra những tạp âm trống rỗng, vô nghĩa. Hắn chỉ có thể nhìn chăm chăm, hoàn toàn không thể nhắm mắt lại.

Cô gái cuối cùng đi đến phía trên hần, thân thể phiêu nhiên hạ xuống, ngồi chồm hổm trên bụng hần.

Cho dù cách một lớp chăn bông, hần vẫn cảm nhận được rõ ràng xúc cảm ẩm ướt nhầy nhụa, dính dính đầy ghê tởm, khiến cả người hần nổi da gà....

[A_____! Tức chết đi! Viết không nổi nữa rồi!] Tôi bực bội bứt bứt tóc, lấy một điều thuốc từ trong hộp ra điểm lửa.

Kẹt rồi.

Tôi vừa phả khói, vừa tức tối trừng mắt nhìn màn hình máy tính trước mặt, hy vọng cứ trừng như vậy sẽ có một tiểu gia tinh chạy ra giúp tôi soạn thảo, bất quá cũng chỉ là hy vọng mà thôi. Trước chưa nói đến thể giới này có tồn tại tiểu gia tinh như trong Harry Potter hay không, cho dù thật sự tồn tại, tiểu tinh linh gia sự vạn năng đó cũng không hẳn có khả năng biết hỗ trợ viết tiểu thuyết đi?

Aiz, cách ngày phải nộp bản thảo chỉ còn không đến một tuần, mà tiểu thuyết của tôi còn chưa hoàn thành được một nửa...Không lẽ lại xin lùi ngày nộp sao?

[Quên đi, lùi thì lùi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, nhiều lắm thì đến lúc Cẩm Nghi đến lấy bản thảo, làm một câu ‘bản thảo không có, chỉ có một cái mạng thôi’ đi!]

Đã định quyết tâm lộn chết không sợ nước sôi, tôi đứng dậy, vươn vai một cái giãn giãn thắt lưng, thuận tiện làm vài động tác co duỗi chân tay. Mỗi lần thân thể cứng ngắc sau nhiều giờ ngồi sáng tác, tôi thường phá lệ nhớ đến người kia, kỹ thuật mát xa của người đó cũng không phải chỉ dùng một chữ ‘tốt’ là có thể hình dung a.

Vừa nhớ đến người kia, tôi lại nhú mày, đã hơn bảy giờ tối rồi, sao còn chưa về nhỉ? Tôi nhớ rất rõ ba ngày trước, khi anh đi công tác còn sát son thề thốt nói buổi chiều hôm nay sẽ về mà....

Hay là tắc đường? Cho dù tắc đường, cũng nên gọi điện thoại nói cho tôi một tiếng, đừng để tôi ngồi ngốc ôm cái bụng đói chờ anh chứ?

Ừm, tuy rằng tôi vì đuổi kịp ngày nộp bản thảo mà sáng tác đến quên ăn...

Ở trong lòng thầm oán người nào đó không giữ lời, tôi cầm lấy di động mở danh bạ ấn số [1]_____lúc trước anh giúp tôi mua di động, liền cài số di động của anh vào phần quay số nhanh.

[Trí nhớ của em không tốt, anh đã đặt số của anh vào đầu danh sách quay số nhanh, sau này em muốn gọi cho anh thì trực tiếp bấm số [1] là được rồi.]

Anh thật đúng là rất hiểu tôi, đã ở cùng nhau nhiều năm như vậy, nhưng nói thật ra, tôi vẫn không nhớ được số điện thoại của anh.

Bất quá tôi không nhớ được cũng không sao, di động của tôi nhớ là được rồi, đúng không? Nhưng không biết anh là không thích mẫu di động của tôi hay là vì cái gì, cứ nhiên ‘không cẩn thận’ làm rơi điện thoại của tôi vào bồn cầu. Rồi mới về mặt xin lỗi nói là muốn ‘bồi thường’ linh tinh gì đó, sau đấy lập tức lấy ra một chiếc di động trong cặp, giống hệt với cái anh đang dùng, chỉ có màu sắc là khác nhau, về mặt vừa chờ mong lại sợ hãi bị thương tổn thẳng tắp nhìn tôi.

Khi đó, tôi bất chợt cảm thấy trên đầu cùng phía sau anh xuất hiện một đôi tai cầu cùng cái đuôi phát phát diều diều...

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không thể liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau....” Nghe giọng nữ cứng nhắc không chút cảm xúc vang lên trong điện thoại, tôi nhú mày.

Rốt cục là anh đang làm cái gì a? Tôi vò vò tóc, quên đi, nói không chừng đợi lát nữa anh sẽ trở lại, tôi cứ tắm rửa trước đi, tuy rằng ngồi trong phòng bật điều hòa không chảy mồ hôi, nhưng tắm một chút cho thoải mái cũng tốt.

Bật một bản hiphop thịnh hành nhất gần đây, tôi mở tủ quần áo lấy áo ngủ cùng quần lót, chậm chạp đi đến phòng tắm.

Hai ba cái đã cởi sạch quần áo, mở vòi nước, nước ấm vừa phải chảy xuống từ vòi hoa sen, tuy ngày hôm qua đã tắm rồi, nhưng hôm nay lại tắm một lần cũng tốt, lúc ngủ cũng dễ chịu hơn.

Dầu gội đầu, dầu gội đầu....Hai mắt vì tránh nước vào nên không mở ra được, tôi chỉ có thể vươn tay hướng giá bên cổ gắc sờ soạng.

[Này, dầu gội đầu.]

[A, cảm ơn.] Tôi đổ một ít dầu gội đầu ra tay bắt đầu xoa xoa lên đầu, đột nhiên sừng sốt_____vừa mới....Có người đưa dầu gội đầu cho tôi?

Ý thức đến chuyện này, tôi vội mở to mắt nhìn về phía thanh âm vừa phát ra.

_____Ngũ quan góc cạnh, đôi mắt màu lam như màu trời, liếc một cái cũng đủ biết là con lai xinh đẹp....Đáng giận, thì ra là người này, làm tôi sợ tới mức chết khiếp, còn tưởng rằng là u linh quỷ quái chết tiệt gì đó!

“Tiêu Hoàng, tên chết tiệt này! Anh đừng đột nhiên xuất hiện có được không?” Tôi quát lên cơ hồ như sắp phát điên, tuy tôi là tiểu thuyết gia viết tiểu thuyết kinh dị, nhưng mà_____tôi kỳ thực rất nhát gan a a a!

Lưu Cẩm Nghi từng nói, lá gan của tôi chắc chỉ bằng tiểu chuột bạch, vì mỗi lần tôi sưu tập tư liệu viết tiểu thuyết đều chủ yếu dựa vào trí tưởng tượng, còn nếu cần xem phim kinh dị, tôi nhất định phải xem vào ban ngày, còn phải có người ngồi ở bên tôi mới dám xem.

Mà Tiêu Hoàng thì thích nhất là cùng tôi xem phim kinh dị, vì anh nói phản ứng của tôi rất thú vị!_____|||

Thật là quá đáng mà, phản ứng thú vị gì chứ? Không phải chỉ là thấy sắp đến cảnh đặc biệt kinh khủng thì phải tránh đi trước, hoặc là vùi mặt vào gối, bằng không thì lấy lý do muốn đi WC, lấy đồ uống linh tinh thôi sao? Người nào sợ xem phim kinh dị mà chẳng dùng mấy chiêu này để trốn tránh chứ?

Bổ sung thêm một chút_____tôi ghét nhất là mấy bộ phim mà hình ảnh kinh dị thỉnh thoảng nháy ra không báo động trước, nó nhất định sẽ làm tim tôi sợ tới mức bãi công kháng nghị.

Nhìn Tiêu Hoàng cố ý dọa người kia (ít nhất tôi cho rằng anh có dự định), tôi còn muốn mắng thêm vài câu, lại đột nhiên cảm thấy có cái gì chảy vào mắt.

[Đau!]

[Đừng dụi!] Tiêu Hoàng vội giữ lấy tay phải của tôi vừa theo bản năng muốn dụi dụi mắt, thở dài: [Dầu gội đầu chảy vào mắt em còn dụi? Thật là....]

Tôi cũng phục hồi tinh thần lại, ý thức được mắt đau như thế thì tuyệt đối không phải là nước chảy vào, vì thể liền nhanh chóng quay đầu xả vòi hoa sen lên mắt.

Nước chảy qua mắt cũng không dễ chịu gì, nhưng phi thường hữu hiệu, rất nhanh đã không còn thấy đau đớn, tôi nhắm chặt mắt lại, rồi mới một lần nữa mở ra, lập lại vài lần như thế, xác định dầu gội trong mắt đã trôi đi hết, tôi lập tức giơ tay giơ chân, rất là tức tối phản bác Tiêu Hoàng vừa rồi bắt đắc dĩ thở dài. [Anh thở dài gì a? Nếu không phải anh đột nhiên xuất hiện dọa em_____]

Đang nói chột khựng lại, lúc này tôi mới phát hiện toàn thân anh đều ướt, tuy anh đứng rất gần tôi, nhưng cũng không tới mức ướt đến thế đi? Ngay cả tóc cũng không ngừng nhỏ nước, hơn nữa sắc mặt anh lại còn tái nhợt?

[Tiêu Hoàng, sao anh lại ướt thành thế này? Sắc mặt cũng không tốt....] Tôi lo lắng nhíu nhíu mày, nâng tay lên chạm vào gò má tái nhợt của anh_____thật lạnh!

[Sao anh lại lạnh như vậy?] Tôi vội vàng kéo anh lại, để nước ấm từ vòi hoa sen giúp cơ thể anh nâng cao nhiệt độ, hai tay khẩn trương muốn giúp anh cởi ra tây trang ướt sũng.

Tiêu Hoàng trừng mắt nhìn tôi, khuôn mặt con lai đẹp trai ngời ngời của anh khi làm động tác trẻ con, dĩ nhiên là khờ ngốc đáng yêu không thể tả, [Hàn Sanh, đây là lần đầu tiên anh thấy em chủ động như thế đó.]

Tôi vì anh mà khấn trương chết khiếp, thế mà Tiêu Hoàng cứ nhiên còn trêu chọc tôi, đúng là tên vô tâm vô phết! Tôi tức giận muốn hung hăng đánh anh một cái, bất quá vừa nhìn đến gương mặt tái nhợt như người chết của anh...Tức giận gì cũng không còn.

Cởi sạch quần áo cho Tiêu Hoàng, tôi thầm oán một chút đáng người cùng cơ bụng sáu múi hoàn mỹ của anh, mới hỏi: [Sao anh lại ướt thành như vậy?]

[Bên ngoài đang đổ mưa.]

Khóe mắt tôi giật giật một cái, [Em đương nhiên biết bên ngoài đang mưa, còn liên tục mưa mấy ngày liền! Vấn đề là không phải anh lái xe sao?] Lái xe thì đương nhiên không có khả năng bị dính mưa đi? Hơn nữa chung cư chúng tôi ở có bãi đỗ xe ngầm mà!

Ngữ khí Tiêu Hoàng không chút nào bận tâm nói: [Xe của anh bị trộm.]

[Ách, thì ra là vậy a, xe của anh bị trộm_____] Tôi bình tĩnh đại ngộ rồi lại tức khắc sững sốt, hai mắt kinh ngạc cộng thêm kinh hách trợn tròn, [Cái gì? Xe của anh bị trộm!]

Tương phản với sự kích động của tôi, Tiêu Hoàng vẫn như trước bình tĩnh tới mức khiến tôi hoài nghi cho dù lấy một con gián nhét vào miệng anh, vẻ mặt của anh có lẽ cũng sẽ không biến đổi.

[Ừ, bị trộm, trưa nay trên đường về anh tùy tiện tìm một hàng ăn cơm, đến lúc ăn xong đi ra thì phát hiện không thấy xe đâu. Quản lý nhà hàng nói bãi đỗ xe của họ không phụ trách bảo quản, nên không chịu trách nhiệm việc xe bị trộm.]

Chiếc xe kia của Tiêu Hoàng, tuy không phải là BMW, nhưng tốt xấu gì cũng là xe nhập khẩu a! Lòng tôi đau xót không thôi nói: [Xe bị trộm, sao anh còn có thể như không có việc gì thế hả? Lúc anh mua nó cũng đâu phải rẻ đâu!]

Hơn nữa nếu tôi nhớ không lầm, đầu năm nay Tiêu Hoàng vừa mới thanh toán hết khoản vay mua xe trong vòng năm năm mà, kết quả cứ nhiên chưa đến nửa năm đã mất rồi?

Trời ạ! Nếu như người bị trộm đổi thành tôi, tôi đã sớm tức đến độ nổi điên rồi!

Tiêu Hoàng vươn tay muốn giúp tôi gội sạch mái tóc dính đầy bọt dầu gội đầu, [Trộm cũng đã trộm rồi, còn có thể làm sao? Anh đã báo cho cảnh sát rồi, bất quá xác suất có thể tìm lại được anh nghĩ là rất ít.]

[Nhưng mà, nhưng mà....]

Tiêu Hoàng nói: [Không sao đâu, kiếm tiền thì lại có, bằng không em mong anh không làm gì mà cả ngày chỉ ngồi ai oán cái xe kia sao?]

[Em đương nhiên không phải ý đó....] Tôi nghĩ hiện tại biểu tình của tôi có thể so với quả mướp đắng, [Nhưng mà em chỉ là thấy thực không cam lòng a.]

Anh giống như an ủi con chó nhỏ mà vỗ vỗ đầu tôi hai cái. Đáng giận, động tác này phải là tôi làm với anh mới đúng!

[Được rồi, đừng nghĩ nữa, bị trộm cũng đã bị rồi, nếu em cảm thấy không cam lòng, qua vài ngày anh lại đi mua một chiếc là được. Dù sao lần này thương lượng hợp đồng thành công, công ty cho tiền thưởng ít nhất cũng phải mấy vạn đồng, anh nghĩ nhiều đó cũng đủ trả trước mấy kỳ tiền vay mua xe.]

Rõ ràng người bị trộm xe là anh, sao ngược lại người được an ủi lại là tôi kia chứ? Tôi bĩu môi, liếc trắng mắt, [Em không cam lòng không phải là xe, mà là số tiền kia, rất rất nhiều đó a....Tiêu Hoàng, lần này mua xe đừng chọn mấy loại xe nhập khẩu đó nữa, chỉ là nghiệp vụ viên thôi mà, đâu cần dùng loại đó đâu?]

Tiêu Hoàng nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc: [Hàn Sanh, nhưng anh nhớ rõ lúc trước chính em nói cái xe kia ngoại hình thật đẹp, đi trên đường nhất định sẽ được nhiều người chú ý, em thực thích mà.]

Thích thì thích, nhưng thầy tướng số nói rồi, tôi trời sinh chính là mạng dùng hàng nội! Tôi nhìn anh cao hơn tôi một cái đầu, vô lực nói: [Em khi đó chỉ là thấy nó đẹp mắt, tùy tiện nói chút cảm tưởng mà thôi, ai biết anh thật sự sẽ mua nó chứ...]

[Bởi vì em thích thôi!] Tiêu Hoàng một bộ đương nhiên.

[...] Ngay cả khi lực thở dài tôi cũng không có, nếu sớm biết sẽ bị trộm, lúc trước thực không nên bớt phí bảo hiểm xe, như vậy bây giờ tốt xấu cũng có phí bảo hiểm đến an ủi một chút.

Tiêu Hoàng tựa hồ không phát hiện tôi im lặng kháng nghị, cầm lấy vôi hoa sen giúp tôi gội đầu, [Hàn Sanh.]

[Ừ?] Tôi nhắm mắt, chuyên tâm hưởng thụ phục vụ cấp năm sao.

[Không..Không có gì.]

Tôi hơi nhú mi, đẩy ra vôi hoa sen trên đỉnh đầu, làm vẻ ‘không sao cả’ nói: [Tiêu Hoàng, anh vừa rồi tạm dừng đường như cũng không phải là không có chuyện gì. Nói đi, tìm em rất khỏe, cho dù anh đột nhiên nói ra một câu ‘Chúng ta chia tay đi’, nó cũng sẽ không lên cơn sốc ngừng đập đầu.]

[Anh sao có khả năng sẽ chia tay em?] Tiêu Hoàng biến sắc, đôi tay hữu lực gắt gao ôm lấy tôi, giọng nói trầm thấp từ tính, kiên định mà hữu lực, [Anh muốn cùng em mãi mãi bên nhau, dù xảy ra chuyện gì...Anh cũng sẽ không bao giờ rời bỏ em.]

Tiêu Hoàng nói những lời này, cũng không phải chỉ là lời ngon ngọt giữa hai người yêu với nhau.

Tôi và Tiêu Hoàng quen biết khi còn học trung học. Khi đó, anh tương đối được thầy giáo tín nhiệm, là lớp trưởng rất được mọi người yêu quý, còn tôi thì lại là thiếu niên bất lương, vô pháp vô thiên, người gặp người ghét.

Ấn tượng khi đó của tôi về Tiêu Hoàng chính là một cục cưng lớn lên trong hạnh phúc, nhìn anh thật không vừa mắt, nên thường thường tìm cơ gây khó dễ cho anh, nhưng Tiêu Hoàng vẫn luôn bao dung đối tất cả.

Đi học phân tổ, ngoại trừ anh cũng không còn ai chịu chung tổ cùng tôi, trước mỗi lần thi Tiêu Hoàng đều chép đề cương của anh cho tôi ôn luyện, ngay cả khi tôi không có tiền nộp tiền cơm trưa, anh cũng sẽ luôn lén lút giúp tôi nộp đủ...

Khi ấy, vì vấn đề gia đình, tôi có thể nói là tính trẻ con oán hận toàn bộ thế giới, cho nên Tiêu Hoàng đối tốt với tôi, tôi tuyệt không thấy cảm kích, ngược lại còn nghĩ anh khinh thường tôi, nghĩ anh làm những chuyện đó đều chỉ vì muốn khiến tôi nhục nhã.

Sang đến năm thứ 2 thì tôi bỏ học, vào trung tâm cải tạo ở suốt ba năm, lúc được ra thăm hứa từ nay về sau phải thay đổi triệt để, cho dù không hứng thú đọc sách cũng phải chăm chỉ làm việc.

Rồi mới, khi tôi vào một trường đại học theo học hệ vừa học vừa làm, gặp anh lúc ấy đã là sinh viên.

Rồi mới, anh cứ thảnh thơi cách vài giờ lại mang chút gì đó tới cho tôi ăn, đang nghe đến tôi muốn quay lại học, nhưng lo lắng việc học không đuổi kịp người khác thì cương quyết muốn giúp tôi học bổ túc.

Rồi mới, một ngày nào đó anh đột nhiên nói với tôi....

Rồi mới cuối cùng, sáu năm trước, năm anh tốt nghiệp, Tiêu Hoàng dấu tôi, thông báo với cha mẹ anh về việc hai đứa yêu nhau.

Cha mẹ Tiêu Hoàng đều là giáo sư có tiếng, đương nhiên không thể chấp nhận việc Tiêu Hoàng là đồng tính luyến ái, chẳng qua Tiêu Hoàng còn có một anh trai, cho nên sau vô số lần ‘khai đạo’, nhận thấy Tiêu Hoàng vẫn như cũ không hề có ý định ‘lãng tử hồi đầu’, mới đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Khi tôi biết Tiêu Hoàng thông báo cho cha mẹ về vấn đề giới tính và tình cảm của mình, thì vừa tức giận lại vừa lo lắng, rõ ràng không cần phải nói thật cho họ biết, dấu được ngày nào thì cứ dấu, nếu có thể vẫn cứ dấu như vậy không phải tốt lắm sao?

Tôi không rõ vì cái gì Tiêu Hoàng muốn thẳng thắn với cha mẹ anh, anh cũng chưa từng nói với tôi lý do vì sao, thế nhưng giờ phút anh bị đuổi ra khỏi cửa, Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, nói với tôi anh có một khoản tiền nhỏ gửi ở ngân hàng, cũng đã tìm được công việc ổn định, hỏi tôi có nguyện ý ở cùng anh hay không.

Lúc ấy tôi chỉ có thể lau nước mắt đang không ngừng chảy xuống, nghẹn ngào gập đầu đồng ý.

[Những lời này phải là em nói mới đúng, cho dù sau này anh có nói muốn chia tay, em cũng sẽ không đồng ý, nếu anh dám có người khác, em nhất định sẽ giết anh rồi tự sát!] Tôi trợn mắt nhe răng, cố gắng làm ra biểu tình hung ác nhất có thể.

[Hàn Sanh, ngay cả nói mấy lời tâm tình em cũng đều nộ khí trùng trùng như vậy....] Tiêu Hoàng bắt đầu nói, khóe mắt cong cong, mỉm cười vui vẻ, [Nhưng anh vẫn rất thích nghe loại tâm tình này của em.]

[Cái gì nộ khí không nộ khí? Tiêu Hoàng, anh không thể khen_____]

Tiêu Hoàng bỗng dừng cúi đầu hôn tôi, đầu lưỡi mềm mại của anh sục soạng trong khoang miệng, rõ ràng hai tay ôm má tôi vẫn rất lạnh, nhưng nụ hôn của anh lại vô cùng ấm áp.

Bờ môi anh rời đi, nhưng từ tầm mắt chăm chú nhìn tôi của anh, tôi biết nụ hôn này, chính là bắt đầu.

Vòi hoa sen vốn nằm trong tay Tiêu Hoàng đã bị vứt vào một góc phòng tắm, giữa tiếng nước chảy xối xả, Tiêu Hoàng quỳ gối trên sàn đá hoa cương, ngậm lấy nơi đã có chút cương lên của tôi vào miệng, không chút khách khí dùng sức mút lấy.

Đầu lưỡi chuyển động ngay trên đỉnh, sau đó liếm dọc theo thân, động tác kịch liệt đong đưa, đầu ngẩng lên cao, đem tính khí của tôi ngậm vào tận sâu trong yết hầu rồi lại phun ra, thanh âm dâm mị phát ra làm tôi cảm thấy thẹn thùng.

[Tiêu...Tiêu Hoàng....]

Tôi cắn chặt môi dưới, hai tay lung tung nắm lấy tóc Tiêu Hoàng, loại khoái cảm này mỗi một người đàn ông bình thường đều khó có thể kháng cự, chính tôi cũng không biết mình muốn đẩy anh ra, hay muốn kéo anh lại gần, để động tác của anh càng thêm mãnh liệt một chút...

Đột nhiên, răng nanh của Tiêu Hoàng xấu xa cắn một cái, khoái cảm giống như điện giật truyền dọc xương sống, tôi khàn khàn cổ họng hét lên một tiếng, nhẹn không được phóng ra trong miệng anh.

Tôi cố gắng hít thở, thân thể sau khi trải qua khoái cảm vô lực ngã ngổ trên sàn.

[Thoải mái không?] Thanh âm trầm thấp truyền ra từ miệng Tiêu Hoàng, mang theo vài phần tình vị.

[Ừm, kỹ thuật của anh càng ngày càng tiến bộ.] Tôi khoát tay lên vai anh, cười dí sát vào mặt, muốn thưởng cho anh một nụ hôn khích lệ.

[Hàn Sanh, chờ đi_____]

Tôi còn chưa kịp nghe Tiêu Hoàng muốn nói cái gì, cũng đã hôn lên_____ bắt quá trong nháy mắt đó, tôi đã biết Tiêu Hoàng muốn nói với tôi cái gì.

Tiêu Hoàng nhìn tôi nhả mặt hỏa tốc rời đi, vẻ mặt bắt đầu dễ nói: [Đã nói bao nhiêu lần, vừa khẩu giao xong lập tức hôn môi, mùi vị đó sẽ làm em chịu không nổi.]

[Em..em quên....] Tôi xù mặt nói, nhất tưởng đến mùi vị vừa rồi...Không được! Mùi vị đó thật đáng sợ, khiến tôi thậm chí cũng không dám nhớ lại!

Khóe môi Tiêu Hoàng khẽ nhếch lên, dịu dàng nở nụ cười, tay vuốt vuốt tóc tôi, [Em a, nếu anh mất em sẽ làm thế nào bây giờ? Anh thật sự là không yên lòng để em một mình một người....]

Nghe vậy, tôi tức giận bắt bình cãi lại: [Cái gì! Không phải là không nhớ rõ chuyện nhỏ này thôi, đâu cần nói em như trẻ con không biết gì chứ?]

[Nếu em thật sự cái gì cũng không biết làm thì tốt rồi, anh muốn cho em ăn, giúp em tắm rửa, đi WC...]

Đáng ghét, anh đúng là dẻo miệng quá đi! Tôi tức giận bóp bóp vo vo ‘giày xéo’ khuôn mặt anh, như để phát tiết bất bình trong lòng. Mà Tiêu Hoàng cũng như biết mình đem thượng thiên hạ thể đệ nhất thông minh anh tuấn là tôi đánh giá quá thấp, cho nên lòng mang áy náy, trốn cũng không trốn để mặc tôi tàn phá khuôn mặt dễ nhìn của anh.

Tàn phá mặt anh hồi lâu, tôi mới thỏa mãn buông tay, có thể tùy ý ‘hành hạ’ anh như vậy cũng chỉ có mình tôi mà thôi, cảm giác về sự ưu việt thật là sướng khoái a!

Tiêu Hoằng súc súc miệng, lại hà một hơi, gật gật đầu nói: [Được rồi, hẳn là không còn mùi nữa...Hàn Sanh, có thể hôn em không?]

Tôi hừ một tiếng, bữu môi nói: [Không thể, em rất khó chịu, không cho anh hôn!] Tuy nói được đúng lý hợp tình, kỳ thật dưới đáy lòng tôi cũng âm thầm khinh bỉ chính mình cứ nhiên có thể làm ra loại động tác cùng giọng điệu trẻ con hóa này.

Tôi trẻ con hóa, Tiêu Hoằng cũng không chịu thua trẻ con hóa theo, anh ôm lấy tôi cọ cọ, dùng thanh âm hoàn toàn không phù hợp với diện mạo nũng nịu nói: [Hàn Sanh

anh muốn hôn em, cho anh hôn đi mà đi mà~~]

Nghe cái giọng cố ý giả vờ này của anh, tôi nhin không được vui vẻ cười ra tiếng, hai tay khoát lên bờ vai anh, nói: [Em không cho anh hôn, nhưng mà....Em có thể hôn anh.]

Nói rồi, tôi lại chủ động hôn môi anh, có điều mới chủ động không được bao lâu, rất nhanh đã bị anh đảo khách thành chủ, theo nguyên bản từ trình độ chỉ chạm môi của học sinh tiểu học, thoát cái biến thành dây dưa đầu lưỡi, leo thang lên trình độ của nhân sĩ xã hội.

Hai đầu lưỡi quấn quýt, đôi môi trùng điệp, nước bọt theo khước miệng chậm rãi chảy xuống, đầu lưỡi cả hai cứ như cơ khát truy đuổi lẫn nhau, trong phòng tắm nhỏ hẹp, tiếng hít thở ồ ồ cùng tiếng thở dốc ngọt nị tựa hồ nhập vào làm một.

Giữa nụ hôn kịch liệt, tôi gât gao ôm lấy thân thể anh từ đầu tới cuối vẫn lạnh băng như cũ...

2. Chương 2

Trời đã sáng.

Tôi nằm trên giường giãy dụa hồi lâu, cuối cùng cũng đành phải ngồi dậy, khi một người đã ngủ đủ ăn no mà phải nằm yên trên giường thì đúng là một việc rất khổ sở _____ ít nhất với tôi là như thế.

Ừm, sắp đến mười giờ rồi, lúc này Tiêu Hoằng chắc đã ở văn phòng xử lý hợp đồng, trước đó mới chỉ là hoàn thành đơn đặt hàng lớn mà thôi, hôm nay hẳn là trở về báo cáo một chút, nói không chừng buổi chiều sẽ về, có khi công ty còn thưởng cho vài ngày phép ấy chứ.

Tôi vừa miên man suy nghĩ, vừa đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, thay bộ quần áo ở nhà gọn gàng xong, từ từ đi đến phòng bếp.

“Cái quái gì đây?” Khóe mắt tôi giật giật, nhìn ‘bữa sáng’ có chút ngượng lạnh trên bàn.

Bánh mì kẹp mì, đây không lẽ là mì xào bánh mì nổi danh của Nhật? Sáng sớm Tiêu Hoằng chạy đi đâu mua thứ này a....

Tôi tò mò cầm tờ giấy trên bàn lên đọc, trên có viết: “Anh đi làm. Bữa sáng là bánh mì kẹp mì xào anh làm thử theo video dạy trên mạng, mùi vị không tồi, em ăn thử xem. Nếu ngượng thì nhớ bỏ vào lò vi sóng hâm lại nhé. Anh còn mua nước chanh với sữa, đều để trong tủ lạnh ấy.”

Bánh mì kẹp mì xào? Tôi không khỏi , Tiêu Hoằng chắc không phải là cố ý chinh tôi đi? Cái này có thể ăn được sao? Ôm hoài nghi đem mì bỏ vào lò vi sóng hâm nóng sau, tôi cầm lên cắn thử một miếng nhỏ...Ừm, nên hình dung thế nào nhỉ?

Tuy rằng hâm nóng lại lần nữa, nhưng bởi đã xào qua, mì vẫn còn dai, có vị mằn mặn, cộng thêm nước sốt cà tương phối hợp, mà Tiêu Hoằng vì thêm điểm dinh dưỡng, còn cho vào không ít kim chi, nên quả thực là ăn rất ngon....

Lúc này ở trong mắt tôi, bánh mì kẹp mì lờ lờ tỏa sáng, thật giống như là siêu sao làng ẩm thực vậy!

Tôi ngồi xổm bên thùng rác góc phòng bếp, một tay cầm bánh mì kẹp mì vĩ đại, một tay bắt đầu tìm kiếm.

Mì ống, bánh mì...hai loại này từ ngõ đi ra quẹo trái là có thể mua được ở cửa hàng tiện lợi, kim chi cũng đầy rẫy trong chợ, rõ ràng chúng nó rất dễ tìm, nhưng sao tôi lại không nghĩ đến việc phối hợp chúng với nhau nhỉ?

Quyết định, quá vài ngày tôi cũng sẽ làm thử xem! Chẳng qua chỉ là đem kim chi cùng mì xào xào lên rồi kẹp vào bánh mì thôi, nếu ngay cả món đơn giản như thế cũng không làm được, thì đúng là thật có lỗi với Tổ quốc với nhân dân a!

Tôi hưng trí bừng bừng ghi chú vào lịch “tự mình làm mì xào kẹp bánh mì” xong, mới thỏa mãn mở máy tính ra, chuẩn bị tiếp tục ‘chạy lựt’.

Nếu không có việc cần ra ngoài, tôi cơ hồ đều ở trong nhà cả ngày, nhưng cho dù như vậy, thỉnh thoảng cũng vẫn sẽ phát sinh tình trạng trễ nộp mà biên tập không thích nhất này.

“Mắc kẹt” là một lý do, còn lại phần nhiều là do tôi mê chơi điện tử với xem phim, tuy rằng biết rõ bản thảo không viết nhanh thì không kịp, nhưng con người có đôi khi rất ‘dở hơi’, càng biết không được lại càng muốn làm.

Tôi mở word ra, còn chưa đánh được một chữ, đã quay đầu về phía tờ lịch trông ngày tháng, tính toán xem một ngày phải đánh bao nhiêu chữ, mới có thể đúng giờ nộp bản thảo. Bất quá tính thì cứ tính, chứ theo lý trí mà phán đoán, với tốc độ như rùa bò này, muốn đúng giờ nộp bản thảo là tuyệt đối không có khả năng.

Vì thế, tôi quyết định vào yahoo bảo Lưu Cẩm Nghi đến ngày đó không cần tìm tôi, nhưng nick cậu ta lại hiển thị offline, giờ này bình thường phải có mặt ở văn phòng mới đúng, không lẽ lại có tác giả nào trễ hẹn lâu quá, đến mức cậu ta phải đích thân đi thúc giục?

Tôi là người hể đã làm việc gì, thì phải làm bằng xong mới có thể chuyên tâm đi làm việc khác (cho nên tất nhiên là chơi điện tử phải chơi đến hết ván, xem phim cũng nhất định phải xem hoàn, bằng không tuyệt đối không thể viết được). Chồng tay tự hồi sau một lúc, tôi đi tới bên cạnh điện thoại, tính trực tiếp nói với Lưu Cẩm Nghi rằng tôi muốn kéo dài thời hạn nộp.

Nhưng cầm điện thoại lên, đầu dây bên kia cũng không truyền đến tiếng ‘tút tut’ như ngày thường, mà là một mảnh yên tĩnh.

Oa, không thể nào? Hôm qua rõ ràng còn tốt mà, sao hôm nay đã bãi công rồi? Thật cũng quá không nề mặt tôi đi! Chưa từ bỏ ý định, tôi thử quay số lại vài lần, cuối cùng thực không cam lòng xác định điện thoại đúng thật là hỏng rồi.

Tuy điện thoại hỏng cũng không phải chuyện gì to tát lắm, nhưng cái chính là sao bỗng dưng lại hỏng thế a? Quên đi...Nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, dùng di động vậy. Tôi lắc đầu bất đắc dĩ thở dài, đi vào phòng ngủ, trước khi ngủ luôn luôn để di động lên trên tủ nhỏ ở đầu giường là thói quen của tôi.

Thế nhưng khi nhìn đến trên tủ đầu giường cũng không có chiếc mobile đáng yêu, tôi không khỏi bắt đầu hoài nghi thói quen của mình.

“Quái, không lẽ mình để ở chỗ khác?”

Vừa nhắm mắt lẩm bẩm, vừa bắt đầu tìm kiếm trong phòng ngủ, phòng khách, thậm chí là cả WC; nhưng bất luận tôi tìm thế nào, cũng không thấy bóng dáng di động đâu, điện thoại thì hỏng mất rồi, nếu không tôi có thể nháy máy để tìm, thật đúng là ‘chó cắn áo rách’ a...

Haiz, bỏ đi, dù sao mặc kệ nó ở đâu, cũng nhất định vẫn còn trong nhà này, đợi Tiêu Hoảng về nhờ anh tìm giúp đi. Tôi buồn bực nghĩ.

Điện thoại hỏng rồi, di động cũng không biết bị UFO cuỗm đi làm thực nghiệm ở chỗ nào, vậy chỉ còn cách gửi mail bảo Lưu Cẩm Nghi chuẩn bị tâm lý rằng tôi ‘cực kỳ cực kỳ’ có khả năng sẽ nộp trễ thôi.

Còn tưởng Cẩm Nghi không onl, ai ngờ tôi vừa nhấn chuột gửi mail được vài giây, đã thấy khung chat có tên cậu ta chình ịch nhảy ra.

: Hàn.Sanh! Cậu dám ngهنهن ngang nói trễ hẹn với tôi như thế hả? Cậu tưởng tôi không dám lấy dao tới cửa chém chết cậu sao?

: Cậu không phải không ở văn phòng sao? Sao trở về nhanh thế ta? (lau mồ hôi)

: Tôi mới down bản MSN mới nhất, có thể đăng nhập ẩn, nếu cậu thích thì down về dùng thử xem, có vài tính năng rất hay, giống như tôi vừa ẩn vừa chat được với cậu như vậy nè.

: A, trọng điểm không phải cái này! Là bản thảo, bản thảo! Tôi đã chọn ngày đẹp để ra sách rồi, cho nên cậu.tuyệt.đối.không.được.phép.nộp.muộn!

Oa, xem Lưu Cẩm Nghi đặc biệt dùng dấu chấm cách sáu chữ kia ra, lại còn thêm một dấu chấm than cực kỳ khí thế cuối câu, tôi có thể tưởng tượng cái mặt cậu ta trước máy tính giờ này vạn vẹo đến cỡ nào.

: Ách, tôi cũng không dám cam đoan nha, nộp trễ là một việc bất khả kháng, cho dù tôi không muốn trễ hẹn, nhưng mà bất khả kháng cũng không cho phép tôi không trễ hẹn, hì hì.

: Hì cái o o x x nhà cậu...

: Đừng nóng mà, nể tình tôi có lòng tốt báo trước cho cậu nha! Nếu tôi không nói với cậu tôi nộp trễ, đến ngày hẹn cậu nhất định sẽ ngơ ngác ngồi trước máy đợi bản thảo của tôi đi.

: Tôi tuyệt không cảm thấy lòng tốt gì, nếu cậu có lòng tốt thì làm ơn nộp đúng giờ đi....(haiz)

: Phải rồi, ‘bạn trai tuyệt vời’ của cậu hôm qua về rồi đúng không?

: Sao cậu biết? Không lẽ cậu có ý đồ đen tối với anh ấy hả?

Tôi cảm thấy mình như con mèo cảnh giới nháy mắt lông mao toàn thân chống ngược lên, tuy rằng tin chắc Tiêu Hoằng đối với tôi thủy chung như một, có điều vạn nhất Lưu Cẩm Nghi sử xuất ‘thủ đoạn’ gì đó, tôi đây cũng sẽ khó lòng phòng bị a.

: Cậu điên sao mà lại nghĩ tôi có ý với Tiêu Hoằng chứ _ _ _ _ _|||, làm ơn đừng quên tôi có người yêu rồi được không, tôi còn tính chờ dành đủ tiền thì sẽ kết hôn đây!

: Vậy sao cậu biết hôm qua anh ấy về.

: Lay cậu, là người nào trước đó để status ‘cách ngày tên kia trở về đếm ngược n ngày’ a!

A, là tôi...Đành chịu, Tiêu Hoằng không ở, cả căn nhà như tĩnh lặng hẳn, làm việc gì cũng không xong, trong óc lúc nào cũng nghĩ bao giờ anh mới trở về.

Nhất là lúc anh đi công tác, buổi tối ngủ chỉ có mình tôi, bên cạnh lại trống trơn...

Ở chung nhiều năm như thế, tôi lại vẫn như cũ dính lấy anh, nói đến việc này chính tôi cũng cảm thấy rất xấu hổ, thật mất mặt, tôi cũng đâu phải oán phụ độc thủ khuê phòng!

: Úc, thực xin lỗi, là tôi hiểu lầm cậu.

: Ừ hừ ~ muốn tôi nhận lời xin lỗi của cậu rất đơn giản, cậu trả lời tôi một vấn đề là được.

: Vấn đề gì?

: Hai người các cậu, ai là số 1 ai là số 0?

Nhìn câu hỏi trên màn hình, cảm tôi thiếu chút nữa rớt xuống đất, cậu ta rảnh quá không có việc gì làm sao?

: Cậu hỏi cái này làm cái gì?

: Cậu cũng biết, nhà xuất bản chúng ta gần nhất muốn ra một hệ sách mới nhằm vào nữ giới, sau vài lần họp ban biên tập, đã quyết định xuất bản BL đam mỹ.

: Vậy thì liên quan gì mà cậu hỏi tôi thế chứ?

Vừa nhấn enter xong, tôi đột nhiên có dự cảm không tốt, quả nhiên, không bao lâu Lưu Cẩm Nghi trả lời suýt chút nữa làm tôi té xỉu.

: Vì tôi muốn quyền sách tiếp theo của cậu là viết BL đam mỹ a!

:

:Đừng, tuy gần đây đam mỹ chủ công ra không ít, nhưng cơ bản vẫn là đam mỹ chủ thụ phổ biến và được hoan nghênh nhiều hơn, có thể bởi dạng này nữ tính có vẻ dễ dàng có cảm giác dung nhập vào nhân vật đi.

: Cho nên a, nếu cậu đồng ý, thì sẽ rất dễ làm, trực tiếp dùng góc nhìn của cậu, viết về chuyện xưa của các cậu là được.

: A, đúng rồi, cậu nhớ phải điểm tô tình tiết cho đẹp đẹp một chút, nhất là cảnh H nha, vì đây là đam mỹ mà.

Quen biết Lưu Cẩm Nghi lâu như vậy, công – thụ là gì tôi đương nhiên rất rõ ràng. ‘A, đúng rồi’ cái gì chứ, càng đọc càng thấy giận, Lưu Cẩm Nghi chết tiệt, chưa thêm hỏi han gì đã tự tiện quyết định? Thật đúng là lão hổ không phát uy, người cho ta là hello kitty sao!

: Tôi.không.làm!

Hừ, đừng tưởng chỉ có cậu mới dùng dấu chấm cách với dấu chấm than thôi nhé!

: Đừng từ chối ngay lập tức vậy a, thử suy nghĩ một chút xem thế nào được không? Cậu không phải vẫn oán giận nói cậu nhát gan như vậy, sao lúc nào tôi cũng bắt cậu viết chuyện kinh dị sao?

: Tôi không phải nhát gan!

: Được, được, cậu không phải nhát gan.

: Dù sao xuất bản đam mỹ bây giờ mới chỉ ở giai đoạn kế hoạch thôi, cậu cứ từ từ suy nghĩ cũng được, tôi tùy thời hoan nghênh cậu thay đổi chủ ý.

: Nếu tôi thay đổi chủ ý, Hàn Sanh này liền cùng họ với cậu!

Ném lại một câu vô cùng khí thế, tôi trực tiếp logout, không bao giờ thêm tán chuyện với cậu ta nữa. Cảm thấy như lại có chút đói bụng, tôi quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã sang chiều rồi, thì ra bất tri bất giác tôi cùng Cẩm Nghi tán gẫu lâu như vậy a.

Nếu đã đói bụng, vậy phải lấp đầy bụng! Nghĩ không không bằng lập tức hành động, tôi quyết định hôm nay sẽ tự mình làm thử món mì xào kẹp mì!

Vừa định chủ ý, tôi trước tới phòng bếp xem có nguyên liệu nấu hay không, thấy kim chi còn một ít, vậy thì chỉ cần mua thêm mì và bánh mì là được rồi.

Trở về phòng cầm ví tiền, tôi vui vẻ hát khê đi hướng huyền quan, có điều chưa tới cửa, khóa đã cạch một tiếng mở ra.

Tiêu Hoảng đứng ở cửa, nhìn tôi, rồi lại nhìn ví tiền trong tay tôi, hỏi, “Em muốn ra ngoài?”

Tôi dùng sức gật gật đầu, “Ừ, em còn chưa ăn cơm mà.”

“Thế à....Vậy em thuận tiện sắp xếp một ít hành lý đi.”

Tôi sửng sốt, là trước đó tôi không nghe rõ Tiêu Hoảng nói cái gì, hay là vấn đề Tiêu Hoảng nói quá lớn? Tôi ngơ ngác chỉ mũi mình, “Em? Sắp xếp hành lý? Anh muốn đuổi em đi?”

Tiêu Hoảng cũng sửng sốt, hỏi ngược lại tôi: “Cái gì mà đuổi em đi, đầu của em nghĩ cái gì thế? Anh bảo em sắp xếp hành lý, là muốn đưa em đi du lịch, anh đã đặt phòng ở khách sạn rồi.”

Tôi thả lỏng một hơi, nhưng lại lập tức nổi giận, “Là anh nói không rõ, cứ nhiên còn dám cười em?”

Tiêu Hoảng nghiêng đầu, “Được rồi...Xem như anh không đúng, anh xin lỗi. Em mau mau đi sắp xếp hành lý đi, công ty cho anh 5 ngày nghỉ, anh thấy em gần nhất không mấy khi ra ngoài, vậy sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“Để làm chi gấp như vậy a? Ngày mai đi không được sao?” Tôi ngoài miệng oán giận, nhưng vẫn xoay người, đi về phòng ngủ.

Tiêu Hoảng theo sau tôi, giọng nói trầm thấp mang theo áy náy cùng lấy lòng: “Anh cũng biết như thế rất gấp, nhưng mà lúc về thấy bảng điện tử phát quảng cáo du lịch, đột nhiên cũng rất muốn cùng em đi đâu đó thôi.”

Không cần quay đầu, tôi cũng có thể tưởng tượng ra biểu tình anh bây giờ nhất định rất giống một con chó to ủ rũ, cái đuôi phe phẩy phe phẩy, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Đi vào phòng, tôi mở ngăn dưới cùng của tủ quần áo, hỏi: “Chỉ đi có vài ngày thôi, dùng ba lô với túi du lịch chắc là đủ rồi nhỉ?” Lúc tôi hỏi, còn ác ý không quay đầu, giống như cố tình không để ý tới anh.

“Hàn Sanh....Em giận sao?”

“Không có a.” Thanh âm của tôi lạnh nhạt, nhưng khoe môi cũng không ngừng dương lên.

“Hàn Sanh!” Tiêu Hoảng cuối cùng chịu không nổi, cứng rắn buộc tôi xoay lại đối mặt anh, cũng thấy được nụ cười không kịp che giấu của tôi, anh ngẩn ra, rất nhanh đã phản ứng lại: “A___! Em đùa anh!”

Tôi rốt cục không kìm được, ôm bụng cười ha ha, cười đến chảy cả nước mắt, “Ai bảo anh nói lúc em xem phim kinh dị phản ứng rất thú vị? Đây gọi là quả báo, hiểu không a? Quả___báo~!”

Tiêu Hoảng phùng má như trẻ con biểu lộ không vui, nhưng giây tiếp theo, đã nhào đến cọt cọt lui trên người tôi, ủy khuất nói: “Hàn Sanh, em bắt nạt anh....”

Tôi nhân cơ hội vỗ vỗ đầu anh, đáp trả ‘nổi nhục’ ngày hôm qua, vô tâm vô phẩy cười nói: “Người ta nói càng thích sẽ càng bắt nạt, cho nên em bắt nạt anh chứng tỏ là em thích anh a! Ngoan nào, đừng giận, em còn phải sắp xếp hành lý nha.”

Tiêu Hoảng bĩu môi mếu máo, tựa hồ rất không thích tôi qua loa trả lời anh như đồ trẻ con, bất quá cũng ngoan ngoãn bắt tay vào sắp xếp quần áo của mình.

Sắp xếp sắp xếp, tôi đột nhiên nhớ ra một công cụ kiếm tiền vô cùng quan trọng mà thiếu chút nữa tôi đã quên: “A, đúng rồi, bút điện em cũng phải mang, lúc rảnh rỗi có thể sáng tác.”

Tiêu Hoảng dừng tay, có chút kinh ngạc hỏi: “Bút điện em cũng muốn mang?”

Tôi nhăn mặt gật đầu, trả lời: “Ừ, lần này em ‘lọt’ kinh khủng, cuối tuần phải nộp bản thảo mà còn chưa viết được một nửa, cho nên phải tranh thủ thời gian, bằng không lúc chúng mình trở về, không chừng sẽ thấy Cẩm Nghi trải chiếu ra đất nằm chờ trước cửa đó.”

“Nhất định phải mang sao?” Tiêu Hoảng nhíu mày, “Hiếm khi có dịp đi chơi, mang bút điện theo có khác nào đi công tác chứ.”

Tôi nhún vai, nói: “Nếu có thể, em cũng không muốn mang a...Nhưng mà cứ phòng ngừa trước, biết đâu mấy ngày tới em bất chợt nổi hứng, một hơi viết xong đem nộp đúng hạn cũng chưa biết chừng.”

Nghe tôi nói hùng hồn như vậy, Tiêu Hoảng nhin không được cười ra tiếng, trăm phần trăm là không tin chút nào. Tuy rằng cảm thấy có điểm không cam lòng, nhưng đúng thật ngay cả tôi cũng không tin mình có thể viết xong chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, dù sao tiểu vũ trụ của tôi không cháy được, thậm chí cả mỗi lửa cũng không có, mang bút điện theo, nói trắng ra chỉ là để an tâm mà thôi.

Nhưng nghĩ thì nghĩ như thế, miệng tôi vẫn quyết giữ ý mình nói: “Dẫu sao mang đi cũng tốt hơn, cho dù chỉ viết được nửa chương cũng coi như có tiến độ, bất luận thế nào em cũng muốn mang bút điện theo!”

“Ừ, em thích là được rồi.” Tiêu Hoảng vừa nói vừa cười, tươi cười đập vào mắt làm tôi thật muốn cho cái mặt đẹp trai của anh một đấm.

Xếp vài bộ quần áo, lại bỏ cả bàn chải đánh răng vào (tôi không quen dùng bàn chải đánh răng nhỏ xíu dùng một lần bỏ đi của khách sạn), tôi kéo khóa ba lô, đẩy khí thế khoắc lên lưng, trên tay cầm bút điện rất ít khi sử dụng. Lúc này Tiêu Hoảng cũng sửa soạn xong hành lý của mình, khác với ba lô khách của tôi, anh quen dùng loại túi cầm tay hơn.

“A, suýt nữa thì quên mất!” Tôi đột nhiên cả kinh, chạy nhanh về phía máy tính, nguy hiểm thật, vừa rồi tôi chỉ nghĩ là đi chơi một lát mà thôi, nên vẫn để nó ở trạng thái ngủ đông.

Cop hết tiểu thuyết cùng tư liệu tham khảo vào ổ cứng di động, tôi nghĩ một chút, lại mở yahoo lên nhắn tin cho Lưu Cẩm Nghi, “Đúng rồi, Tiêu Hoàng, em còn chưa hỏi anh chúng ta đi đâu nha? Hắc hắc, em muốn trả thù Cẩm Nghi một chút.” Kỳ thật nói là trả thù, không bằng nói khoe với cậu ta thì đúng hơn.

“Cậu ấy lại làm gì chọc tức em sao?” Tiêu Hoàng nghiêng đầu nghi hoặc hỏi.

Lưu Cẩm Nghi tuy là biên tập của tôi, nhưng vì cậu ta là người kéo tôi từ diễn đàn online về nhà xuất bản làm việc, lại thường xuyên tới nhà uống trà nói chuyện phiếm, nên giao tình với Tiêu Hoàng cũng coi như không tồi, hơn nữa quan trọng nhất là do tính chất công việc của Cẩm Nghi nên cậu ta đối người đồng tính không hề có kỳ thị.

Tôi há mồm, đang muốn nói lại ngạnh dừng lại, cảm thấy bị mời viết đam mỹ BL, lại còn là chuyện tình của chúng tôi là việc rất xấu hổ.

“Hừ hừ, anh đừng quan tâm tên đó, dẫu sao cũng là do cậu ta chọc em trước, em muốn trả thù là được rồi!” Tôi có điểm then quá hóa giận nói.

Bị tiếng sừ sủ gầm của tôi chấn động, Tiêu Hoàng thực thức thời không truy vấn nữa, nhanh chóng chuyển đề tài: “Em chỉ cần nói với Cẩm Nghi là chúng ta đi Hoa Liên chơi vài ngày là được, không cần phải báo cả khách sạn đi? Bằng không anh sợ Cẩm Nghi mỗi ngày đều sẽ gọi điện đến giục em nộp bản thảo mất, không chừng cậu ấy tức lên, còn có thể chạy thẳng tới khách sạn bắt em sáng tác.”

Ngẫm nghĩ, tôi thấy Tiêu Hoàng nói cũng đúng, vì thế chỉ nhắn một ‘tin trả thù’ nói tôi đi Hoa Liên chơi vài ngày xong thì tắt máy.

“Đúng rồi, Tiêu Hoàng, anh có nhìn thấy di động của em không? Di động của em không biết vớt ở đâu....A, còn có, điện thoại nhà chúng ta không hiểu sao lại hỏng mất rồi.” Tôi bỗng dưng nhớ tới 2 việc này.

Tiêu Hoàng dừng một chút, nói: “Di động của em anh không thấy, còn điện thoại trong nhà, là sáng nay anh gọi điện thoại, không cẩn thận làm đổ cốc nước bên cạnh vào.”

Tôi gật gù nói: “Em đoán không sai mà! Ngày hôm qua còn tốt, sao hôm nay đã hỏng được!” Điện thoại hỏng thì hỏng đi, cùng lắm chờ đi nghỉ về lại mua cái mới. Nghĩ vậy, tôi hướng Tiêu Hoàng vươn tay, “Cướp đây, mau giao di động của anh ra, em nháy mấy thử xem có thể tìm được hay không.”

Tiêu Hoàng nghe vậy nở nụ cười khổ: “Hàn Sanh, lúc xe bị trộm, di động của anh cũng để ở trong.”

....Thôi xong, quả nhiên là nhà đã dột trời còn mưa to. Tôi hoàn toàn không nói được gì nữa rồi.

Tiêu Hoàng nói: “Em cần dùng gấp sao? Hay để anh ra điện thoại công cộng gọi thử xem?”

“Bỏ đi, vậy phiền lắm, chờ lúc về tìm cũng được.” Tôi bĩu môi, hỏi: “Anh gọi cho công ty điện thoại báo cắt điện chưa?”

“Ừ, hôm qua anh gọi luôn. Em còn gì quên nữa không? Nếu không thì mình đi đi, cũng sắp đến giờ rồi.”

Tôi gật gật đầu, không có xe là phiền phức thế đấy, muốn đi đâu còn phải canh chừng giờ xe bus chạy. Bất quá gần đây toàn thể giới đều đang kêu gọi tiết kiệm năng lượng, nên cứ xem như là trong khổ tìm vui, vì bảo vệ môi trường mà dốc một phần tâm lực đi.

3. Chương 3

Khi chúng tôi đến Hoa Liên, đã gần 6h tối.

Mấy ngày nay trời đổ mưa to, mỗi lần tôi xem bản tin thời tiết, trên ti vi cơ hồ đều là hình ảnh sấm chớp mây đen dày đặc, nhưng không ngờ Hoa Liên lại không mưa chút nào? Tuy rằng trời không mưa, nhưng trong không khí vẫn thoang thoang ngửi thấy được hương vị ẩm ướt.

Tôi ghét trời mưa, nhưng lại cũng thích mưa, bởi vì sau cơn mưa không khí rất trong lành, mảnh trời trong vắt tạo cho người ta cảm giác thực thanh khiết.

Tiêu Hoằng đặt phòng tại một khách sạn tên Hòa Phong, tuy không phải nhà trệt mà là cao ốc 8 tầng, nhưng sàn phòng đều lát bằng gỗ, cửa cũng là loại cửa kéo, toàn bộ thiết kế mang đậm phong cách Nhật Bản. Vừa rồi lúc Tiêu Hoằng làm thủ tục đăng ký, tôi có vội nhìn qua một lần, cảnh trí không tồi, rất thích hợp chụp ảnh.

Bỏ hành lý vào tủ phòng, tôi liền cầm máy ảnh kéo Tiêu Hoằng đi quanh một vòng để chụp, có lẽ do không phải ngày nghỉ, mấy ngày qua lại mưa liên tục, trong khách sạn ngoại trừ hai người chúng tôi thì không thấy khách nghỉ nào khác.

Cũng may bây giờ là mùa hè, tuy trước đó mưa to, nhưng trời vẫn rất sáng, cho nên ảnh chụp lên vẫn khá sáng nét.

Ngắn ngủi một giờ, tôi đã chụp tới gần trăm bức, lúc ấy mới cảm thấy mệt mỏi cùng Tiêu Hoằng đến phòng ăn ăn cơm chiều.

Khách sạn này cho tôi cảm giác cấp bậc rất cao, nhưng đẳng cấp cao tới đâu thì buffet vẫn chỉ có một kiểu là tự mình chọn món, tự mình lấy thức ăn, khác nhau duy nhất chính là có ngon hay không, thái độ phục vụ tốt hay không tốt mà thôi.

Tôi cùng Tiêu Hoằng chỉ có hai người mà lại chiếm bàn ăn dành cho bốn người, nhưng dù sao số khách trong phòng hiện không quá một phần tư, vắng vẻ thế này, phục vụ sinh cũng sẽ không đến mời chúng tôi dời mông sang chỗ khác.

Món chính hôm nay là Trung Quốc, thêm một vài món kiểu Âu, các món ăn đa dạng, phong phú, làm tôi nhìn không rời mắt, tổng cảm thấy món nào cũng rất ngon, vì vậy tôi cùng Tiêu Hoằng mới đi dạo quanh một vòng, trên bàn bày đầy món, mỗi đĩa Tiêu Hoằng chỉ ăn một ít, còn lại phần nhiều đều rơi vào bụng tôi.

Chúng tôi vừa ăn bữa tối, vừa bàn xem ngày mai nên đi đâu chơi, tôi rất ít khi ra ngoài, nên không biết nhiều lắm về các thắng cảnh của Đài Loan, Tiêu Hoằng cũng biết thế, nên mới cầm một quyển sổ tay hướng dẫn du lịch Hoa Liên cho tôi xem nơi nào muốn đi.

Khi đang hào hứng bàn luận [trên cơ bản hào hứng là tôi, Tiêu Hoằng chỉ phụ trách gật đầu đồng ý], tôi bỗng cảm phát hiện bốn phía có rất nhiều người tò mò nhìn về phía mình, dù sao chỉ có hai thằng con trai, cũng không phải vì công việc mới đến đây, khó tránh khỏi khiến người chú ý.

Tiêu Hoằng đối những ánh mắt đó xem như không thấy, mà tôi cũng chẳng khác là bao, nếu đã quyết định sống cùng Tiêu Hoằng, mà ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không chịu được, vậy cũng đừng nói gì đến công khai là đồng tính luyến ái.

Một bữa cơm chúng tôi ăn mất gần hai giờ mới xong, nhưng coi như đã định được hành trình năm ngày tiếp theo, ngày mai đây tôi với anh sẽ đi chơi Lạc viên Hải Dương trước, bốn chủ đề biểu diễn lớn ở đó gọi cho tôi rất nhiều hứng thú.

Bất quá lúc về đến phòng, tôi liền thấy được hình ảnh làm mình ngáy ngốc _____ tôi với Tiêu Hoằng, cư nhiên là cùng một giường?

Tôi từng đi Nhật Bản, cũng đã viết rất nhiều tiểu thuyết kinh dị lấy bối cảnh ở Nhật, cho nên ít nhiều cũng biết một số thói quen của họ, khi đến nghỉ ở Nhật, chỉ có vợ chồng hoặc người yêu, phục vụ sinh mới trải chăn nệm cùng một chỗ, khách sạn này tuy ở Đài Loan, nhưng chắc hẳn cũng phải biết quy định bất thành văn này đi? Huống chi tôi và Tiêu Hoằng còn là nam cả mà!

Nhìn cảm tôi sắp rớt xuống đất, Tiêu Hoằng cuối cùng công bố đáp án, “Lúc anh gọi điện thoại đặt phòng, đã nói chúng ta là một đôi đi nghỉ, anh làm sai sao?” Anh hỏi tôi, về mặt rất vô tội.

Khóe mắt tôi giật giật, “Cũng không phải không đúng...Chỉ là thấy có điểm rêu rao..”

Quan niệm của xã hội hiện đại về đồng tính luyến ái đã cởi mở hơn rất nhiều, nhưng đại bộ phận vẫn còn khá kỳ thị, tuy tôi không quan tâm việc mình là đồng tính, cũng không để ý đến ánh mắt soi mói của người khác, nhưng cũng không muốn quá mức thể hiện, vì nó chẳng khác nào đối những người phản đối đồng tính luyến ái khiêu khích nói: [Ta chính là đồng tính luyến ái, ngứa mắt người tới chém ta a....]

“Chỉ là nói đúng sự thật mà thôi, đâu có gì rêu rao?” Tiêu Hoằng còn rất hồn nhiên hỏi, hoàn toàn không hiểu tâm hồn ‘mỏng manh yếu đuối’ của tôi...Được rồi, tuy phần lớn thời điểm thần kinh của tôi cũng không được bình thường cho lắm.

Nhìn bộ dáng đáng thương hoàn toàn không biết mình sai ở đâu của Tiêu Hoằng, ngay cả khí lực thở dài tôi cũng không có, đành phải kéo tay anh, nói: “Quên đi, là em suy nghĩ quá nhiều, chúng mình ngủ đi.”

Nghe được hai chữ đi ngủ này, đôi mắt nguyên bản ảm đạm của Tiêu Hoằng tức thì sáng lóe lên, lòng tôi lập tức phát ra tín hiệu cảnh báo, vội vàng bổ sung: “Em nói ngủ, cũng chỉ là đơn thuần ngủ mà thôi, em không muốn ngày mai lại cho đám phục vụ sinh kia gia tăng thêm đề tài buồn đưa đâu.”

Tiêu Hoằng nghe vậy, hai mắt sáng lờ lờ lại khôi phục ảm đạm như trước, mím môi im lặng nhìn tôi chằm chằm, nhưng ánh mắt lại bức thiết biểu đạt: Thật sự không thể sao? Thật sự không thể sao?

Trong một thoáng, tôi giống như lại thấy được trên đầu anh là hai cái tai ủ rũ sụp xuống, còn cả cái đuôi không ngừng không ngừng phe phẩy...Vì cái gì người này ở trong mắt người khác là hình tượng ít lời lạnh nhạt, nói năng thận trọng, nhưng vào mắt tôi lại luôn luôn đáng yêu như thế? Không lẽ nào đây chính là ‘truyền thuyết’ Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao?

Tiêu Hoằng không biết trong lòng tôi hiện tại chìm ngập đủ loại suy nghĩ, còn tưởng rằng tôi trầm mặc là vì không vui, liền vội vàng đoan đoan chính chính ngồi lên giường, dùng sức vỗ vỗ chần bồng bên cạnh.

“Hàn Sanh, chúng ta đi ngủ, chỉ ngủ thôi!”

Thấy thế, tôi cuối cùng nhịn không được cười ra tiếng ____Quên đi, dù sao Tiêu Hoằng cũng đã nói chúng tôi là một đôi rồi, lại ở phòng ăn gây chú ý như vậy, cho dù tiếp tục tạo thêm đề tài mua vui cho đám phục vụ sinh kia cũng không là vấn đề to tát gì.

Phản đối đồng tính luyện ái sao, ai muốn chém thì cứ chém đi!

4. Chương 4

Tôi ngồi vào bên cạnh anh, dùng ngón tay nhẹ chọc vào hai má lạnh như băng của Tiêu Hoằng...Sao vẫn lạnh thế a? Là do thời tiết sao?

“Hàn Sanh?” Tiêu Hoằng nhìn tôi, vẻ mặt bất an.

“Quên đi, ngẫu nhiên làm đề tài mua vui cho người ta cũng coi như là một loại việc thiện.” Tôi thuận thế ôm cổ anh, hôn lên bờ môi anh.

Đôi mắt màu lam của Tiêu Hoằng vừa rồi còn ảm đạm giờ lại bừng sáng lên, bất quá tôi nghĩ quang mang trong mắt anh hẳn là tạm thời sẽ không biến mất.

Tiêu Hoằng đầu tiên là sững sốt, sau đó hai mắt lập tức sáng rực, ôm chặt lấy tôi.

“Hàn Sanh, anh yêu em...Chỉ cần có thể ở bên em..” Thanh âm Tiêu Hoằng rơi vào khoảng không, liên tiếp hạ xuống mặt tôi nụ hôn nhỏ vun mà mềm nhẹ.

Tôi vốn đang muốn hỏi anh kế tiếp tính nói lời ngon tiếng ngọt gì để dụ dỗ tôi, tuy rằng tôi là con trai, nhưng đâu có luật pháp nào quy định con trai không thể thích nghe lời ngon tiếng ngọt chứ?

Nhưng tôi còn chưa kịp mở miệng, một trận kích thích mãnh liệt đã làm đầu tôi trống rỗng ____ cách áo sơ mi mỏng manh, Tiêu Hoằng há mồm mút lấy bộ vị nhỏ nhỏ mẫn cảm trước ngực tôi, đầu lưỡi mềm mại liếm cắn, không lâu sau, điểm đỏ trước ngực đã chậm rãi cứng lên trong miệng anh, ả ả còn có cảm giác trướng đau.

“A...” tôi cắn môi, hai má ửng hồng, tựa hồ tùy thời đều có khả năng bốc cháy.

Chút bất tri bất giác, áo của tôi đã bị vứt sang một bên, quần lót cùng quần bò bị kéo xuống đầu gối, ngón tay Tiêu Hoằng tham tiền mật huyết buộc chặt kia, đầu tiên là khẽ co rúm, đợi khi nơi xấu hổ đó dần dần bị tiết tấu của anh làm mềm, ngón tay đột ngột tăng mạnh lực đạo cùng tốc độ, đồng thời anh cũng cúi đầu vùi vào giữa hai chân tôi, hàm trụ hạ thể đang dần bành trướng, dong đưa đầu dùng sức mút lấy.

“A A! Uh...” Toàn thân kịch liệt run rẩy, khoe mắt thấm ra nước mắt vui thích, hai tay tôi nắm chặt tóc Tiêu Hoàng, muốn anh càng kịch liệt thêm một chút!

Nhưng ngay tại khi tôi cảm thấy mình sắp đến cao trào, Tiêu Hoàng bỗng dừng đình chỉ động tác, tay anh, đầu lưỡi, tất cả đều rời khỏi cơ thể tôi.

Hô hấp cuồng loạn, tôi khó hiểu nhìn anh, mà anh thì cúi đầu hôn lên khoe mắt thấm nước của tôi sau, mới chậm rãi cởi bỏ quần mình, kéo mặt tôi lại gần bộ vị đã cương cứng của anh.

Tôi hơi khựng lại, Tiêu Hoàng rất ít khi muốn tôi làm chuyện này...Vốn định cự tuyệt, nhưng khi nhìn ánh mắt như con chó nhỏ cầu xin của anh, lời từ chối chung quy không cách nào nói ra, chỉ là thầm thở dài một tiếng, há mồm ngậm lấy tính khí cứng rắn vào tận sâu trong cổ họng.

Kỹ thuật khẩu giao của tôi rất kém cỏi, có thể nói là chỉ biết dùng đầu lưỡi liếm liếm vài cái mà thôi, dù sao tôi cũng rất ít làm chuyện như vậy, nhưng Tiêu Hoàng cũng không hề so đo, rất nhanh, bộ vị cương cứng của anh càng thêm bành trướng trong miệng tôi.

“Được rồi, Hàn Sanh.” Tiêu Hoàng ôn nhu nói, rút tính khí ra khỏi miệng tôi, ôm tôi đặt nằm lên gối nệm mềm mại.

Bàn tay lạnh băng từ từ âu yếm bả vai rồi trượt đến lưng, tiếp theo anh nâng mông tôi lên, hướng khối nóng rực cứng rắn về cửa động...

Rõ ràng thân thể anh rất lạnh, nhưng nơi đó vẫn cảm nhận được độ ấm như trước, đây không lẽ là biểu hiện đàn ông quả nhiên là động vật tính dục? Tôi ngẩn ngơ nghĩ, bất quá rất nhanh đầu tôi đã trở nên trống rỗng.

Tiêu Hoàng động thân một cái, ép buộc cơ thể tôi mở ra, bắt đầu trước sau luật động.

“Tiêu Hoàng...!” đau đớn lúc đầu làm tôi nhịn không được gọi to tên anh, mà anh thì tựa như an ủi mà hôn nhẹ dọc theo sống lưng tôi, có điều động tác chiếm đoạt của anh vẫn không hề dừng lại, ngược lại càng thêm kịch liệt, mãnh lực đưa tính khí của mình vào sâu trong cơ thể tôi, tiếng thân thể va chạm vang lên không ngừng.

Quá dữ dội, tôi hoàn toàn không thể theo kịp nhịp động như muốn xuyên phá thân thể của anh, chỉ có thể nắm chặt đệm chăn bên dưới, tùy ý anh một lần lại một lần mạnh mẽ tiến nhập.

Một lúc lâu sau, tôi mới cảm giác được một luồng nhiệt dịch nóng bỏng phun trào trong người mình, Tiêu Hoàng lại vẫn chậm rãi ra vào, bàn tay không ngừng ma sát hạ thể, thẳng đến tôi cũng phóng xuất, anh mới xoay người tôi lại đối mặt anh, ngón tay dịu dàng vuốt gọn những sợi tóc bết trên trán vì mồ hôi của tôi.

“Anh lại bắn ở bên trong...” Tôi suyễn khí, tuy không chán ghét cảm giác tinh dịch tưới đẫm nơi sâu kín trong cơ thể, nhưng cũng không phải là ưa thích.

“Uh...Thực xin lỗi.” Tiêu Hoàng thẳng thắn nhận sai, hai tay cũng không chút khách khí tách hai chân tôi ra, nhìn bộ vị vừa bị anh chà đạp kia.

“Hàn Sanh, chỗ này của em vẫn rất chặt...Anh muốn nhìn tinh dịch của anh chảy ra từ trong người em.”

Nghe vậy, mặt tôi đỏ ửng lên, “Anh nói bậy cái gì a?!” Tôi xấu hổ muốn kẹp hai chân lại, nhưng chỉ hơi dùng lực, sẽ rõ ràng cảm giác được dịch thể đang chảy ra, cho nên vốn là kháng cự, lại ngược lại thành nửa kháng cự nửa như mời mọc.

Ngón tay Tiêu Hoàng tiến vào mật huyết, dùng sức mở ra, chất lỏng màu trắng đục đặc sánh chảy ra càng nhiều.

“Thì ra có nhiều như thế a...Hàn Sanh, em xem, chảy ra thật nhiều.” [~>.<>

Trời ạ, cái đó có gì hay ho mà cảm thán? Tôi rất muốn hung hăng cốc mạnh vào đầu Tiêu Hoàng một cái, nhưng phần nhiều vẫn là xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào, tiếc rằng ở đây không có lỗ, cho nên cũng chỉ có thể kéo chăn trùm lên mặt mình, làm con rùa đen rụt đầu.

“Hàn Sanh, đừng trốn thế mà, để cho anh nhìn em đi....Đó đâu có gì đáng xấu hổ đâu...”

Giọng Tiêu Hoàng ngọt nị như mật tựa như đang dỗ dành trẻ con, làm tôi lại càng xấu hổ vô cùng, gắt gao túm chặt chăn bông không chịu thả ra.

Tôi nghe thấy tiếng cười khê của Tiêu Hoàng, nhiệt độ trên mặt tôi lại tăng cao thêm, đột nhiên, anh bế tôi dậy, để tôi ngồi lên đùi anh.

Đối lập với cơ thể nóng ẩm của tôi, thân thể anh vẫn lạnh giá như cũ, tuy tôi cảm thấy rất quái lạ, nhưng nhiệt độ này hiện tại lại làm tôi rất thoải mái...

“Em cuối cùng cũng chịu buông chăn ra nhìn anh.” Đôi mắt màu lam của Tiêu Hoàng tràn đầy vui vẻ híp lại...

Tôi bất mãn lẩm bẩm: “Anh tưởng em thích ôm cục bông xù kia sao? Nếu không phải anh...” Nói đến đây, tôi rốt cục xấu hổ không nói được nữa.

“Hàn Sanh em thật là đáng yêu.” Tiêu Hoàng tựa đầu vào vai tôi, cười đến ngay cả tôi cũng cảm giác được người anh rung rung.

Tôi đẩy anh ra, dùng sức nhéo má anh, hung tợn cảnh cáo: “Đáng yêu cái gì? Đẹp trai, phong độ, tùy anh chọn một, nhưng nhất định không được nói em đáng yêu.”

“Phác công tần, nê da lao giống như nói oa khẩu yêu...” (Không công bằng, em lúc nào cũng nói anh đáng yêu...) hai má Tiêu Hoàng bị tôi tuyệt tình tàn phá, đến nỗi cả một câu cũng không nói được rõ ràng, bất quá tôi vẫn có thể hiểu được anh muốn nói cái gì.

Tôi buông má anh ra, một bộ tiểu nhân đắc chí cười to: “Không có điểm nào là không công bằng, dù sao chỉ có em có thể nói anh đáng yêu, anh thì không được là được rồi.”

“Nga...” Tiêu Hoàng bĩu môi, ai oán gật gật đầu.

“Ngoan, ngoan.” Tôi xoa xoa đầu anh, hôn một cái lên miệng, cười nói: “Đây là bồi thường cho anh đó, đừng khóc nha.”

Tiêu Hoàng cong môi, “Một cái không đủ, Hàn Sanh, anh muốn thêm nữa cơ!”

Đều sắp ba mươi rồi, còn thích làm nũng như thế...Bất quá người duy nhất bị anh làm nũng, cũng chỉ có mình tôi đi? Cho nên biết rõ sau khi hôn xong chờ đợi tôi sẽ lại là một hồi mây mưa thất thường nữa, nhưng hai tay vẫn ôm lấy cổ Tiêu Hoàng, hôn lên môi anh.

____Hy vọng ngày mai phục vụ dọn dẹp phòng sẽ không bị thảm trạng của đồng chăn nệm này dọa đi. Khóe môi tôi nhếch lên, có chút xấu xa nghĩ.

5. Chương 5

Lạnh quá....Sao lại lạnh như thế chứ?

Tôi nhắm chặt mắt, ý thức lại từ trong mơ màng chậm rãi tỉnh lại, cảm thấy toàn thân lạnh run, là điều hòa để quá thấp sao?

Tối hôm qua mỗi một lần tôi không muốn dậy, đành phải cố sống cố chết kéo chăn về phía mình, hy vọng giảm bớt được độ lạnh, nhưng một lúc lâu sau cũng chẳng thấy chăn bông ấm áp thêm chút nào, thật giống như bên cạnh tôi đặt một khối băng vậy...

Bên cạnh tôi có khối băng? Tôi không cam lòng mở mắt nhìn sang bên, nhìn thấy là gương mặt say ngủ bình yên của Tiêu Hoàng.

Quả không sai, cảm giác lạnh lẽo này là từ người Tiêu Hoàng truyền sang, tuy rằng hai ngày nay nhiệt độ cơ thể của anh vẫn rất thấp, nhưng tôi không ngờ lại thấp đến mức có thể thay thế máy lạnh như vậy.

Hơn nữa sắc mặt anh...Tuy Tiêu Hoàng là con lai, trời sinh màu da trắng hơn nhiều so với người Đài Loan, nhưng sắc mặt anh nếu nói là trắng, chẳng bằng nói là tái nhợt còn có vẻ đúng hơn.

Trái tim phút chốc nghẹn lại, ngón tay run rẩy thăm dò mũi anh...Không có hô hấp? Tôi nhảy dựng lên, hai tay túm chặt bả vai Tiêu Hoàng không ngừng lay mạnh, gấp đến độ sắp khóc!

“Tiêu Hoàng, mau tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh! Đừng làm em sợ! Tiêu Hoàng!”

“Ừh...Xảy ra chuyện gì? Hàn Sanh?” Tiêu Hoàng chậm rãi mở mắt, vẻ mặt mê mê mang mang nhìn tôi.

Nháy mắt, cả người tôi không còn sức lực, rũ ngồi trên giường. Tôi nhếch nhếch khóe miệng muốn cười, nước mắt lại nhịn không được rơi xuống.

Tôi run thanh nói: “Vừa mới...Em tưởng anh đã chết...Không có hô hấp...Cả người lại lạnh băng...Em còn tưởng anh cũng muốn rời bỏ em...Lại chỉ còn lại mình em một người...”

“Sẽ không, anh không chết, không chết!” Tiêu Hoàng thấy tôi kích động, lập tức ôm chặt lấy tôi, nói: “Em xem, anh bây giờ không phải đang ôm em đó sao? Anh không có chết, không có chết...Hàn Sanh, em đừng sợ, anh sẽ mãi ở bên cạnh em, tuyệt đối sẽ không bỏ em lại một mình!”

Anh cầm lấy tay tôi, đưa tới mũi, khác với vừa nãy, anh có hô hấp...Tuy rằng hơi thở phả vào tay tôi lạnh lạnh, nhưng quả thật là có hô hấp....

Tiêu Hoàng nhìn tôi cười nói: “Em xem, anh không phải có thở sao? Vừa rồi là em nhầm lẫn thôi...Nếu anh chết rồi, sao còn ôm em được? Hàn Sanh, em đừng suy nghĩ nhiều quá...”

Tôi lau lau nước mắt, lung tung gật đầu, nghĩ rằng vừa nãy có thể là thật sự nhầm lẫn, có lẽ là hô hấp của Tiêu Hoàng rất nhẹ, cho nên tôi mới không cảm giác được. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời, tôi lại nhớ ra một việc, khẩn trương nói: “Tiêu Hoàng, gần nhất nhiệt độ cơ thể anh không giống bình thường, hay chúng ta cứ tới bệnh viện kiểm tra một chút đi?”

Tiêu Hoàng thoáng ngừng lại, rồi mới trấn an cười cười, vân vê tóc tôi nói: “Ừ, đợi lúc về, anh sẽ đến bệnh viện kiểm tra ngay được chứ. Bất quá em cũng đừng lo lắng, anh nghĩ có thể là hệ thống miễn dịch linh tinh bị làm sao đó thôi, vì anh cũng không thấy có chỗ nào không thoải mái mà.”

“Ừ, nếu vậy thì tốt rồi...” tôi nhăn mặt nói nhỏ, dù sao tôi với Tiêu Hoàng cũng đâu phải học y, phỏng chừng Tiêu Hoàng nói hệ thống miễn dịch gì gì đó cũng chỉ là thuận miệng nói nói, muốn tôi không phải lo lắng quá mà thôi.

“Yên tâm đi, anh biết rõ nhất mình khỏe hay không mà.” Ngón tay Tiêu Hoàng đặt lên miệng tôi, cảm giác một luồng khí lạnh leo thoáng chốc tiến vào xoang mũi.

“Hàn Sanh, bất luận có chuyện gì xảy ra...anh vẫn sẽ mãi mãi ở bên em.”

Tôi không nói gì, chỉ là vòng tay ôm lấy anh, thân thể anh rất lạnh, nhưng tôi lại cảm thấy ấm áp không gì sánh bằng.

Có lẽ rất nhiều người xem kịch truyền hình hay điện ảnh, nội dung đều là một đôi tình nhân ở khách sạn ngọt ngào ngào qua một đêm, sáng sớm hôm sau sẽ kêu phục vụ cơm tận phòng, nằm trên giường ân ái ái, anh một miếng em một miếng...Nhưng trong thực tế cuộc sống, cá nhân tôi cho rằng làm như vậy nếu không phải là kẻ có tiền, thì nhất định là một đôi ngu ngốc.

Phục vụ cơm tận phòng rất đắt, đắt đến mức làm người ta muốn mắng to “Không phải chỉ là bưng một mâm thức ăn tới thôi sao, giả bộ quý tộc gì chứ!”. Rất lâu trước đây, từ sau khi tôi giật lấy hóa đơn tính tiền từ tay Tiêu Hoàng xem, thì chết sống cũng không bao giờ gọi phục vụ cơm tận phòng nữa, bất luận trước đó miệng của tôi bị Tiêu Hoàng ‘áp bức’ thâm thiết đến mức nào, tôi cũng sẽ cố mà lết tới phòng ăn ăn cơm.

Cho nên sáng hôm nay cũng như vậy, cho dù đã trải qua giờ phút hoảng sợ, cho dù đi đường đều là cố hết sức, tôi vẫn còn nhất quyết muốn tới phòng ăn dùng bữa. Tiêu Hoàng tuy rằng không muốn, nhưng sau một cái liếc mắt xem thường cùng một câu ‘người bị trộm xe không có tư cách phản đối của tôi’, anh cũng chỉ có thể yên lặng sờ sờ mũi, tùy ý tôi bảo vệ túi tiền anh.

Bất quá, có lẽ là tư thế đi đường quá mức cố gắng của tôi cùng quan hệ không mấy bình thường trong mắt người khác, khi đến phòng ăn, khách nhân cùng phục vụ sinh đều không khỏi dùng ánh mắt mờ ám dò xét

tôi và Tiêu Hoảng, trừ điều đó ra cũng không còn gì đặc biệt khác.

Ăn xong bữa sáng, Tiêu Hoảng kiên trì muốn tôi nghỉ ngơi thêm chút lát rồi mới tới Lạc viên Hải Dương, dù sao tôi quả thật cũng còn chút mệt mỏi, nên liền nghe lời anh, hai người cùng nhau trở lại phòng.

Lúc này cũng chưa đến giờ phục vụ sinh dọn dẹp phòng, chăn nệm vẫn lộn xộn như trước, nhưng may là như thế, bằng không chúng tôi còn phải kéo ngăn tủ lôi chăn ra, tự mình phát huy sức lao động trải giường chiếu đi.

_____tôi nay dù có mệt tới đâu cũng phải mở laptop viết truyện, cho dù chỉ được năm trăm chữ thôi cũng tốt rồi...

Tôi vừa tính tốc độ sáng tác, vừa nhắm mắt nằm nghỉ.

Không biết ngủ bao lâu, nhưng tôi nghĩ hẳn cũng không quá lâu đi? Vì khi tôi tỉnh lại, Tiêu Hoảng vẫn giữ nguyên tư thế lúc nằm xuống cùng tôi, vẫn nhìn chăm chăm vào mặt tôi như cũ.

Phản ứng thứ nhất của tôi là lấy tay xoa xoa miệng. Ừm, tốt lắm, không chảy nước miếng. Xác định mình cũng không mất mặt như trẻ con chảy nước miếng lúc ngủ, tôi mới hỏi: “Để làm chi lại nhìn em? Anh chắc không phải vẫn nhìn em từ lúc em ngủ đến giờ đó chứ?”

Tiêu Hoảng ngay thẳng gật đầu, rồi mới chui vào ổ chăn, ôm tôi từ phía sau.

“Sao vậy nhìn cũng không đủ...Hàn Sanh, nếu có thể vĩnh viễn được ngắm nhìn em như vậy thì thật tốt.”
Đôi môi băng lạnh dừng lại trên cổ tôi.

Tôi vỗ vỗ tay anh, nhẹ nhàng cười nói: “Chỉ có trẻ con mới có thể tin tưởng trên thế gian tồn tại cái gọi là vĩnh viễn...Tiêu Hoảng, em không tin vĩnh viễn, em chỉ tin anh.”

Tay anh ôm tôi nháy mắt dùng sức, chặt đến mức suýt làm tôi không thở nổi.

“Hàn Sanh, anh....”

“Ừ?” tôi nghi hoặc ừ một tiếng, ý bảo anh nói tiếp.

“Anh...” Tiêu Hoảng trầm ngâm một hồi lâu, mới chần chừ nói: “Anh chỉ là muốn nói với em, hôm nay chúng ta có khả năng không đi Lạc viên Hải Dương được.”

Nhìn sắc mặt anh ngưng trọng như thế, tôi còn tưởng anh muốn nói với tôi việc gì nghiêm trọng lắm, thì ra chỉ là không thể đi Lạc viên Hải Dương_____Đi? Không thể đi Lạc viên Hải Dương?!

“Sao lại không thể đi Lạc viên Hải Dương!” tôi hung hăng trừng mắt nhìn anh, nếu không giải thích đằng hoàng, cẩn thận tôi đem anh đánh tới ngay cả...ngay cả tôi cũng không nhận ra được!

“...Bởi vì hiện tại đã sắp tới 5h chiều rồi.”

Tôi ngẩn ra, nghĩ rằng sao có thể như vậy? Không phải tôi chỉ ngủ một chút thôi sao, sao có thể vừa tỉnh lại sẽ là tám giờ sau được? Nhưng khi tôi nhìn đồng hồ mình thấy kim giờ quả thật đang nhích dần đến số 5, thì đúng là tôi không tin cũng không được.

Lạc viên Hải Dương chỉ mở cửa muộn nhất đến 7h tối, cho dù bây giờ đi cũng phải khoảng 6h mới tới được, còn lại một tiếng thì chơi gì chứ...

Tiêu Hoảng ngốc ngốc cười cười, nói: “Ha ha, có thể là đêm qua anh khiến em mệt mỏi quá, thực xin lỗi.”

Trán tôi nổi gân xanh, túm chặt cổ áo anh dùng sức lay lay, thẳng khiến anh choáng váng, “Cái gì mà đêm qua làm em quá mệt mỏi! Anh định khoe tính lực ‘kiên cường’ sao? Không đúng, đó không phải trọng điểm, trọng điểm là anh vì sao không gọi em dậy chứ hả!” Lạc viên Hải Dương của tôi, bốn đại chủ đề biểu diễn của tôi, uống phí tôi vẫn chờ mong từ hôm qua đến giờ!

Nếu dùng truyện tranh đến hình dung hai mắt Tiêu Hoảng lúc này, thì chính là xuất hiện hai đạo lốc xoáy quay vòng quay vòng, bắt quả anh vẫn hết sức cố gắng giải thích: “Ách, thực xin lỗi, anh nhìn em ngủ, nhìn nhìn liền quên gọi em...”

“Nga, là thế a? Nhìn nhìn liền quên?” nghe vậy, cơn tức của tôi chẳng giảm đi chút nào mà ngược lại còn càng tăng thêm, thanh âm âm trầm từ kẽ răng lọt ra, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Anh tưởng em sẽ đỏ mặt nói với anh ‘A, Tiêu Hoàng, anh thật dễ ghét quá đi ~’ sao? So với việc làm mấy chuyện ngu ngốc này, thà anh gọi em dậy em còn cảm ơn anh nhiều hơn!”

“A, nói cũng phải.” Tiêu Hoàng hiểu ra cảm thán.

“Van anh đừng dùng cái giọng thản nhiên đó được không...” Phản ứng của Tiêu Hoàng làm tôi có cảm giác vô lực, thật giống như dùng sức đâm vào bông mềm vậy, một chút hiệu quả cũng không có.

“Hàn Sanh, em hy vọng anh kích động một chút?” Tiêu Hoàng nghiêng đầu, khó hiểu hỏi.

Quên đi, vì tên không có đầu óc này mà tức giận quả thật là lãng phí thời gian....Tôi thở dài, phần nộ bụng cổ áo anh ra.

Tiêu Hoàng an ủi nói: “Hàn Sanh, tuy hôm nay không thể đi, nhưng mà còn có ngày mai a.”

Tôi bĩu môi giận dữ nói: “Nhưng như vậy sẽ thiếu hẳn một ngày hành trình a, em sắp xếp mấy chỗ kia đều là những nơi em rất muốn đi.”

Trên mặt Tiêu Hoàng hiện lên chút mỉm cười: “Vậy cũng đâu phải vấn đề gì, cùng lắm thì anh lại xin công ty cho nghỉ thêm một hai ngày là được?”

Đề xuất của anh làm tôi dao động, nhưng vẫn lo lắng hỏi: “Bây giờ đang là thời kỳ khủng hoảng, công ty anh có thể vì anh xin thêm hai ngày phép mà cảm thấy anh ra vẻ ta đây, liền cho anh rụng luôn hay không?” phối hợp với âm điệu, tay phải tôi giờ ngang cổ làm động tác chém đầu.

Tiêu Hoàng cười cười lắc đầu, dùng giọng điệu không chút nào bận tâm nói: “Nếu là người khác, anh còn không dám nói, nhưng nếu là anh, vậy chắc chắn không có khả năng, dù sao anh đàm phán thành công nhiều hợp đồng cho công ty như vậy, nếu công ty chỉ vì anh xin phép nghỉ thêm hai ngày mà đuổi việc anh, đó chẳng phải sẽ khiến các nhân viên khác thất vọng sao.”

Tôi cúi đầu nghĩ nghĩ, Tiêu Hoàng nói cũng đúng, tuy rằng tôi không biết nhiều lắm về công ty của anh, chỉ biết đó là công ty chuyên doanh có liên quan đến tự do mậu dịch cùng xuất nhập khẩu ra nước ngoài, tiêu thụ tại chỗ, bất quá xét từ mấy công ty nổi danh quốc tế mà Tiêu Hoàng được phái đi đàm phán, cũng có thể thấy Tiêu Hoàng rất được coi trọng.

Mà Tiêu Hoàng trên danh nghĩa tuy là nghiệp vụ viên, nhưng thực tế quyền lực ở công ty dưới sự ngầm đồng ý của cấp trên đã ngang với chức trưởng phòng, hơn nữa lần này đàm phán thành công, nói không chừng chờ anh trở về đi làm, cái ghế trưởng phòng đã dọn sạch sẵn sàng rồi.

6. Chương 6

Sau nhiều lần trần trọc tự hỏi, tôi đồng ý đề nghị của Tiêu Hoàng, dù sao hiếm khi được đi chơi, nếu không thể tới được mấy chỗ đó sẽ làm tôi không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Tôi vò vò tóc, vẻ mặt buồn bực nói: “Bất quá cứ như vậy ngủ hết một ngày, cái gì cũng không làm được....A_____! Em thật sự là con heo ngủ a!”

“Hàn Sanh, đừng quá dễ ý, là vì em quá mệt mỗi thôi....Mà cũng đâu phải cái gì cũng không làm được đâu, hôm qua anh đọc sổ tay du lịch, thấy gần đây có tham quan chợ đêm, trên cơ bản là ngày nào cũng có.”

“Cái gì tên là trên cơ bản?” Tôi nhướn mày, ánh mắt nhìn anh trừ bỏ hoài nghi vẫn là hoài nghi.

Dưới cái nhìn chăm chú của tôi, Tiêu Hoàng ngượng ngùng cười nói: “Nếu trời mưa, thì chợ đêm có thể sẽ không mở.”

Tôi lập tức nhào đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hiện tại trời không mưa, bất quá đường xá ướt đầm cho thấy trước đó hẳn là đã hạ qua, hơn nữa chắc cũng không nhỏ, bầu trời lại âm u, tựa hồ tùy thời đều có thể đổ thêm lần nữa.

Câu kế tiếp của Tiêu Hoằng chứng thật phán đoán của tôi, “Đại khái khoảng 2h chiều có mưa rào với sấm chớp, mưa cũng gần một tiếng.”

Chờ mong càng lớn thất vọng càng nhiều, những lời này quả nhiên là đạo lý ngàn năm không đổi, tâm tình vốn nhảy nhót mong chờ của tôi bỗng chốc hóa thành hư không khó thể nói bằng lời.

“Nếu không có chợ đêm, anh cũng đừng nói ra làm em mừng hụt chứ!” tôi vô lực hạ thấp bả vai oán giận.

Tiêu Hoằng nói: “Hắn là vẫn sẽ có mà? Vì trời mưa cũng khá sớm, ngoại trừ những xe bán hàng rong ở xa có khả năng sẽ không đến, mấy xe ở gần chắc là vẫn tới bày quán.”

Tôi chu môi mếu máo, đầy đau thương lâu bầu: “Em ghét mấy cái ‘khả năng’ với ‘hắn là’ của anh...”

Xem cảm xúc tôi liên tục đi xuống không phấn chấn, Tiêu Hoằng vội vàng khuyên giải an ủi: “Hàn Sanh, đâu cần quá bị quan nha, dù sao ở khách sạn cũng không có việc gì, chúng ta đi quanh ngắm nghía một chút cũng tốt, nếu thật sự không có chợ đêm, thì tùy tiện đi đi, coi như vận động cũng không tồi a.”

Khuyên giải an ủi của anh lọt vào tai tôi không chỉ vô dụng, mà thậm chí còn phản hiệu quả_____ hừ, dù sao tôi chính là trạch nam thiếu vận động là được rồi đi!

Tôi cầm giận đi đến bên bàn ngồi xuống, lấy bút điện, “Không đi không đi, em muốn ở trong phòng viết thảo!”

“Hàn Sanh...” Thanh âm Tiêu Hoằng tràn đầy bất đắc dĩ.

Tôi không chút nào để ý tới anh, tự mình lấy ra dây mạng hôm qua báo danh thì nhân tiện mượn nhân viên phục vụ, tính online nhìn xem Lưu Cẩm Nghi đối với ‘tin trả thù’ kia của tôi có cảm tưởng gì.

“A___không thể nào? Không thể kết nối?” Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn màn hình hiển thị cửa sổ ‘kết nối thất bại’, bỗng nhiên có cổ xúc động muốn lật bàn.

“Không thể kết nối sao? Wifi đâu?” Tiêu Hoằng đến cạnh tôi hỏi.

Tôi nhăn mặt lắc đầu, “Anh cũng không phải không biết cái máy này của em là cấp bậc đời nào rồi, dù có wifi thì ít nhất cũng phải đợi hơn 10, 20 phút, mà thường thường thất bại nhiều hơn cả kết nối thành công...”

“Anh gọi điện thoại kêu phục vụ sinh lên đây kiểm tra đi.”

Tiêu Hoằng nói rồi, liền đi tới tủ đầu giường gọi điện, không mất bao lâu, một nam phục vụ sinh đã tới phòng chúng tôi.

Đương nhiên trước đó, tôi đã chỉ huy Tiêu Hoằng đem một đồng chắn bông nhẵn nhúm lộn xộn cộng thêm dính đầy tinh dịch nhét vào trong tủ, bằng không chúng tôi mất mặt coi như việc nhỏ, chỉ sợ vị phục vụ sinh thành thạo ứng xử với khách này cũng sẽ phải đứng ngồi không yên.

Phục vụ sinh thay đổi một đường dẫn khác thử kết nối, cậu ta lăm bắm lâu bầu nói ‘quái lạ’, tháo dây mạng ra, ngồi xổm xuống nhìn cổng liên kết lắp cạnh bàn, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

“Anh Hàn, thực sự xin lỗi....Xem ra là vị khách trước đó cố ý phá hủy cổng liên kết, mà chúng tôi lúc dọn dẹp phòng lại không phát hiện việc này, thật vô cùng có lỗi!”

“Cố ý phá hỏng?” Tôi lú lười, tên chết tiệt nào rảnh rồi thế a!

Phục vụ sinh vẻ mặt xin lỗi gật đầu nói: “Đúng vậy, mời anh nhìn xem bên trong, tựa hồ là bị ai dùng cái gì đó đục thủng một lỗ.”

Tôi cúi xuống nhìn vào, tuy bên trong không đủ ánh sáng, bất quá thật có thể lơ mơ thấy được một lỗ nhỏ....Tôi nghĩ mấy ngày nay tôi đại khái không cẩn thận phạm vào Thái Tuế đi? Bằng không sao lại điện thoại thì hỏng, di động vút đầu chẳng nhớ, bây giờ đến cả mạng cũng không cho tôi kết nối nữa...

Phục vụ sinh đề nghị: “Anh Hàn, nếu anh cần dùng gấp, thì hay là tới đại sảnh dùng tạm máy tính công cộng ở đó? Trước mắt không có khách nào yêu cầu dùng, hơn nữa về phần phí dụng cũng không cần lo lắng, vì là do chúng tôi sơ suất, nên sẽ không thu phí dụng của anh.”

“Nếu anh không quen onl ở chỗ đông người, chúng tôi cũng có thể lập tức đổi phòng cho hai anh.”

Tôi không thích onl ở chỗ người đến người đi, cho dù là có vách ngăn cũng không được, bởi vì sẽ làm tôi có cảm giác riêng tư cá nhân bị người xem trộm. Đang lúc tôi nghĩ thế thì đổi phòng luôn đi, lại nghe Tiêu Hoàng nói: “VẬY a, nếu đổi phòng, chúng tôi cần phải thu dọn hành lý sao.”

Nghe anh nhắc tới, mấy lời nguyên bản tôi muốn nói ra lại nhanh chóng nuốt vào trong bụng_____ đổi phòng bằng hành lý cần phải thu dọn, đến phòng mới lại phải một lần nữa sắp xếp....Khóe mắt tôi run rẩy một chút, thật phiền phức a....

Tiêu Hoàng quay đầu hỏi tôi: “Hàn Sanh, em muốn đi đại sảnh onl, hay là muốn đổi phòng?”

Tôi tùy ý khoát khoát tay: “Quên đi, dù sao em cũng chỉ là muốn onl nhận tin nhắn thôi, không phải chuyện quan trọng gì lắm, không có mạng cũng không sao.”

Phục vụ sinh kia chắc là hiểu ý của tôi, ngượng ngùng cười nói, “Thật có lỗi đã gây phiền phức cho anh, chúng tôi sẽ gọi công ty máy tính tới đây sửa chữa, nếu không có vấn đề gì thì tối ngày mai chắc chắn sẽ sửa xong.”

Tiêu Hoàng đột nhiên nói: “Thôi cứ chờ chúng tôi trả phòng rồi hãy sửa đi, không có mạng cũng tốt, cậu ấy có thể chuyên tâm sáng tác.”

Nghe vậy, tôi bất mãn kháng nghị: “Cái gì chứ! Nói như là không có mạng thì em không sống được ấy!”

Tiêu Hoàng vuốt vuốt tóc tôi, cười nói: “Em không phải không có mạng thì không sống được, chỉ là rất thích vừa sáng tác vừa lên mạng, vừa viết vừa dạo web mà thôi.”

“Tiêu Hoàng, anh đây không phải là giải thích, mà là bỏ đá xuống giếng, bỏ đá xuống giếng...” Tôi nhăn mặt, nhưng lại không thể phản bác, đó đúng thật là thói quen xấu không cách nào bỏ được khi sáng tác của tôi.

Đối với động tác thân mật của chúng tôi, vẻ mặt phục vụ sinh kia vẫn tự nhiên như thường, giả vờ như cái gì cũng không thấy, tôi nghĩ có thể là trước khi cậu ta đến đây, chắc cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi.

Tiêu Hoàng hướng phục vụ sinh nói: “Cứ quyết định vậy đi, ngại quá, còn phiền cậu phải chạy tới đây.”

Phục vụ sinh cười nói một câu “Không có gì”, chào từ biệt xong liền rời khỏi phòng.

7. Chương 7

“Bữa tối ra bên ngoài ăn đi? Hôm qua mới ăn thử tiệc buffet của khách sạn rồi, hôm nay thay đổi khẩu vị chút chút.” Tiêu Hoàng đến bên cạnh tôi, nâng tay muốn đóng laptop của tôi lại.

Tôi lập tức ngăn cản động tác của anh, một bên bảo vệ máy tính, một bên cự tuyệt nói: “Không cần, sao phải tiêu pha vào mấy cái đó, lãng phí!”

“Hàn Sanh....Đi chơi cũng đừng tính nhiều như vậy.” Tiêu Hoàng rất là bất đắc dĩ nói.

“Ai bảo xe anh bị trộm mất rồi, kia đều là tiền a, anh không đau lòng, em đau!” nếu tiền trợ đã bao gồm cả tiền cơm, vậy ăn ở khách sạn là được rồi, nhất định phải bỏ phí a! Tôi keo kiệt nghĩ.

“....Được rồi, chỉ cần em thích là được.”

Nghe Tiêu Hoàng nói vậy, tôi không khỏi vui vẻ một chút, bất quá nhìn thấy biểu tình lờ mờ của anh, cảm giác vui vẻ đó nháy mắt biến mất không còn bóng dáng... Quên đi, chẳng qua chỉ là một bữa tối thôi.

“Em muốn ăn gà muối với súp.” Tôi mở miệng toát ra một câu.

Tiêu Hoàng sững sốt, rồi sau đó lập tức phản ứng lại, đôi mắt màu lam như màu trời hơi hơi cong lên. “Gà muối với súp? Hàn Sanh, em muốn đi chợ đêm sao?”

Tôi bĩu môi nói: “Mới không phải, là anh muốn đi chợ đêm thì có.” Tôi thỏa hiệp về bữa tối, cũng không có nghĩa là thuận tiện thỏa hiệp cả hai chân a.

“Anh?” Tiêu Hoàng ngơ ngác chỉ mũi mình.

Tôi dùng sức gật gật đầu, “Đúng nha, chính là anh, bởi vì anh nói không muốn ăn bữa tối ở khách sạn thôi. Tuy rất muốn đi dạo chợ đêm, bất quá em cũng lo nếu đi mà chợ không mở, vậy chẳng phải càng mất hứng sao?”

“Ừm, em nói cũng đúng, nếu thế quả thực rất mất hứng, hơn nữa qua lại ít nhất cũng phải tốn một giờ.” Tiêu Hoàng ngây ngốc gật đầu đồng ý.

Trên mặt tôi tràn ra một nụ cười thật tươi, tựa như thăm hỏi bạn cũ mà vỗ vỗ bả vai anh nói: “Cho nên liền làm phiền anh rồi, gà muối cùng súp thân yêu của em. Nếu chợ đêm thật sự không mở, anh cứ xem có phở bò hay linh tinh gì đó không mua về cho em là được.”

Tiêu Hoàng chưa từ bỏ ý định truy vấn: “Hàn Sanh, em thật sự không đi sao? Nếu chợ đêm mở_____”

Tôi liếc anh một cái, thản nhiên nói: “Anh thật phiền a, nhanh lên chuẩn bị đi chợ đêm mua cho em đi. A, đúng rồi, thuận tiện mua cho em một ly trà sữa trân châu nhé, nhớ bảo người ta cho ít đường thôi.” Nói xong, tôi không hề để ý đến anh, chuyên tâm xem lại bản thảo đã viết trước đó, bắt đầu sửa sang lại một ít câu cú và tình tiết.

Tiêu Hoàng thấy thế, biết tôi sẽ không thay đổi chủ ý, cúi đầu thở dài một tiếng, lấy ô từ trong túi ra, có lẽ là lo lắng giữa đường trời lại đổ mưa.

“Anh đi chợ đêm xem xem...Hàn Sanh, trước khi anh trở về, em cứ ở trong phòng có được không?”

“Vì sao chứ?” tôi cũng không quay đầu lại hỏi.

“Vì anh muốn lúc về nhìn thấy em ở đây chờ anh a.”

Tôi quay đầu, tưởng làm vẻ nôn ọe đối anh nói ‘Anh cũng quá buồn nôn đi’, nhưng vừa quay đầu, đối diện với cặp mắt nhìn tôi chăm chú của anh, đôi con ngươi như muốn tiến vào tận sâu trong linh hồn tôi....

Lòng tôi chấn động, bối rối chuyển mắt về màn hình máy tính, mười ngón đặt trên bàn phím ần ần run rẩy....Chỉ là đối mắt với Tiêu Hoàng mà thôi, tôi kinh hoảng như thế làm gì chứ?

Tôi hô hấp sâu vài lần, cảm giác tim đập dần dần ổn định, mới lại quay đầu lần nữa nói với anh: “Anh ngốc a? Em phải viết thảo mà, sao có khả năng ra ngoài được?”

“A, nói cũng đúng.” Tiêu Hoàng bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, trên mặt lộ ra tươi cười, “Vậy anh đi đây, sẽ về nhanh thôi.”

Nhìn bóng Tiêu Hoàng biến mất sau cửa, tôi không tự chủ được thở hắt ra một hơi, nghĩ tới vừa nãy mình thật sự là mất mặt, vừa rồi có gì đâu mà phải khấn trương?

Nhưng mà...đó là ảo giác của tôi sao? Vừa rồi ánh mắt Tiêu Hoàng nhìn tôi tuy rằng rất ôn nhu, nhưng lại có cảm giác như anh đang...cầu xin tôi?

“A a! Mình nghĩ linh tinh cái gì chứ!” tôi dùng sức lắc đầu, tự bảo mình không nên miên man suy nghĩ nữa, Tiêu Hoàng không phải chỉ là đi ra ngoài mua vài thứ thôi sao, cũng đâu phải sinh lý tử biệt gì!

Bất quá ngẫm lại, giờ tôi mới nghĩ ra, Tiêu Hoàng muốn ra ngoài ăn bữa tối, không phải bởi thức ăn ở khách sạn không hợp khẩu vị, mà là muốn tìm nơi nào đó để hai người có thể ăn cơm mà không bị chú ý nữa đi? Tôi lại bắt anh ra ngoài một mình như vậy...

Quên đi, đều bắt anh ra ngoài rồi, ở trong này tự trách cũng chẳng ích gì, nhiều lắm thì ngày mai bồi thường anh vậy, xem anh muốn đi đâu ăn cơm chiều, lên núi đao vào biển lửa tôi đều theo cùng. Ừ, đúng vậy, cứ quyết định thế đi!

Tôi tự hỏi tự trả lời, rồi lại tự quyết định, cảm thấy hết thảy đều an bài cực kỳ chu toàn xong, mới tiếp tục nghĩ về bản thảo.

[Hắn không nghĩ là mình làm sai, về việc giết cô gái kia.

Là cô ta không đúng.

Hắn muốn chia tay, nhưng cô lại cố sống cố chết bám hắn không tha, thậm chí còn đến công ty làm ầm lên, nói năng bậy bạ, nói có con của hắn, lại bị hắn bội tình bạc nghĩa....

Hừ, bội tình bạc nghĩa là cái gì? Hắn muốn kết hôn với con gái của giám đốc, muốn có được thật nhiều tiền tài cùng quyền lực, chỉ cần là kẻ có tham vọng thì đều nghĩ như thế.

Mà cô ta tuy rằng từ lúc học đại học đã đi theo hắn, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng yêu cô, nhiều nhất chỉ cho cô là con búp bê rất tốt, khuôn mặt cùng dáng người cũng không sai, rên rỉ cũng đủ lớn_____ tất cả cũng chỉ có thế mà thôi.

Cho nên, hắn giết cô ta.

Hắn dùng một cái dây thừng tùy tiện mua ở chợ siết chết cô, rồi mới kéo vào phòng tắm phân thân thành từng khối, lại dùng axit sunfuric hủy hoại da ngoài, cuối cùng chôn đến một vùng núi hẻo lánh chôn xác xuống.

Dù sao cô ta đã sớm vì hắn mà đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, cũng không có bạn bè, một lòng thâm nghĩ vì hắn, cả ngày ở nhà làm ‘người vợ tốt’....Thứ đàn bà nhảm chán, rẻ tiền đó, cho dù có chết cũng sẽ không ai phát hiện.

Hắn nghĩ cô ta sẽ cứ như vậy mà biến mất, sẽ không còn có thể gây trở ngại cho hắn nữa. Không sai, hắn từng nghĩ như thế....Thăng đến buổi tối hôm nay, khi cô ta lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.]

Tôi dùng đánh máy, sờ sờ cái bụng, Tiêu Hoàng đi ra ngoài chưa tới nửa tiếng, nhưng mà giờ cũng đã sắp 7h rồi, tôi đương nhiên là đói bụng.

Tôi nhớ rõ hôm qua lúc đợi xe Tiêu Hoàng có tới cửa hàng tiện lợi mua một ít đồ ăn vặt, trước lúc anh về, tạm ăn cái gì đó điền bụng đi! Tôi mở túi xách màu đen của Tiêu Hoàng bắt đầu tìm kiếm, một túi tuyết ngư hương ti ăn dở còn phân nửa, một túi khoai tây chiên_____

“A? Tiêu Hoàng mang cái này làm gì chứ?” tôi nghi hoặc nhìn tờ vít trong tay, không lẽ là anh không cẩn thận cầm nhầm? Nhưng mà nói cầm nhầm cũng quá kỳ quái? Tua vít với đi chơi cần bản không có nửa điểm quan hệ a.

“Chắc không phải....” Tôi nhăn mặt nhíu mày, bỗng nhiên nhớ tới cổng kết nối bị đục một lỗ, nhưng lập tức lại tự giễu cười cười, cảm thấy mình thật là đa nghi, Tiêu Hoàng vô duyên vô cớ phá hỏng cổng kết nối để làm chi?

Tôi bỏ tua vít vào túi, ôm đồ ăn vặt quay về bàn, đang tính vừa ăn vừa viết thì chuông điện thoại lại đột ngột vang lên.

Cá tuyết (gadus macrocephalus): một giống cá sống ở xứ lạnh, miệng có một sợi râu, trên lưng có vằn đen, có ba vây lưng, bụng màu trắng, thịt trắng như tuyết nên gọi là tuyết ngư – cá tuyết, gan của nó là nguyên liệu quan trọng dùng làm dầu cá.

8. Chương 8

Là Tiêu Hoàng sao? Tôi nghĩ, cầm điện thoại lên.

“Chào ngài, xin hỏi là ngài Hàn sao?” đầu bên kia truyền đến giọng nữ cung kính lễ phép, hẳn là nhân viên trực quầy của khách sạn.

Tôi sửng sốt một chút, vội vàng trả lời: “Vâng, là tôi.”

“Thật xin lỗi đã quấy rầy ngài, có một vị tên là Lưu Cẩm Nghi gọi điện tới nói là muốn tìm ngài, xin hỏi ngài có muốn tiếp chuyện hay không?”

Lưu Cẩm Nghi? Sao cậu ta lại biết tôi ở đây? Trong đầu tôi đầy ngập dấu chấm hỏi, bất quá vẫn không quên trả lời: “Làm phiền cô giúp tôi nói máy.”

“Dạ vâng, xin ngài chờ một chút.”

Sau một hồi nhạc chờ dễ nghe, tôi nghe thấy thanh âm vừa bồi rối vừa khấn trương của Lưu Cẩm Nghi.

“Hàn Sanh, là Hàn Sanh sao? Là Hàn Sanh tôi quen đi!”

Nghe vậy, tôi không khỏi bật cười nói: “Cái gì mà có phải Hàn Sanh cậu quen hay không quen? Cậu quen không phải chỉ có một Hàn Sanh tôi sao?”

“Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được cậu rồi...” Đầu bên kia rõ ràng truyền đến tiếng thở phào nhẹ nhõm của Lưu Cẩm Nghi, nhưng vài giây tiếp theo sau khi cậu ta hít sâu một hơi, mở miệng chính là chửi ầm lên: “Hàn Sanh_____! Tên chết tiệt nhà cậu, ngu ngốc, ngu ngốc! Cậu có biết tôi tìm cậu đã bao lâu không? Tôi cơ hồ gọi đến khắp các nhà trọ, khách sạn, thậm chí cả dân túc ở Hoa Liên rồi đấy cậu có biết không hả!”

Đầu tôi choáng váng, không phải chỉ là nộ trề thôi sao? Tôi cũng không nhớ rõ lúc nào thì mình biến thành nhà văn đứng đầu, làm biên tập tìm tôi vội vàng như thế a? Tôi một bên đảo đảo lỗ tai hơi ù đi vì bị cậu ta mắng to, một bên lạnh lạnh hỏi: “Tôi nói nha Cẩm Nghi, cậu không phải là vì ghi hận cái tin nhắn’ trả thù kia của tôi, cho nên mới khẩn cấp tìm tôi đòi bản thảo chứ? Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Bản thảo còn chưa viết xong_____”

“Ai đang nói bản thảo! Cậu có biết tôi lo cho cậu nhiều thế nào không? Cưng nhiên nhắn một tin nói cậu cùng Tiêu Hoảng đến Hoa Liên xong liền biến mất tăm, di động với điện thoại bàn cũng không gọi được...”

Tôi giữa khổ tìm vui ha ha cười nói: “Không có cách nào mà, điện thoại nhà bị Tiêu Hoảng làm hỏng rồi, di động của tôi cũng không biết quăng ở đâu, bất quá xui xẻo nhất là xe của Tiêu Hoảng bị trộm mất, cái xe đó rất đắt tiền nha.” Tôi gãi gãi đầu, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ai, cậu không biết lúc tôi nghe Tiêu Hoảng bảo xe bị trộm, lòng tôi gấp thế nào đâu, thế mà Tiêu Hoảng còn như không có việc gì, làm tôi thấy mình khấn trương như thế thật là ngu ngốc.”

Tôi còn chờ mong Cẩm Nghi có thể nói mấy câu an ủi, nhưng mà, đầu dây bên kia lại thật lâu không truyền đến hồi âm, tràn ngập bên tai tôi, chỉ có tiếng hít thở trầm trọng.

“Cẩm Nghi?”

“...Tôi đã tới Hoa Liên rồi, lập tức sẽ qua chỗ cậu, trước khi tôi đến, cậu không được làm gì cả, biết chưa? Lại càng không được làm chuyện ngu ngốc gì! Bằng không tôi tuyệt đối sẽ không giúp cậu nhạt xác!” Nặng nề mà đập rầm một cái, Lưu Cẩm Nghi cắt đứt điện thoại, chỉ bỏ lại cho tôi một câu khó hiểu như thế.

Rốt cuộc là việc gì làm Cẩm Nghi vội vã như vậy a? Lòng tôi tràn đầy khó hiểu, ngồi xuống trước máy tính cũng không đánh được một chữ, bèn bỏ đó quay ra mở tivi xem mấy chương trình giải trí.

Mấy ngày mưa to làm cho các nơi xảy ra không ít tai nạn, bất quá mấy chuyện này đối với tôi mà nói đều là việc không liên quan đến mình, thuận tụy là rảnh rồi mà thôi.

Lúc ấy, kim đồng hồ chỉ 7h30, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

“Đến đây đến đây, đừng gõ nữa, làm gì mà giục quá thế a?” Tôi mở khóa phòng, mở cửa, liền thấy Lưu Cẩm Nghi đầu đầy mồ hôi đang thở hồng hộc, ngay cả kính mắt thô vuông của cậu ta cũng lệch sang một bên.

Lưu Cẩm Nghi dần bình ổn hơi thở, quan sát tôi một lượt từ đầu tới chân, rồi mới như là mất hết sức lực ngồi xồm xuống, vẻ mặt an tâm nói: “Thật tốt quá, cậu không có việc gì...”

Tôi nhường lối để Lưu Cẩm Nghi vào phòng, hoang mang hỏi: “Nói nhảm, tôi có thể có việc gì chứ?”

Lưu Cẩm Nghi liếc nhìn tôi một cái, miễn cưỡng nhếch nhếch khóe miệng, tựa hồ là muốn nở nụ cười, nhưng sao vậy cũng không dấu được chua xót cùng lo lắng trên mặt, “Đúng rồi, cậu có thể có việc gì chứ? Cậu hẳn là còn chưa biết mới đúng....Nhưng vì cái gì lại nói với tôi cậu với Tiêu Hoảng cùng đi du lịch? Đó căn bản là chuyện không thể...”

Tôi cả giận nói: “Vì cái gì tôi với Tiêu Hoảng đi du lịch lại là việc không thể? Tôi thừa nhận tôi là cái trạch nam, bất quá trạch nam cũng có quyền ra ngoài đi_____”

Lưu Cẩm Nghi mạnh bắt lấy bả vai tôi, lực đạo quá lớn làm tôi nghe thấy được cả tiếng khớp tay cậu ta rằng rắc xoay động, Cẩm Nghi hạ thấp mặt, cho nên tôi không thấy rõ được vẻ mặt, nhưng toàn thân Cẩm Nghi run run lại trực tiếp biểu đạt tình cảm mãnh liệt còn hơn cả ngôn ngữ.

“Hàn Sanh....Tiêu Hoàng....Tiêu Hoàng cậu ấy chết rồi....Ngày hôm qua tôi đã đi xác nhận thi thể...Thật là Tiêu Hoàng không sai....” Thanh âm Cẩm Nghi nghẹn ngào, ngay cả một câu cũng không nói được rõ ràng.

Tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi lời Cẩm Nghi nói, cậu ta đang đùa tôi à? Tôi vừa mới bảo Tiêu Hoàng đi ra ngoài mua vài thứ cho tôi mà thôi, cậu ta sao có thể đi xác nhận thi thể của Tiêu Hoàng vào ngày hôm qua được?

“Cẩm Nghi, cậu đang nói gì thế? Tiêu Hoàng còn đang sống sờ sờ....”

Lưu Cẩm Nghi run rẩy ngẩng đầu, đỏ mắt nói: “Đủ rồi...Hàn Sanh....Tĩnh mộng đi....Tiêu Hoàng đã chết rồi...”

“Chiều hôm qua cảnh sát đến nhà tìm cậu, nhưng cậu không có nhà, cũng không có cách nào liên lạc....Tôi và hàng xóm cạnh nhà cậu có tán gẫu qua vài lần, cho nên cảnh sát tìm tới nhà xuất bản, muốn tôi đi hỗ trợ xác nhận thi thể...” Lưu Cẩm Nghi nói tới đây, dùng sức cắn cắn môi, tôi giống như người thấy được mùi rỉ sắt.

“Bởi vì mưa to nên vách núi sạt lở....Không chỉ Tiêu Hoàng, còn có vài chiếc xe cùng đường bị chôn vùi, đội cứu viện tìm mười mấy tiếng đồng hồ...” Cậu ta nhếch khóe môi chua xót cười.

“Không ai còn sống....Kể cả Tiêu Hoàng....Tất cả đều đã chết....”

Đây nhất định là chuyện đùa, Tiêu Hoàng còn sống à, Lưu Cẩm Nghi nhất định là nhận sai, đúng, nhất định là nhận sai, dù sao Lưu Cẩm Nghi cũng là con bìm bịp bốn mắt mà.

Nghĩ vậy, tôi cười cười vỗ vai Lưu Cẩm Nghi, nói: “Cẩm Nghi, cậu lầm rồi, người kia không phải Tiêu Hoàng, Tiêu Hoàng vừa rồi còn đi ra ngoài giúp tôi mua bữa tối nha, anh ấy không chết, không tin cậu hỏi nhân viên khách sạn_____”

Tôi còn chưa nói xong, Lưu Cẩm Nghi đã hung hăng vung một nắm, tôi nặng nề ngã xuống đất, tay phải ấn má sưng đỏ, không dám tin nhìn cậu ta.

“Hàn Sanh, đừng mơ mộng nữa!” Cẩm Nghi rơi nước mắt, túm cổ áo kéo tôi lên, dùng giọng nói khàn khàn khóc quát: “Tĩnh lại đi, tĩnh táo lại! Nếu cậu không chịu chấp nhận sự thật thì Tiêu Hoàng biết làm sao bây giờ? Cậu đừng mơ mộng nữa!”

Tươi cười trên mặt tôi cứng lại, lẳng lẳng nói: “Mộng cái gì? Tiêu Hoàng thật sự không chết à, là cậu lầm, Tiêu Hoàng không có chết....”

Lưu Cẩm Nghi trợn mắt nhìn tôi, vẻ mặt đầy đau thương, còn mang theo cả thương hại...Cậu ta nghĩ là tôi điên rồi.

Không sai, vẻ mặt cậu ta, ánh mắt cậu ta, đều không tiếng động nói “Cậu điên rồi” _____tôi điên rồi? Không, tôi biết tôi không điên, tối hôm qua tôi với Tiêu Hoàng còn làm đến kịch liệt như vậy, khoái cảm vẫn còn lưu lại trong cơ thể tôi, hơn nữa phục vụ sinh kia vừa rồi còn vào phòng, còn cùng Tiêu Hoàng nói chuyện nữa, đó đâu phải là giả, tuyệt đối không phải là tôi ảo tưởng ra!

Tôi không điên! Tôi không phải kẻ điên! Môi tôi run run, muốn hét to lên, muốn Lưu Cẩm Nghi không được dùng ánh mắt thương hại này nhìn tôi!

Ngay tại tôi cảm thấy mình tựa hồ sắp hỏng mất, cửa phòng bỗng dưng cách một tiếng mở ra, Tiêu Hoàng tươi cười tự nhiên bước vào.

“Hàn Sanh, anh về rồi đây, chợ đêm không mở nhưng mà mấy thứ em muốn anh đều mua được_____” Tiêu Hoàng giật mình đứng lại, nhìn Lưu Cẩm Nghi, lại quay đầu nhìn tôi, như không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Vừa thấy Tiêu Hoàng, đầu óc hỗn loạn của tôi phút chốc tỉnh táo lại, bỏ tay Cẩm Nghi ra, thất tha thất thểu chạy đến bên Tiêu Hoàng, nhìn không được mừng như điên nói: “Cậu xem, Tiêu Hoàng đã về rồi, rõ ràng là Tiêu Hoàng! Cho nên là cậu nhận sai người, Tiêu Hoàng sao có thể đã chết được? Sao có thể!”

Tôi còn nghĩ Lưu Cẩm Nghi sẽ mừng rỡ giống như tôi, tôi nghĩ cậu ta sẽ nhẹ nhàng thở ra nói thật tốt quá, là cậu ta nhận sai người, nhưng những gì tôi ‘nghĩ’ đến đều không hề xảy ra, Lưu Cẩm Nghi sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ trừng to mắt, như là nhân vật chính gặp quỷ trong phim kinh dị.

“Sao có thể....Người kia là Tiêu Hoằng không thể sai...Người là ai? Người rút cuộc là cái gì?!” Lưu Cẩm Nghi sợ hãi bước lùi lại.

“Anh ấy chính là Tiêu Hoằng a, còn có thể là ai? Hừ, Tiêu Hoằng, Cẩm Nghi lại còn nói là anh đã chết, còn đi xác nhận thi thể của anh nữa, anh nói có buồn cười không?” Tôi muốn cười, nhưng cuối cùng lại không thể cười nổi, bởi vì sắc mặt Tiêu Hoằng cũng trắng bệch hết như Cẩm Nghi....Không, là Tiêu Hoằng tái nhợt, giống như màu da của người chết, quỷ dị không một chút huyết sắc.

Tôi kỳ thực đã sớm nhận ra, chỉ là tự nhủ với mình đừng để ý.

Tuy rằng thân thể Tiêu Hoằng lạnh như băng, tuy rằng màu da Tiêu Hoằng thực trắng bệch, nhưng mấy cái đó đều không quan trọng, chỉ cần Tiêu Hoằng còn ở bên tôi, còn như trước đây yêu thương tôi là được rồi....

Nhưng nếu Tiêu Hoằng đã sớm chết, vậy thì người ở trước mặt tôi đây_____là ai?

“Hàn Sanh....” nâng tay lên, tựa hồ muốn vuốt ve mặt tôi, đầu ngón tay nhợt nhạt, lạnh lẽo....Khi tôi phản ứng được, bản thân đã theo bản năng đẩy tay ‘Tiêu Hoằng’ ra, rút lùi vài bước.

Nếu là Tiêu Hoằng bình thường, nhất định sẽ hoang mang nghiêng đầu, một bộ không rõ lắm anh lại làm gì khiến tôi tức giận. Nhưng mà ‘Tiêu Hoằng’ hiện tại, sau khi bị tôi đẩy tay ra, ‘hắn’ rõ ràng ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện lên tươi cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Thật sự chỉ là muốn nhìn em một lần cuối mà thôi, nhưng anh....Thực xin lỗi...Hàn Sanh...thực xin lỗi....”

Vì cái gì phải nói thực xin lỗi? Vì cái gì lại lộ ra biểu tình khổ sở như thế với tôi?

Đầu tôi loạn thành một đoàn, nhớ lại điện thoại bị hỏng, di động không thấy, cổng kết nối bị cố ý phá hư....Hết thấy hết thấy, vốn chính là ‘Tiêu Hoằng’ trước mặt tự biến tự diễn đi? Cũng chỉ vì không cho người ta liên lạc với tôi....

Thủ đoạn vụng về biết bao nhiêu?

Những gì ‘Tiêu Hoằng’ làm chỉ có thể lừa được nhất thời, không lừa được một đời.... chính ‘Tiêu Hoằng’ cũng hiểu rất rõ đi? Nhưng vì sao ‘hắn’ vẫn thà có ‘nhất thời’ ngẩn ngủ như thế?

“Hàn Sanh....Em đang sợ anh sao?”

‘Tiêu Hoằng’ muốn đến gần tôi, nhưng ‘hắn’ mới bước tới từng bước, cơ thể tôi liền không khống chế được mà run rẩy, cho nên ‘hắn’ dừng lại, giữ khoảng cách xa xa nhìn tôi, nước mắt chậm rãi chảy xuống hai má, tí tách rơi trên mặt đất.

“Thực xin lỗi....Anh không muốn làm em sợ hãi, anh chỉ là muốn....Anh chỉ là muốn....”

Chỉ là muốn cái gì? Câu kế tiếp ‘Tiêu Hoằng’ cũng không nói, đầu ‘hắn’ cúi thấp, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống....Cuối cùng, ‘hắn’ hạ mi, xoay người, từng bước một, đi ra khỏi phòng, biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Lưu Cẩm Nghi há hốc mồm, hoảng sợ hỏi tôi: “Hàn Sanh, người kia....Rút cuộc là ai? Vì sao lại giống Tiêu Hoằng như thế? Chắc không phải, không phải_____”

Tôi hoàn toàn không nghe được những gì Cẩm Nghi nói, chỉ lẳng lẳng trừng mắt nhìn cửa phòng, cảm giác như giật mình tỉnh mộng, tôi không hiểu....Không hiểu vừa rồi tôi vì cái gì phải nghi hoặc? Lại vì cái gì phải sợ hãi?

Vừa rồi người kia là Tiêu Hoằng, tuyệt đối là Tiêu Hoằng, trừ bỏ Tiêu Hoằng, không bao giờ có người nào nữa sẽ dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn tôi, không bao giờ có người nào nữa sẽ dùng đôi tay mạnh mẽ ôm lấy tôi, không bao giờ có người nào nữa sẽ vì tổn thương tôi mà rơi lệ....Thế giới của tôi, chỉ có mình Tiêu Hoằng.

Nhưng Tiêu Hoàng đi rồi, anh không cần tôi, bởi vì tôi cứ nhiên lại hoài nghi anh không phải là Tiêu Hoàng thật sự, bởi vì tôi cứ nhiên lại sợ anh, cho nên anh đi rồi, đi rồi....

Nước mắt che lấp tầm mắt, xung quanh đều trở nên vẩn vơ, dần dần cách rời tôi, cho dù cố hết sức vươn tay, cũng chẳng thể vãn hồi....

Thế giới của tôi, sụp đổ mất rồi.

9. Chương 9

Mưa to liên tục suốt mấy ngày, cuối cùng cũng ngừng, ngay cả phát thanh viên khí tượng cũng tràn đầy vui mừng nói những ngày kế tiếp thời tiết đều sáng sủa ấm áp.

Hết thấy, quả thực như đang tại trào phúng tôi đáng cười.

Lưu Cẩm Nghi lái xe, đưa tôi đến nhà tang lễ thành phố, cậu ta nói Tiêu Hoàng đang ở đây, nhưng tôi động cũng không động, chỉ một mực chăm chú nhìn ngoài cửa sổ.

“Hàn Sanh....”

“Người kia là Tiêu Hoàng.” Tôi kiên định nói.

Lưu Cẩm Nghi trầm mặc, qua hồi lâu, cậu ta mới thở dài một tiếng, nói: “Đúng vậy, là Tiêu Hoàng....là quỷ hồn của Tiêu Hoàng đi?” Cẩm Nghi đậm cười: “Cậu cũng biết tôi là người theo thuyết vô thần, biên tập nhiều tiểu thuyết kinh dị như vậy, nhưng chưa từng tin vào những điều đó....Lần đầu tiên nhìn thấy, cứ nhiên là quỷ hồn của Tiêu Hoàng....”

Tôi không chút nghĩ ngợi phản bác cách nói của Cẩm Nghi. “Đó không phải là quỷ hồn, tuy rằng thân thể anh ấy lạnh băng, hơn nữa hình như cũng không có hô hấp, nhưng tôi vẫn sờ được vào anh ấy, còn cùng anh ấy lên giường, anh ấy cũng sẽ ăn cơm, cũng sẽ uống nước....Không có gì khác người bình thường cả.” Tôi cúi đầu nhìn hai tay mình, phẳng phất như còn cảm thụ được nhiệt độ giá lạnh của Tiêu Hoàng.

Là cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là chỉ cần anh còn bên cạnh tôi....Nhưng mà anh cũng không cần tôi đi? Giống như người đàn bà đã sinh ra tôi, rồi lại vứt bỏ tôi kia....Nhưng anh không cần tôi, không phải là lỗi của anh, mà là tôi sai....Sợ hãi anh....cực tuyệt anh....

Lưu Cẩm Nghi chậm rãi nói: “Hàn Sanh, đi thôi, mặc kệ là gì...nhìn Tiêu Hoàng một lần cuối đi.”

Tôi lau đi nước mắt nơi khóe mắt, lung tung gạt đầu.

Nhân viên nhà tang lễ yên lặng dẫn tôi cùng Lưu Cẩm Nghi, đi tới nhà xác lạnh như băng, dừng lại trước hàng dài các ngăn tử, lôi ra một cái trong đó.

Thật là Tiêu Hoàng không sai.

Không thể tưởng tượng nổi, tôi cứ nhiên lại thực bình tĩnh, bình tĩnh đến ngay cả chính mình cũng cảm thấy kỳ lạ. Tôi mở miệng, cúi đầu nói khẽ: “Xin lỗi, xin hỏi có thể cho chúng tôi một mình một lát được không?”

Lưu Cẩm Nghi liếc mắt nhìn nhân viên bên cạnh một cái, rồi gạt gật đầu, lại vẫn lo lắng nói: “Hàn Sanh, tôi biết cậu rất khó chấp nhận, nhưng bất luận thế nào cũng đừng làm chuyện gì ngốc nghếch được chứ?”

“Ừm, cậu đừng lo, tôi hiểu....Tôi chỉ là muốn một mình lặng lẽ nhìn anh ấy mà thôi.”

Lưu Cẩm Nghi trầm mặc nhìn tôi một hồi lâu, rồi mới thần sắc ảm đạm vỗ vỗ bả vai tôi, sau đó cùng nhân viên nhà tang lễ một trước một sau ra khỏi nhà xác.

Cả người Tiêu Hoàng trên dưới cơ hồ không có vết thương nào, biểu tình cũng thực an tường, thoạt nhìn giống như đang ngủ vậy.

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng đặt môi lên đôi môi lạnh băng của Tiêu Hoàng, kế đến là ở mí mắt, lông mi, trán anh hạ xuống nụ hôn nhỏ vun....Cuối cùng, tôi nhắm mắt lại, nở nụ cười thản nhiên.

Thứ tưởng rằng đã mất đi chỉ cần lại một lần nữa có được, sẽ vẫn chờ đợi có được lần thứ hai, lần thứ ba...Nhưng so với đứng tại chỗ chờ đợi, không bằng chủ động đi tìm.

Yên tâm đi, Cẩm Nghi, tôi sẽ không làm chuyện điên rồ....Bởi vì đó căn bản không thể coi là hành động ngu ngốc, tôi chỉ đơn giản là muốn đuổi theo Tiêu Hoàng mà thôi.

Nhân lúc Tiêu Hoàng còn chưa đi quá xa, tôi phải chạy nhanh đuổi theo anh mới được....

“Mấy ngày nay cậu nhớ nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ bậy bạ, lễ tang cứ giao cho tôi xử lý là được.” Lưu Cẩm Nghi đưa tôi đến cửa nhà, trên mặt vẫn không bỏ được quan tâm cùng lo lắng, “Tôi sắp xếp mọi thứ xong, sẽ lập tức tới chỗ cậu, được không?”

Quen biết lâu như thế, đây vẫn là lần đầu tiên tôi nghe thấy Lưu Cẩm Nghi dùng khẩu khí ôn nhu như vậy nói chuyện với tôi, tổng cảm thấy có điểm buồn cười.

Tôi nói: “Thật có lỗi, việc này đáng ra nên do tôi làm.”

“Có cái gì mà xin lỗi, chỉ cần cậu có thể nghỉ ngơi, ngủ một giấc là tốt rồi.” Lưu Cẩm Nghi vừa nói, vừa xoa xoa đầu tôi, “Hàn Sanh, cậu thật sự không có việc gì chứ? Hay là tôi cứ gọi điện thoại bảo Tiểu Du qua đây cùng cậu đi?”

Tôi ra vẻ tức giận đánh một cái nhẹ vào vai cậu ta: “Cẩm Nghi, cậu làm ơn đừng như gà mẹ thế đi, tôi là đồng tính luyện ái cũng không phải là ảo tưởng, không cần phải gọi bạn gái cậu qua đây cùng tôi.” Khóe miệng tôi gợi lên, trên tức cười nói: “Hơn nữa, nếu tôi nhớ không lầm, bạn gái cậu là đại đen không thủ đạo a, tôi thật sự sợ đến lúc đó cô ấy sẽ vật tôi một cái nhện lào, rồi mới chỉ mũi tôi mắng to, muốn tôi tỉnh lại một chút.”

“Tiểu Du là đại đen không thủ đạo, nhưng đâu bạo lực đến mức đó, cậu nói cô ấy cũng quá khủng bố đi.” Lưu Cẩm Nghi bật cười.

Tôi cười cười, “Yên tâm, một mình tôi không có vấn đề.”

Lưu Cẩm Nghi vẫn có chút do dự nói: “Được rồi....Nếu có chuyện gì, không phải, cho dù không có việc gì, cậu cũng có thể gọi cho tôi, tôi sẽ có mặt 24/24h.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Tiến Lưu Cẩm Nghi đi rồi, tôi mới chậm rãi đóng cửa lại, nhìn cảnh vật trong phòng một vòng.

Tôi chưa từng phát hiện, ‘nhà’ chỉ còn mình tôi lại rộng lớn như thế....Càng thêm chương hiện ra nỗi cô độc, tịch mịch của tôi.

Bất quá cũng không cần phải lo lắng, cô độc cùng tịch mịch đó rất nhanh sẽ biến mất....Nếu tôi làm Tiêu Hoàng phải ra đi, như vậy đương nhiên là từ tôi đuổi theo đến bên Tiêu Hoàng.

10. Chương 10

Tôi đi đến phòng bếp, cầm dao gọt hoa quả, dò tìm động mạch vành, tôi là người rất sợ đau, cho nên nếu được, hy vọng có thể tận lực giải quyết một lần.

Nhưng cho dù không thể một lần giải quyết, chỉ cần mất máu quá nhiều, tử vong cũng không phải vấn đề đi, chỉ là thời gian nhiều hơn chút ít mà thôi.

Tôi nhắm mắt lại, cầm dao gọt hoa quả đặt lên cổ muốn vạch một đường, vốn tưởng rằng sẽ rất đau, nhưng không có, không chỉ không đau, mà ngay cả một giọt máu cũng không chảy.

Nhiệt độ lạnh lẽo quen thuộc, gắt gao, gắt gao cầm tay tôi.

“Hàn Sanh, em định làm cái gì?” giọng nói trầm thấp thân quen, lo lắng vang lên bên tai tôi, dao nhỏ trong tay bị Tiêu Hoàng đoạt đi.

Trong phút chốc nhìn thấy Tiêu Hoàng xuất hiện trước mặt, tôi cảm thấy tay chân mềm nhũn, giãy tiếp theo, cả người đã ngã ngồi trên sàn.

Nhìn thấy Tiêu Hoàng làm cho tôi thực vui sướng, thật sự vô cùng vô cùng vui sướng, tôi cứ tưởng anh sẽ không bao giờ quay trở lại nữa....Rõ ràng là sung sướng như thế, nhưng đồng thời, xúc động muốn khóc lại mãnh liệt trôi lên.

Tôi lớn tiếng khóc rống.

Nước mắt rơi không ngừng, con người đau xót, thanh âm khàn khàn mang theo giọng mũi, thậm chí cả nước mũi cũng chảy ra cả đồng lớn, so với mấy đứa con nít trong vườn trẻ chỉ có hơn chứ không kém, tôi cũng biết mình bây giờ trông vừa buồn cười lại vừa mất mặt, nhưng vẫn không có cách nào ngừng lại, chỉ có thể không ngừng không ngừng khóc.

Nhìn tôi khóc quá mức như thế, Tiêu Hoàng luống cuống chân tay, tay anh nâng lên như muốn xoa xoa đầu tôi an ủi, nhưng cái tay kia lại dừng lại giữa không trung, do dự không quyết.

“Hàn Sanh, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, anh biết anh không nên xuất hiện, anh xuất hiện sẽ chỉ làm em sợ hãi, nhưng mà em vì cái gì lại...” Tiêu Hoàng cầm chặt chuôi dao, hai mắt mang theo khẩn cầu, “Chuyện như thế này đừng lặp lại nữa, Hàn Sanh, em nhất định phải sống thật tốt, phải sống!”

Anh càng nói càng kích động, vẻ mặt như sắp khóc, “Em không phải vẫn muốn có một ngôi nhà sao? Tiền bảo hiểm của anh đều để lại cho em, Hàn Sanh, em có thể dùng nó mua hẳn gian phòng này, nếu không thích cũng không sao, em có thể mua cái khác, nếu tiền bảo hiểm không đủ anh còn tiền gửi ngân hàng, tất thấy đều là của em!”

“Em không cần!” Đầu tôi lắc mạnh như trống bỏi, hai tay gắt gao nắm thành quyền, ngữ không thành tiếng nói: “Chỉ có một mình em....Không có anh.....Em không cần.....”

Lời nói đứt quãng, nhưng tôi nghĩ Tiêu Hoàng hiểu được ý của tôi, anh lại lần nữa vươn tay, tuy rằng còn hơi chút chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn lau đi nước mắt cho tôi.

“Hàn Sanh, em không sợ anh sao?” anh lẳng lặng nhìn tôi hỏi.

Tôi vẫn như cũ dùng sức lắc đầu, sứt sứt mũi nước nở nói: “Khi đó em không phải cố ý....Đầu em rất hỗn loạn..chỉ là lập tức không có cách nào...” Nói tới đây, tôi ngẩng đầu lên, bối rối túm lấy quần áo anh nói: “Nhưng em thật sự không sợ anh! Thật sự, mặc kệ anh là người hay là quỷ, em cũng không sợ!” Cho nên làm ơn đừng rời bỏ em, đừng rời bỏ em lần nữa!

Nghe vậy, ánh mắt nguyên bản chất đầy bi thương của Tiêu Hoàng từ từ trở nên nhu hòa, anh nâng cằm tôi lên, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau sạch vệt nước mắt.

“Hàn Sanh....em có biết lúc anh bị chôn sống, trong đầu luôn nghĩ gì không?” Tiêu Hoàng vừa nói, vừa dẫn tôi lại ngồi xuống ghế sofa.

‘Chôn sống’, hai chữ này từ miệng Tiêu Hoàng thoát ra, chỉ là nhẹ nhàng thản nhiên, phảng phất như đang nói thời tiết hôm nay đẹp hay không đẹp vậy.

Tôi khịt khịt, hơi do dự trả lời: “Là ‘mình đã chết rồi’ sao?”

“Đúng vậy, là ‘mình đã chết’....Rồi mới, anh nghĩ đến em.” Tiêu Hoàng dịu dàng vuốt gọn tóc mai của tôi, tầm mắt vừa như đang nhìn tôi, lại vừa như xuyên thấu qua tôi nhớ lại kỷ ức đã qua, “Cho dù là liếc mắt một cái thôi cũng được, anh rất muốn được nhìn thấy em....Nếu anh chết, em sẽ khóc đi? Anh biết em là người rất kiên cường, nhưng kiên cường của em, nhất định phải có người ở bên mới có thể kiên cường....”

“Anh hy vọng nếu anh thật sự đã chết, ít nhất trước khi em tìm được một người khác mà em có thể dựa vào, có thể yên tâm làm bạn tới già...”

“Em chỉ có anh.” Tôi vội cầm lấy tay anh, đổ mắt nhìn thẳng vào mắt anh, muốn cho anh biết tâm tình của tôi, “Em chỉ có anh, chỉ có anh....”

Tiêu Hoàng bỗng dừng ôm tôi vào lòng, chậm rãi nói: “Hàn Sanh....Em đã nhìn thấy ‘thi thể’ của anh đi? Khi đó, khi bị chôn sống anh vẫn luôn nghĩ đến em....sau đấy chờ anh lấy lại tinh thần, anh đã đứng trước cửa nhà chúng ta....Anh một chút cũng không thể giải thích nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có một việc anh xác thực chắc chắn _____ đó là anh thật sự đã chết.”

Tiêu Hoàng cúi đầu nở nụ cười tự giễu, hơi thở lạnh băng như gió lạnh mùa đông, làm tôi khẽ run lên.

“Anh đã chết, ‘thi thể’ cũng đã được người ta tìm thấy, nhưng bây giờ anh lại vẫn đứng ở đây, trái tim anh không đập, ngay cả hô hấp cũng chỉ là giả vờ mà thôi....Hàn Sanh, chính anh cũng không biết mình rốt cuộc là ‘cái gì’, loại quái vật như anh_____”

“Nhưng anh là Tiêu Hoàng không phải sao?”

Tôi chủ động ôm lấy anh, nhẹ nhàng mà nghiêng đầu dựa vào bả vai Tiêu Hoàng, hai mắt nhắm chặt lại vẫn như cũ không thể ngăn cản nước mắt trào ra. “Tiêu Hoàng, chỉ cần anh ở bên em là tốt rồi, mặc kệ anh là cái gì....Chỉ cần ở bên em là tốt rồi..”

Tiêu Hoàng lặng im không nói, chỉ buộc chặt vòng tay, gắt gao, gắt gao ôm tôi....Xoang mũi tràn đầy mùi hương trong trẻo mà lạnh lùng của Tiêu Hoàng, tôi thỏa mãn nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần có thể ở bên anh, muốn tôi vứt bỏ tất cả cũng không sao_____trừ điều đó ra, tôi không còn mơ ước gì nữa.

Lưu Cẩm Nghi cầm túi đồ ăn, nhấn chuông đợi cửa mở nhân tiện nhìn không được há mồm ngáp một cái thật to.

Hắn mệt chết đi, phi thường phi thường mệt mỏi, hai ngày trước sau khi nhận được điện thoại của cảnh sát, vì không thể liên lạc với Hàn Sanh, nên hắn đành phải đi xác nhận thi thể của Tiêu Hoàng.

Khi đó, Lưu Cẩm Nghi chợt nhớ tới mail của Hàn Sanh mới gửi cho hắn, cư nhiên lại viết cùng Tiêu Hoàng đi du lịch Hoa Liên_____trái tim hắn nháy mắt ngừng đập, lo lắng Hàn Sanh có phải đã biết Tiêu Hoàng đã chết, định làm chuyện ngu ngốc gì hay không, cho nên lại không ngừng không nghỉ chạy tới Hoa Liên, cơ hồ đem danh bạ điện thoại của các khách sạn, nhà trọ ở Hoa Liên gọi hết một lượt.

Rồi sau, hắn tìm được Hàn Sanh, cũng thấy được Tiêu Hoàng....

Buổi tối hôm đó, người mà hắn thấy thật sự là Tiêu Hoàng sao? Hay là một ‘thứ gì đó’ có bề ngoài giống hệt Tiêu Hoàng?

Nhưng ‘Tiêu Hoàng’ kia, hắn là Tiêu Hoàng đi? Bởi vì hai mắt người đó nhìn Hàn Sanh ôn nhu như vậy....

Lưu Cẩm Nghi lắc lắc đầu, từ trong trầm tư giật mình bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện đã lâu như thế, Hàn Sanh vẫn chưa ra mở cửa!

Chẳng lẽ là_____? Lưu Cẩm Nghi biến sắc, định tông cửa mà vào, nhưng vừa đẩy mạnh một cái, cửa đã cạch một tiếng mở ra. Thấy thế, Lưu Cẩm Nghi vội vàng chạy vào trong, bối rối tìm khắp các phòng.

“Hàn Sanh, Hàn Sanh, cậu ở chỗ nào? Cậu ở chỗ nào!”

Lưu Cẩm Nghi cơ hồ lật tung cả phòng ở lên, nhưng cũng không thấy bóng dáng Hàn Sanh đâu, mà hắn cũng không biết có nên an tâm hay không, bởi vì ít nhất hắn còn chưa thấy thi thể của Hàn Sanh.

“Hàn Sanh, cậu rốt cuộc chạy đi chỗ nào vậy? Chắc không phải thật sự làm việc gì ngốc nghếch đi...”

Lưu Cẩm Nghi càng nghĩ càng lo lắng, suy sút ngồi phịch xuống sofa trong phòng khách, bỗng dưng, một phong thư trên bàn hấp dẫn ánh mắt hắn. Hắn vội vội vàng vàng bóc ra, bên trong là một mảnh giấy cùng một đĩa cứng.

Lưu Cẩm Nghi không chút nghĩ ngợi để đĩa sang một bên, bắt đầu đọc thư....Nhìn nhìn, lo âu trong mắt hắn dần biến mất, thay vào đó, là một chút an tâm tươi cười.

Hắn đứng lên, đi tới cửa sổ kéo màn che, để cho ánh nắng ấm áp tràn vào trong phòng, chiếu lên mặt hắn.

“Thật là, hai tên luôn khiến người ta phải quan tâm....Bất quá như vậy cũng tốt....Chỉ cần các cậu cảm thấy hạnh phúc...”

Chỉ cần các cậu hạnh phúc.

Lưu Cẩm Nghi cười khẽ, thấp giọng lầm nhảm.

11. Chương 11

Lưu Hoành Sinh biết ba mình có một bí mật.

Bí mật đó chính là hàng năm ba hẳn luôn có một khoảng thời gian không ở nhà, kể cả mẹ cũng không biết ba đi đâu, làm cái gì.

“Dù sao ông ấy không phải đi gặp vợ bé bên ngoài là được rồi.” Mẹ rõ ràng không biết ba đi đâu, lại vẫn có thể kiên định nói như thế.

Năm thứ hai trung học, xuất phát từ tò mò, hẳn bỏ học theo dõi ba.

Ba đầu tiên là ngồi trên xe lửa, sau đó thay đổi vài lần xe bus, đến một trấn nhỏ hẻo lánh, dường như là tới gặp bạn cũ.

Lưu Hoành Sinh xa xa theo đuôi ba đến một căn nhà hai tầng cũ kỹ, ba còn chưa ấn chuông, cửa đã mở ra.

“Ha ha, Cẩm Nghi, cậu tới rồi!” mở cửa là một người đàn ông tuổi tác không hơn kém ba là bao, xem biểu tình của người nọ chắc hẳn đã quen biết ba từ lâu. Lưu Hoành Sinh ngấm ngấm, hàng năm ba ‘mất tích’ chắc hẳn tám phần mười là vì tới gặp người này.

Ba cũng nở nụ cười, đẩy gọng kính hỏi: “Hàn Sanh, cậu sao mở cửa đúng lúc thế?”

Người ba gọi là Hàn Sanh kia gãi gãi đầu cười, “Tiêu Hoảng ở trên lầu hai thấy cậu đến, nên bảo tôi mau mau xuống mở cửa a.”

“Ác ác, lập tức a? Không ngờ tôi vẫn còn được hoan nghênh nhiều vậy nha.” Nghe hai người nói chuyện có thể thấy, tình cảm giữa ba và Hàn Sanh rất tốt.

Hàn Sanh cười ha ha: “Cậu được hoan nghênh tới đâu còn không phải đều bị Tiểu Du trói chặt? Đúng rồi, Tiểu Du vẫn khỏe chứ? Còn con của cậu thì sao? Thành tích có bị tụt hay không? Bất quá tụt một chút cũng không sao, lần trước nó không phải xếp thứ chín toàn khối thôi? Thật thông minh a! Hoàn toàn không giống cậu tỷ nào mà.”

“Cái gì mà hoàn toàn không giống tôi chứ? Tên quý nhà cậu nói chuyện cũng quá khó nghe đi!” ba nắm hai tay, hung hăng chĩa chĩa trán Hàn Sanh.

“Đau đau đau đau đau!”

“Đau đi đau đi đau đi? Người cậu đau còn chưa bằng lòng tôi đau đâu!”

Nhìn hai người trước mắt tựa như trẻ con đánh nhau, Lưu Hoành Sinh bắt đầu có điểm hối hận mình vì sao lại phải theo dõi ba rồi.

“Được rồi, hai người mỗi năm gặp mặt nhất định phải làm loạn lên như vậy mới có thể vui vẻ sao?” một thanh niên ước chừng hai mươi mấy tuổi tách hai người ra, miệng tuy nói lời trách cứ nhưng vẻ mặt cũng vô cùng nhu hòa.

Lưu Hoành Sinh luôn luôn cảm thấy bộ dáng mình không tồi, dù sao gien của ba mẹ coi như là tốt đẹp, vì thế bọn con gái trong trường hâm mộ hẳn không ít, nhưng sau khi nhìn thấy người này, hẳn không bao giờ tự nhận mình đẹp trai được nữa.

Người kia hẳn là con lai đi? Đôi mắt màu lam, mũi cao mắt sâu, còn có làn da trắng nõn đủ để không ít phụ nữ ghen tị.

“Tiêu Hoảng, Cẩm Nghi bắt nạt em!”

Hàn Sanh vừa nói, vừa trốn sau Tiêu Hoảng nhỏ hơn hẳn những mười tuổi, cảnh này làm Lưu Hoành Sinh cảm thấy thật buồn cười.

Đối với Hàn Sanh đã hơn bốn mươi tuổi mà còn làm nũng, Tiêu Hoảng tựa hồ không chút phản cảm, còn an ủi xoa xoa đầu hẳn, mà Hàn Sanh cũng thực vui vẻ híp mắt lại.

Tiêu Hoảng hướng ba cười nói: “Đừng đứng ở bên ngoài, vào nhà tâm sự đi? Cả con của cậu nữa.”

Nghe vậy, Lưu Hoành Sinh hoảng sợ, không ngờ mình lại bị phát hiện. Ba hắn rõ ràng cũng sửng sốt, lập tức phục hồi tinh thần, trán nổi gân xanh bạo quát: “Lưu.Hoành.Sinh! Mau ra đây cho ba!”

Có trốn tiếp cũng vô dụng, hắn chui ra từ sau cột điện, đi tới chỗ ba đang tức nổ mũi.

“Ba, thật là trùng hợp a, không ngờ ba con mình lại gặp nhau ở chỗ này nha.” Hắn cười gượng chào hỏi, miệng biên cái lý do mà chính hắn cũng phải phỉ nhổ là ngu ngốc.

Ba trợn trắng mắt, ánh mắt xuyên thấu qua tròng kính như muốn cắn chết hắn vậy, “Con sao lại ở chỗ này? Trường học thì sao? Con bỏ học?”

Hắn ngây ngô cười vài tiếng, ý đồ cười qua chuyện, đáng tiếc ba đương nhiên là không dễ gạt, ném cho hắn cái lườm kèm đe dọa không lời, nếu hắn không giải thích rõ ràng cũng đừng muốn sống về nhà.

Lúc này, Tiêu Hoảng cười nói: “Cấm Nghi, vào nhà nói chuyện đi, muốn răn dạy con cũng không nên ở chỗ người qua người lại mà dạy bảo chứ.”

“Đúng đúng, tục ngữ nói việc xấu trong nhà không nên để người ngoài biết, hắc hắc, bất quá nếu cậu có hứng thú cho người ta biết cũng không sao.” Hàn Sanh vẽ mặt trêu chọc.

Ba có thể là cảm thấy bọn họ nói cũng đúng, cho nên ghé tai hắn kéo vào nhà, không buồn nhìn hắn đau kêu.

Hàn Sanh ngượng ngừng ngồi xuống sô pha, ha ha cười nói: “Cấm Nghi, cậu đừng làm mặt đáng sợ thế nha, không phải là bỏ học thôi sao? Tôi cũng không tin cậu chưa từng bỏ học a.”

Lưu Hoành Sinh cảm thấy Hàn Sanh so với nói là giảng hòa, chẳng bằng nói thẳng ra là hắn thật sự cho rằng bỏ học cũng không tính là chuyện gì lớn lao đi.

Ba bắt đắc dĩ cười cười: “Hàn Sanh, cậu hẳn là biết tôi sẽ không tức giận chỉ vì nó bỏ học mà.”

Hàn Sanh ngẩn ra, lập tức như hiểu ý nói: “Thì ra cậu lo lắng việc đó? Cấm Nghi, tôi bây giờ mới phát hiện ra là thần kinh của cậu cấu tạo yếu như vậy a.”

Ba có vẻ tức giận trả lời: “Nói nhảm, ai thần kinh cấu tạo quá yếu.”

Hàn Sanh hướng ba làm cái mặt quỷ. “Nói nhảm, không cần nghĩ cũng biết tôi không phải cùng cậu thảo luận thần kinh cấu thành như thế nào.”

Ngay tại hai vị tuổi tác trung niên sắp sửa cãi loạn, Tiêu Hoảng cầm tách trà đi tới, nghiêng đầu cười nói: “Cấm Nghi, việc đó không cần lo lắng vậy đâu, vì nó là con cậu mà.”

Nhìn Tiêu Hoảng tươi cười, ba thở dài một tiếng, khẽ cười nói: “Vẫn không khác xưa, cá tính thần nhiên.”

Lưu Hoành Sinh mờ mịt không hiểu, hắn không rõ ‘việc đó’ mà ba cùng bọn họ nói rốt cuộc là chỉ cái gì, ba hiển nhiên cũng không có ý giải thích cho hắn, lại tiếp tục cùng Hàn Sanh tranh cãi.

“Uống trà, có thể chứ?”

Thanh âm trầm thấp truyền vào tai Lưu Hoành Sinh, hắn vội vàng nói: “A, có thể, làm phiền anh.”

Tiêu Hoảng cầm bình trà rót vào cái chén trước mặt Lưu Hoành Sinh, nói: “Ngại quá trong nhà không có đồ uống khác, thanh niên các cậu chắc không thích uống trà lắm đi?”

“Không đâu, tôi tuy rằng rất ít uống, nhưng cũng không chán ghét.” Lưu Hoành Sinh khách khí đáp lời, trong lòng lại thâm buồn cười vì bộ dáng Tiêu Hoảng thoát nhìn chẳng qua cũng mới hai mươi mấy tuổi mà thôi, nói chuyện lại già dặn hết như người đồng lứa với ba.

Hơn nữa không hiểu có phải vì cuối thu hay không, mà khi Tiêu Hoảng vừa tới gần hắn, hắn sẽ cảm thấy một luồng khí giá lạnh ập tới.

Lưu Hoành Sinh thật dè dặt uống một ngụm trà nóng, hỏi: “Xin hỏi hai người quen biết ba tôi lâu rồi sao?”

“Ừ, rất lâu.” Tiêu Hoảng mỉm cười.

Hắn trầm ngâm nói: “Thế sao....Vậy ba tôi hàng năm ‘mất tích’, đều là đến thăm hai người?” Tuy kết câu là nghi vấn, nhưng trên thực tế hắn đã khẳng định được đáp án.

Quả nhiên, Tiêu Hoàng gật đầu cười nói: “Hàng năm cậu ấy đều đến đây cùng chúng tôi tâm sự, có đôi khi cũng sẽ thuận tiện cầm mấy quyển sách tới cho Hàn Sanh.”

Hàng năm đến đây cũng chỉ vì tâm sự? Cái này gọi điện thoại là được rồi chứ? Lưu Hoành Sinh cảm thấy ba mình thật là nhàm chán, rảnh rỗi quá nên tìm việc để làm, nhưng cũng có vài phần hâm mộ, ba cùng với bọn họ chắc hẳn là ‘bạn tri kỉ’ như mọi người thường nói đi.

Bất quá....Sách? Sách gì a?

“Tiểu thuyết của Hàn Sanh đều do Cẩm Nghi phụ trách, cũng là Cẩm Nghi dẫn dắt cậu ấy từ một tay viết trên mạng trở thành tác gia chuyên nghiệp.” Tiêu Hoàng giải thích.

Lưu Hoành Sinh không khỏi kinh ngạc, không ngờ Hàn Sanh lại là một tiểu thuyết gia, “Di, bút danh của chú ấy là gì? Viết những sách nào a?”

Tiêu Hoàng lấy xuống một quyển trên giá, cười khỏ nói: “Tuy Cẩm Nghi mỗi lần đều mang đến đây, bất quá Hàn Sanh không có thói quen lưu trữ tác phẩm của mình, cơ hồ đều đem chúng nó bán hạ giá hết, đây là quyển duy nhất cậu ấy giữ lại....Vì nó có ý nghĩa đặc biệt.”

Hắn nhận lấy nhìn xem, kinh hô: “A, bản này trước đây tôi có đọc rồi, ở trong phòng làm việc của ba tôi, hình như xuất bản đã mười mấy năm.”

Hàn Sanh đột nhiên chạy tới, vẻ mặt kích động hỏi: “Nga nga? Cháu xem rồi? Nó thế nào? Được hay không?”

“Ừm, không tồi....Bất quá kết cục có vẻ không được hợp lý lắm.” hắn nuốt nuốt nước miếng, có chút chần chờ nói: “Trước đó miêu tả nhân vật nam chính là một người rất tàn nhẫn, vì quyền thế có thể lãnh huyết giết người phụ nữ kia, nhưng sau đó khi cô ấy tới ‘tìm’ hắn, muốn kéo hắn cùng xuống địa ngục, hắn lại đột nhiên nhận ra rằng hắn kỳ thực là yêu cô ấy, khóc nói hắn yêu cô, rồi mới cam tâm tình nguyện bị người phụ nữ đó lôi đi....”

Về mặt Hàn Sanh ủ rũ, thất vọng nói: “Không hợp lý, không hợp lý, không hợp lý....quả nhiên xoay chuyển quá cứng, khó trách bán không chạy...”

Ba cười nói: “Cũng không phải bán không chạy, ít nhất nhà xuất bản không bị lỗ vốn, bằng không sách của cậu sao vẫn có thể xuất bản chứ.”

“Cẩm Nghi, cậu an ủi tôi kiểu gì thế hả?” sắc mặt Hàn Sanh càng thêm buồn bực, tiếp theo hắn bỗng dưng giang hai tay ra.

Lưu Hoành Sinh vừa mới kỳ quái Hàn Sanh vô duyên vô cớ giang hai tay làm gì a, giấy tiếp theo, hắn liền thấy đáp án.....Tiêu Hoàng chủ động đi tới trước mặt Hàn Sanh, để Hàn Sanh ôm mình, rồi mới tùy ý Hàn Sanh ở trong lòng hắn cọ động cọ tây.

Tiêu Hoàng nhu nhu tóc Hàn Sanh, ý cười mang đậm cưng chiều, “Cốt truyện không hợp lý cũng không quan trọng, anh rất thích mà.”

“Thật sự?” Hàn Sanh hoài nghi hỏi.

“Thật sự, không lừa em.”

Hàn Sanh lúc này mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, có điều hai tay vẫn gắt gao ôm chặt lấy Tiêu Hoàng, cố gắng chiếm tiện nghi.

Thấy thế, Lưu Hoành Sinh trở mắt nhìn, hắn biết về đồng tính luyến ái, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp được, hơn nữa lại là già trẻ tuổi tác hơn kém nhau rất nhiều.

Tầm mắt hắn đảo tới đảo lui qua hai người, có điều chỉ cảm thấy rất ngạc nhiên mà thôi, chứ không hề phản cảm gì, chỉ có những kẻ thích lạm giao là làm hắn chán ghét.

Thế giới gần 10 triệu dân, muốn giữa biển người tìm được một người thật lòng yêu mình quả thực không dễ dàng, cho nên hẳn cho rằng bất luận đối phương là nam hay nữ, chỉ cần có thể tìm được một nửa của mình đã là một việc vô cùng hạnh phúc.

Hơn nữa khi Tiêu Hoảng và Hàn Sanh đứng cùng một chỗ, không khí chung quang cũng sẽ trở nên thực nhu hòa, loại nhu hòa này Lưu Hoành Sinh cũng đã từng được cảm thụ, chính là từ ba mẹ của hắn.

Lưu Hoành Sinh phát hiện xung quanh bỗng nhiên im lặng hẳn đi, tĩnh đến mức phảng phất một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được tiếng vang, ba người trong phòng đều dùng ánh mắt quái lạ nhìn hắn chăm chú, làm cho hắn nhất thời bối rối không biết làm sao.

Đánh vỡ trầm mặc trước tiên, là Tiêu Hoảng.

“Cầm Nghi, nó quả nhiên là con của cậu, ôn nhu giống hệt cậu vậy.” trong mắt Tiêu Hoảng lấp láy ý cười, vẻ mặt tựa như một trường bối vui mừng khi thấy hậu bối có thành tích xuất sắc.

“Đương nhiên, tôi sinh mà.” Ba cười thực vui vẻ.

Đầu Lưu Hoành Sinh lại là một đồng dấu hỏi, ba người này luôn nói một ít lời hắn hoàn toàn không hiểu, bất quá so với nghi vấn trong lòng, hắn kỳ thật càng muốn sửa lại lời ba hắn, không phải ba hắn sinh, mà là mẹ sinh. Nhưng bởi vì không khí lúc này quá mức hòa hợp, cho nên hắn cũng chỉ có thể đem những lời này nuốt lại vào bụng.

Chạng vạng, ba con hắn ở nhà Tiêu Hoảng cùng Hàn Sanh ăn cơm chiều, cơm chiều là Hàn Sanh làm mì xào kẹp mì_____đúng là đủ buồn cười, nhưng quả thực mang đậm phong cách cá nhân của Hàn Sanh, tuy rằng hắn mới nhận thức Hàn Sanh chưa đến mười mấy giờ.

Rồi sau, Hàn Sanh cùng Tiêu Hoảng đưa ba con hắn đến bến xe bus, lúc ba nói với Hàn Sanh năm sau cũng sẽ tới thăm bọn họ, Hàn Sanh tặng cho ba một cái ôm thật chặt.

Ba con hắn lên xe bus, Hàn Sanh cùng Tiêu Hoảng vẫn không rời đi, vẫn đứng ở nhà ga nhìn theo đến tận khi xe khuất hẳn.

12. Chương 12

Xe bus chậm rãi lăn bánh, bóng Hàn Sanh cùng Tiêu Hoảng càng lúc càng nhỏ....Hắn dường như nhìn thấy Hàn Sanh rơi lệ, nhưng Tiêu Hoảng rất nhanh đã ôm Hàn Sanh vào lòng.

Trên xe, ba nói với hắn: “Sang năm nếu con có thể, thì cùng ba đi thăm họ đi.”

“Trường học thì sao?” hắn cũng không phản đối, cùng một đôi người yêu kia nói chuyện phiếm so với cùng bạn học chơi đùa thú vị hơn nhiều.

Ba cười nói: “Tùy tiện lấy lý do nào đó xin phép là được rồi.”

Hắn dở khóc dở cười, ba đang giật giây hắn bồi dưỡng thói quen cúp học sao.

“Sang năm bọn họ chắc là vẫn ở nơi này? Nơi này tuy rằng hẻo lánh, nhưng điều kiện cũng không tồi, không khí cũng khá tốt, rất thích hợp để Hàn Sanh sáng tác.”

Hắn nghi hoặc nhìn ba, hỏi: “Chắc là”....ý là bọn họ thường xuyên chuyển nhà sao?”

Ba gật gật đầu: “Bọn họ cứ cách một đoạn thời gian sẽ chuyển nhà, cần tiền dọn nhà thì trước tiên sẽ gửi mail cho ba biết, xác định địa chỉ xong cũng sẽ gửi mail báo.”

“Vì cái gì bọn họ lại thường xuyên chuyển nhà?” Là xuất phát từ hứng thú sao? Hắn từng đọc trên mạng thấy có một số người rất thích chuyển nhà, đến những nơi khác nhau thử nghiệm cuộc sống.

“Nếu chỉ vì hứng thú thì tốt rồi...” ánh mắt ba trở nên ảm đạm, nhưng khi quay sang nhìn hắn, giây lát lại trở lại hòa ái, “Con là đứa trẻ tốt, ba biết, bọn họ cũng biết....Con nhất định có thể nhận Tiêu Hoảng...Hoành Sinh, nếu có một ngày ba mất, liền đổi con đi thăm bọn họ....Mỗi một năm đều phải gặp, biết không?”

“Ba, ba đang nói cái gì? Ba còn trẻ như thế....” Hắn nhú mày.

Ba mỉm cười nhẹ nhàng, nói: “Chỉ là để phòng ngừa vạn nhất mà thôi, ba còn hy vọng mình có thể sống đến một trăm tuổi cơ mà.”

Mặc dù có chút hoang mang vì sao ba lại nói chuyện này, nhưng hấn vẫn cười phụ họa theo: “Đương nhiên rồi, ba là ba con mà, nhất định có thể sống rất thọ.”

Ba cười cười xoa xoa đầu hấn, đôi mắt sau cặp kính từ ái vô cùng, hấn nghĩ cả đời hấn có lẽ sẽ không bao giờ quên ánh mắt của ba lúc này.

Sau lại, mỗi một năm ba đi gặp Hàn Sanh cùng Tiêu Hoằng, đều sẽ dẫn hấn theo, mà mẹ một câu cũng không hỏi, có thể là cho rằng hai ba con có một vài bí mật nhỏ nhỏ là việc tốt đi.

Ba nói, lúc trước ba sẽ yêu mẹ, cũng chính bởi điểm này, nếu quyết định tin tưởng, thì sẽ không hoài nghi.

Hàn Sanh cùng Tiêu Hoằng cơ hồ cứ cách vài năm lại chuyển nhà một lần, sở dĩ bọn họ không ngừng chuyển nhà, mà bạn bè của họ ngoại trừ ba ra thì gần như không còn ai khác, khi Lưu Hoành Sinh nhìn đến Tiêu Hoằng qua năm tháng chưa từng thay đổi, cũng đã hiểu được đáp án.

Lưu Hoành Sinh vốn nghĩ Tiêu Hoằng là trong truyền thuyết bất lão bất tử, nhưng ba lại nói cho hấn, Tiêu Hoằng đã sớm chết.

“Đã chết? Không lẽ nào chúng ta thấy là U linh?” Hấn lúc ấy vẫn là sinh viên, há hốc mồm hỏi.

Ba bật cười trả lời: “U linh không có thực thể đúng không? Nhưng Tiêu Hoằng lại có....Trừ bỏ thân thể lạnh như băng, không có tim đập, không có mạch đập, không cần hô hấp ra, hấn cơ hồ vẫn như một người bình thường.”

Hấn ngẫm lại cũng đúng, hấn cũng từng thấy Tiêu Hoằng ăn cơm uống nước, còn đi WC nữa. Hấn hỏi tiếp: “Thế không lẽ là cương thi?”

Ba lại bác bỏ phán đoán của hấn: “Thi thể của Tiêu Hoằng đã chôn xuống mộ rồi.”

Hấn hoàn toàn không còn gì để nói, không phải U linh, cũng không phải cương thi, vậy rốt cuộc là cái gì?

Ba chậm rãi nói: “Hơn nữa....Hơn nữa Tiêu Hoằng có lẽ mới là người cảm thấy nghi hoặc nhất về sự tồn tại của mình.”

“Vì cái gì?”

Mi mắt ba hơi hạ xuống, “Bản thân không phải u linh, nhưng thi thể lại đã chôn dưới đất, hiện tại, ‘tồn tại’ ở nơi này, thật sự là chính mình sao? Lại hoặc là chỉ là một ‘thứ gì đó’ có trí nhớ của mình, có hình dạng của mình, lại căn bản không phải là mình....”

Hấn trầm mặc không lên tiếng, nếu ngay cả chính Tiêu Hoằng cũng thấy nghi ngờ về sự tồn tại của mình, vậy người ngoài như hấn càng đừng mơ có thể giải thích nổi.

“Có đôi khi ba thực hâm mộ tính cách của Hàn Sanh...” Ba khẽ mỉm cười, nói: “Hàn Sanh chưa bao giờ như chúng ta suy nghĩ Tiêu Hoằng vì sao lại sẽ biến thành như vậy, bởi vì với Hàn Sanh mà nói, Tiêu Hoằng chính là Tiêu Hoằng, còn lại những cái khác cậu ta sẽ không thêm nghĩ đến.”

“Hàn Sanh....Kỳ thực rất tàn nhẫn, chú ấy không muốn truy cứu, là vì sợ hãi mất đi...Cho nên cho dù người đó không phải là Tiêu Hoằng cũng không sao, chỉ cần người đó nguyện ý sắm vai Tiêu Hoằng là được rồi...”

Ba sững sốt, “Con đang nói cái gì?”

Hấn gắt gao nắm chặt tay, hấn cũng không hiểu được vì sao mình lại đột nhiên thốt ra như vậy....Hấn chỉ là nhớ tới nụ cười bao dung của Tiêu Hoằng, ánh mắt yêu chiều đó...Ôn nhu khiến người ta muốn khóc, đều là Hàn Sanh mới có thể có được.

Ba chăm chú nhìn hấn hồi lâu, mới khẽ thở dài một tiếng, nâng tay xoa đầu hấn.

“Hoành Sinh, con còn trẻ...Tuyệt đối có thể tìm được một người con yêu, mà cô ấy cũng yêu con.”

Hấn miễn cưỡng gợn khóe miệng, nở nụ cười cứng ngắc. “Nếu tìm được là con trai thì sao?”

Ba đẩy kính mắt, nói: “Ba ba con không phải lão cổ hủ gì, cũng không có quan niệm phải có con trai nối dõi tông đường, chỉ cần con sống hạnh phúc là tốt rồi.”

“Ba....Sang năm con còn có thể đi gặp bọn họ không?”

“Đương nhiên là có thể.” Ba nói, mỉm cười đầy từ ái.

Năm hần 30 tuổi, ba qua đời, nguyên nhân là vì ung thư dạ dày.

Bởi lúc phát hiện đã là giai đoạn cuối, cho nên không quá hai tháng, ba đã ra đi. Nếu chạy chữa, có lẽ còn có thể sống lâu thêm một thời gian, nhưng khi ấy ba lại cười nói, nếu đều phải chết, ba thà rằng quý trọng những ngày cuối cùng này, còn hơn là đem thời gian lãng phí ở bệnh viện.

Buổi tối thủ linh, Lưu Hoành Sinh đều từ chối thân thích giúp đỡ, kiên trì muốn một mình một người, bởi vì hần biết, hai người kia nhất định sẽ đến.

Đêm khuya mưa phùn mông lung, hai người họ quả nhiên xuất hiện.

Tiêu Hoảng đẩy xe lăn, Hàn Sanh giờ đã 60 tuổi sức khỏe từ lâu không bằng trước, cho nên khi đi xa nhà, đều từ Tiêu Hoảng lái xe mang theo xe lăn.

Nhiều năm trôi qua, Tiêu Hoảng vẫn như lần đầu tiên hần gặp, mà ánh mắt nhìn Hàn Sanh, cũng thủy chung không hề thay đổi.

Hần từng thực ghen tỵ Hàn Sanh, nhưng tùy theo thời gian một năm rồi lại một năm qua đi, ghen tỵ đáng ghê tởm kia đã sớm không còn tồn tại. Nếu bảo hần mắt nhìn chính mình dần dần già đi, mà người yêu lại trẻ trung như cũ, hần tự nhận không có cách nào giống Hàn Sanh không chút khúc mắc ở bên Tiêu Hoảng như vậy.

Vừa thấy hai người họ đến, Lưu Hoành Sinh chủ động đi đến linh tiền, điểm hai nén hương, phân biệt đưa cho bọn họ.

“Tuy đã sớm biết ngày này sớm hay muộn sẽ đến....Nhưng lại không ngờ tới nhanh như thế.” Hốc mắt Hàn Sanh phấp phồng, kìm nước mắt hướng bài vị vái ba vái.

“Hết thấy đều xảy ra quá nhanh.” Cho tới bây giờ, hần có đôi khi vẫn sẽ có cảm giác ba kỳ thực còn đang sống.

“Cẩm Nghi cậu ấy đi được an tường sao?” Tiêu Hoảng hỏi.

Hần nhìn khuôn mặt tươi cười trong di ảnh của ba, gật đầu nói: “Ừm, thực an tường, ngay cả bác sĩ cũng thật kinh ngạc....Người bị bệnh ung thư ở giai đoạn cuối khi phát bệnh đều rất thống khổ, nhưng ba lại chịu được cho đến tận lúc chết....Mẹ tôi nói, có thể là bởi vì trên thế gian này ba không có gì phải tiếc nuối.”

Thanh âm Tiêu Hoảng nhỏ như là thì thầm: “Cẩm Nghi vẫn luôn là một người rất kiên cường, rất thiện lương.”

“Ừm.” Hần đem tâm mất chuyển hướng bọn họ, “Trước khi ba mất, có đưa mail cùng mật khẩu nói cho tôi, tuy rằng ba mất, nhưng tôi sẽ vẫn tiếp tục đến thăm hai người, chỉ cần hai người không chê.”

Hàn Sanh vội vàng nói: “Hoành Sinh, cháu không cần phải cố ép mình_____”

Hần đánh gãy lời Hàn Sanh, lắc đầu cười nói: “Cháu không hề ép mình, từ đầu cho tới giờ, đều là cháu muốn đi gặp hai người, ba cháu mới dẫn cháu đi.”

Hàn Sanh run run môi, tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại cúi đầu, chỉ có một giọt chất lỏng trong suốt, lẳng lặng rơi xuống đùi hần.

Năm 32 tuổi, Lưu Hoành Sinh có người yêu, tuổi người yêu nhỏ hơn hần chừng 12 tuổi, hơn nữa lại cùng giới tính với hần.

Tuổi người yêu nhỏ hơn hần một giáp, nhưng cá tính lại cực kỳ mạnh mẽ, tuy hai người ngẫu nhiên sẽ khắc khẩu, nhưng cãi nhau xong cũng sẽ rất nhanh giải hòa.

Hàng năm hần vẫn như trước đi thăm Hàn Sanh cùng Tiêu Hoằng, trước khi đi, chỉ biết nhắn cho người yêu một câu là hần đi ra ngoài. Đối với việc ‘mất tích’ mỗi năm của hần, người yêu một chữ cũng chưa từng hỏi, tựa như mẹ hần khi xưa.

“Vì cái gì em không hỏi anh đi đâu?” Hần từng hỏi người yêu như vậy.

“Em rất muốn hỏi a, nhưng mà hỏi anh sẽ nói cho em biết sao?” Người yêu vừa dập đầu thuốc, vừa buồn bực nhìn hần, “Nếu anh muốn nói cho em biết, sẽ không lúc nào cũng ném một mảnh giấy ‘có việc đi ra ngoài’ trên bàn.”

“.....Thực xin lỗi.”

Người yêu thở dài, bỗng nhiên nở nụ cười, “Cũng không có gì cần phải giải thích, ngay từ đầu đúng là có điểm không vui, bắt quá sau đó em nghĩ thông, nghĩ thân nghĩ quý đều vô dụng, không bằng học cách tin tưởng____không phải tin anh, mà là tin tưởng chính bản thân em.”

Hần khó hiểu nhìn người yêu, nói như vậy đều là phải tin tưởng đối phương mới đúng? Sao lại nói tin tưởng chính mình?

Người yêu tự tin mà ôn nhu cười nói: “Em nói tin tưởng chính em, ý là tin tưởng bản thân mình yêu anh, nếu em ngay cả mình cũng không tin nổi, vậy còn có thể tin tưởng ai a?”

Nghe vậy, hần ngẩn ra, nhưng rất nhanh hần cảm thấy có một chỗ nào đó trong lòng, tựa hồ vì lời nói ấy mà tan ra....

Hần chợt nghĩ, có lẽ hần cuối cùng đã tìm được một nửa thuộc về mình.

Đêm đông giá rét năm hần 47 tuổi, hần nhận được một cuộc điện thoại.

Là Tiêu Hoằng gọi tới.

“Hoành Sinh, có thể phiền cậu ngày mai tới đây một chuyến được không?”

Đây là lần đầu tiên bọn họ gọi điện tới, trong điện thoại, giọng Tiêu Hoằng thực bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm hần có cảm giác không giống với Tiêu Hoằng lúc thường. Trong ấn tượng của hần, thanh âm của Tiêu Hoằng trầm thấp, từ tính, thành thực, cho dù chỉ là thản nhiên miêu tả một chuyện nhỏ nhặt, cũng đều làm người ta cảm thấy thư thái.

Là Hàn Sanh xảy ra chuyện gì. Cũng chỉ có Hàn Sanh mới có thể tác động tới cảm xúc của người đàn ông này.

“Tôi lập tức tới ngay.” Hần không chút nghĩ ngợi cúp điện thoại, vội vàng về phòng thay áo ngủ.

“Hoành Sinh, có chuyện gì thế?” Có thể là động tác của hần gây tiếng vang quá lớn, đánh thức người yêu.

“Anh có chuyện phải ra ngoài một chuyến.”

Người yêu ngáp một cái, hỏi: “Có liên quan tới việc ‘mất tích’ hàng năm của anh?”

“Ừ. Thực xin lỗi, đánh thức em.”

Người yêu không tiếp tục truy vấn, chỉ là lúc hần cầm chìa khóa xe ra khỏi nhà, nói với hần một câu. “Trên đường cẩn thận.”

Hần lái xe gần bảy tiếng đồng hồ, khi hần tới nơi, trời đã sáng rõ.

Tiêu Hoằng không nói một lời mở cửa cho hần, dẫn hần vào phòng của bọn họ. Trong phòng, Hàn Sanh lẳng lặng nằm trên giường, thần thái an tường như đang ngủ, chỉ có hô hấp đã ngừng lại mà thôi.

Một màn trước mắt, làm hần hiểu dự cảm bất hạnh của hần đã trở thành sự thật.

“Hoành Sinh, có thể giúp tôi chôn cậu ấy bên cạnh mộ tôi được không?” Tiêu Hoằng chăm chú nhìn không chớp mắt vào gương mặt già nua của Hàn Sanh.

Hần gật gật đầu. Ba từng nói cho hần, bên mộ Tiêu Hoằng còn một khối đất trống, là Hàn Sanh lúc ấy nhắc nhở ba khi xử lý tang sự cho Tiêu Hoằng thì thuận tiện mua xuống.

“Cám ơn.” Tiêu Hoàng nhìn hắn, trên mặt lộ ra tươi cười thỏa mãn.

Rồi mới, hắn nhìn thấy Tiêu Hoàng mang theo tươi cười, thân thể lại dần dần trở nên trong suốt....Chưa đến nháy mắt, trên mặt đất chỉ còn lại quần áo Tiêu Hoàng vừa mặc, Tiêu Hoàng hoàn toàn biến mất trước mắt hắn tựa như chưa từng xuất hiện.

Thực thần kỳ, nhưng hắn lại không cảm thấy kinh ngạc chút nào, chỉ cảm thấy đó là đương nhiên, Tiêu Hoàng là vì Hàn Sanh mới ‘tồn tại’, mà hiện tại Hàn Sanh đi rồi, Tiêu Hoàng cũng không còn lý do để ‘tồn tại’.

Hắn đi ra khỏi phòng, đứng lặng trong phòng khách quanh quẽ, hốc mắt tràn đầy dịch thể nóng bỏng, hắn dùng tay gạt nước mắt, nhưng lệ vẫn như cũ tiếp tục trào ra.

Hai tay bưng mặt, hắn gắt gao kiềm chế tiếng khóc trong yết hầu, nước mắt không ngừng trào ra xuôi theo kẽ tay từ từ chảy xuống.

Hắn tự nhủ với mình chỉ một lát thôi, chỉ cần một lát là được rồi....Khóc xong, hắn sẽ khôi phục lại là hắn như lúc đầu, trở lại bên cạnh người luôn yêu hắn, chờ hắn.

Tiêu Hoàng, người không bao giờ thuộc về hắn kia, là mối tình đầu hắn vĩnh viễn không thể nào quên được. Mối tình đầu_____vô cùng khắc cốt ghi tâm, nhưng cũng vô cùng tuyệt vọng.

13. Chương 13: Ngoại Truyện-1

Nước mắt người ấy, tựa như đóa hoa phiêu lạc giữa không trung...

Hàn Sanh nghĩ chính mình sẽ trở nên hư hỏng, như là kết quả không chút may mắn làm người ta cảm thấy bất ngờ.

Năm hắn 5 tuổi, mẹ hắn yêu người khác, bỏ nhà ra đi, mà ba ba làm việc ở công trường, cho dù đã cố gắng bứt ra khỏi ám ảnh việc bị vợ bỏ rơi, nhưng cuối cùng vẫn như cũ nhiễm tật say rượu.

Khi mẹ hắn còn chưa bỏ nhà trốn đi, Hàn Sanh nhớ rõ ba hắn tuy rằng thỉnh thoảng sẽ uống rượu, nhưng nhiều lắm chỉ là sau khi làm việc xong uống vài ba chén mà thôi. Còn bình thường, ba ba luôn luôn dạy hắn làm bài tập ở trường, lúc nghỉ cũng sẽ cùng mẹ dẫn hắn ra ngoài chơi.

Hiện tại nhớ lại, đó có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời hắn.

Từ lúc mẹ bỏ đi, số lần ba ba uống rượu càng ngày càng tăng, cũng uống mỗi lần một thêm nhiều, khi Hàn Sanh vào năm nhất quốc trung, có một lần hắn khuyên ba ba đừng nên uống rượu nhiều như vậy nữa, ba ba uống say lại hung hăng tát hắn một cái.

Đôi khi ba ba tỉnh táo lại, khấn trương ôm lấy hắn, luôn mồm tự trách nói thực xin lỗi....Khi đó, Hàn Sanh đã nghĩ, đây chỉ là một lần ngoài ý muốn, sau này sẽ không xảy ra nữa.

Thế nhưng, hành vi bạo lực của ba ba lại như chiếc hộp Pandora, một khi đã mở ra sẽ không thể nào đóng lại...

Ngay từ đầu, chỉ là cho hắn vài bạt tai, đá hắn mấy đá mà thôi, nhưng sau lại dần dần không khống chế được, có một lần thậm chí đánh gãy hai căn xương sườn của hắn.

Mà ba ba mỗi lần tỉnh táo lại, đều đã khóc ôm hắn, không ngừng nói thực xin lỗi...Cho nên khi đến bệnh viện, bất luận bác sĩ, y tá hỏi thế nào, hắn vẫn khẳng định nói là mình đánh nhau bị thương.

Hắn muốn bảo vệ ba ba, hắn muốn làm cho ba ba biết, cho dù mẹ vứt bỏ ba ba, hắn cũng sẽ tuyệt đối không bao giờ rời đi.

Có lẽ là vì hắn liên tục nói dối để bảo vệ ba ba, cho nên trong cảm nhận của thầy cô và bạn học, hắn từ một học sinh bình thường không có gì nổi bật, dần dần biến thành một thiếu niên bất lương không học vấn không giáo dục, cơ hồ không một ai chịu làm bạn với hắn, chịu tới gần hắn, thường thường đều là nhìn hắn không vừa mắt, muốn giáo huấn hắn một chút cho biết mặt.

Cho dù ở trường học bị xa lánh, Hàn Sanh cũng không cảm thấy khó chịu, bởi vì lòng hân tràn đầy hy vọng ba ba có thể khôi phục lại thành ba ba như trước kia.

Chỉ cần thành tích của mình tốt, ba ba sẽ thực vui vẻ, sẽ không lại uống rượu nữa đi? Hân nghĩ như vậy, cho nên cực kỳ chăm chỉ đọc sách, thành tích ở trường từ từ tiến bộ, các thầy cô thường cảm khái nói hân nhận thức không tồi, chỉ tiếc là học không giỏi, còn có bạn nữ đối hân ái mộ, nói hân quậy thật sự có cá tính, đồng thời, người muốn tìm hân gây sự cũng càng nhiều.

Tốt nghiệp trung học, hân thi đậu vào một trường cao đẳng tương đương nổi danh trong huyện, khi hân thu được phiếu điểm, hân liền hưng phấn mà đem phiếu điểm giao cho ba ba, hy vọng ba ba sẽ khích lệ hân, sẽ nói hân là niềm tự hào của mình, nhưng mà ba ba đáp lại hân, chỉ là một nắm đấm thật mạnh.

“Mày cũng khinh thường tao đúng không? Giống như mẹ mày khinh tao chỉ biết làm việc cực nhọc! Mày tưởng tao muốn nuôi mày sao? Mày vốn đâu phải con tao! Lúc nó gả cho tao đã phình cái bụng to tướng! Tao cứ tưởng tao cưới nó, nó sẽ khăng khăng một mực ở bên tao, không ngờ cuối cùng nó vẫn chạy! Cùng một thằng oắt con dựa váy đàn bà mà chạy!”

Đây là lần đầu tiên ba ba đánh hân khi thanh tỉnh, nhưng làm cho hân kinh ngạc, cũng không phải vì ba ba đánh hân, mà là vì hân lại không phải là con của ba ba.

Đầu hân như bị một tia chớp đánh trúng, cái gì cũng không thể tự hỏi, chỉ có thể tùy ý ba ba đánh hân đến bất tỉnh nhân sự.

Ba đẻ của hân hân là không cần hân, cho nên mẹ mới có thể cưới ba ba ‘hiện tại’ đi? Nhưng mẹ cuối cùng vẫn từ bỏ hân, mà ‘ba ba’ tựa hồ cũng chán ghét hân, coi hân là trời buộc....

Cứ việc như thế, hân lại vẫn không thể rời bỏ ‘ba ba’, như cũ khăng khăng ở lại nhà, như cũ đi bệnh viện khăng khăng vết thương trên người mình là do đánh nhau. Cho dù hân không phải con đẻ của ‘ba ba’, nhưng ‘ba ba’ từng đối tốt với hân cũng không thể dễ dàng xóa sạch.

Chỉ là đôi khi, hân sẽ đột nhiên rất khó chịu nổi, rất muốn khóc.

Khi hân còn học trung học, hân đặc biệt thích đến tầng cao nhất của trường, rất ít học sinh sẽ tới tầng cao nhất, cho dù thật sự có, cũng sẽ không chạy đến sân thượng, bởi vậy với hân mà nói, nơi đó tựa như căn cứ bí mật của riêng hân, là nơi hân có thể mặc sức khóc vì mình.

Nhưng mà có một lần, khi hân nhảy xuống từ sân thượng, thực không đúng lúc bị Tiêu Hoảng – bạn cùng lớp thấy được.

Tiêu Hoảng, một người hoàn toàn khác hân, cha mẹ là giáo sư, anh trai là sinh viên đại học nổi tiếng, diện mạo con lai cùng tính cách thường được bạn học đùa giỡn gọi là ‘thiên sứ’, làm cho Tiêu Hoảng vô luận ở đâu đều rất được yêu mến.

Hàn Sanh nghĩ, Tiêu Hoảng sở dĩ có thể ‘thiên sứ’ như thế, là bởi vì cậu ta có cha mẹ cùng anh trai yêu thương đi.

“Cậu vừa mới khóc.” Tiêu Hoảng khẳng định nhìn hân nói.

Hàn Sanh sững sốt một chút, lập tức hung tợn trừng Tiêu Hoảng: “Liên quan gì đến mày? Tao cảnh cáo mày, nếu mày dám nói ra ngoài, tao tuyệt đối sẽ đem mày đánh đến ngay cả ba mẹ cũng không nhận được mày là ai.” Hân cũng không phải nói giỡn, ít nhiều nhờ mấy ‘bạn học’ thích tìm hân gây sự, cho nên hân mới luyện ra được công phu đánh nhau thuộc hàng đỉnh đỉnh như bây giờ.

Tiêu Hoảng lại không chút nào sợ hãi, trái lại nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Nơi này là nơi cậu có thể thả lỏng sao?”

“Liên quan quái gì đến mày!” Hân phản nộ quát.

“Sau này tôi sẽ không tới nữa.” Tiêu Hoảng như là hoàn toàn không nghe thấy Hàn Sanh rống giận, tựa gà nói với vịt, nói: “Nơi này là của cậu, tôi sẽ không đến nữa, cho nên cậu có thể yên tâm tiếp tục tới đây.”

Hai mắt Hàn Sanh bỗng dưng trừng lớn, hắn không nghĩ tới Tiêu Hoàng cứ nhiên lại sẽ nói như vậy....Nhưng rất nhanh, sự kinh ngạc của hắn biến thành phần nộ, khi hắn phản ứng lại, tay hắn đã nắm thành quyền vung về phía Tiêu Hoàng!

“Tao không cần mày thương hại!”

Tiêu Hoàng bị một quyền của Hàn Sanh đánh lui đến hai bước, nhưng biểu tình của Tiêu Hoàng cũng không thấy có một tia tức giận hay là hoảng sợ nào, chỉ có tầm mắt thẳng tắp nhìn Hàn Sanh.

“Tôi không thể thương hại cậu, bởi vì cậu không cần, không đúng sao?” khi Tiêu Hoàng nói những lời này, giọng điệu thực bình thản.

Hàn Sanh đột nhiên cảm thấy bản thân thật mất mặt, kẻ đánh người là hắn thì tức giận kích động, còn kẻ bị hại là Tiêu Hoàng lại không có một chút phản ứng.

“Dù sao...dù sao chuyện của tao không cần mày quản là được rồi!” Hàn Sanh phần nộ ném lại một câu, rồi giống như chạy nạn chạy vội xuống thang lầu, lưu lại Tiêu Hoàng một mình đứng tại chỗ.

Tiêu Hoàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn thiên không, thì thào những lời như vô nghĩa: “Giống như đóa hoa...trong suốt..đóa hoa...”

14. Chương 14: Ngoại Truyện-2

Hàn Sanh cứ nghĩ nghiệt duyên giữa hắn và Tiêu Hoàng chỉ có một lần đó mà thôi, đáng tiếc hắn sai lầm rồi.

Từ sau lần ngẫu ngộ kia, ở trường, Tiêu Hoàng đều tới trò chuyện với hắn, cho dù hắn không để ý tới, thậm chí là uy hiếp, Tiêu Hoàng đều một bộ như chẳng có chuyện gì, bất quá hắn không còn động thủ với Tiêu Hoàng nữa.

Cũng không phải Hàn Sanh sợ Tiêu Hoàng sẽ đi mách với thầy cô, nếu Tiêu Hoàng là người như vậy, thì lần trước bị hắn đánh đã đi tìm chủ nhiệm mới đúng, nhưng Tiêu Hoàng không hề làm như vậy...Hàn Sanh không rõ Tiêu Hoàng đến tốt cùng là nghĩ như thế nào? Nhưng bảo Hàn Sanh đánh một người không cừ không oán, hắn tự nhận không làm được, lần trước hắn đánh Tiêu Hoàng nguyên nhân là vì hắn không không chế được cảm xúc, sau đó hắn cũng thực sự áy náy thật lâu.

Tiêu Hoàng tựa hồ là ở hướng hắn tỏ vẻ thân thiện, thường thường đưa cho hắn một ít ghi chú về bài học, bởi vì thành tích của hắn đang ở ngưỡng rất nguy hiểm, mà hắn lại luôn tức giận mắng trả notebook lại cho Tiêu Hoàng.

Từ ‘ba ba’ lần đó nói hắn cũng không phải con đẻ của ‘ba ba’ sau, hắn vốn không còn dụng tâm vào việc học nữa, hắn sợ đạt thành tích tốt lại sẽ khiến ‘ba ba’ không vui...Tuy rằng ‘ba ba’ vẫn không ngừng đánh hắn, trái lại còn có xu hướng trầm trọng thêm, vô luận là thanh tỉnh hay say rượu, ‘ba ba’ tựa hồ đã quên hắn là một người sống, đem hắn trở thành một bao cát không có sinh mệnh.

Hàn Sanh đôi khi sẽ nhịn không được oán hận ‘ba ba’, nếu không thể thương hắn, từ trước cần gì phải đối hắn tốt như vậy? Làm cho hắn vọng tưởng có lẽ một ngày nào đó ‘ba ba’ sẽ khôi phục thành ‘ba ba’ trước kia....

Nhưng loại oán hận này sau một câu của chủ nhiệm, thoáng chốc biến mất không còn bóng dáng.

“Tiền ăn trưa? Không phải đã nộp rồi sao?” Chủ nhiệm dùng vẻ mặt ‘cậu nhớ lầm đi’ nhìn hắn.

“Nộp rồi?” Hàn Sanh không dám tin hỏi.

“Đúng vậy, tháng trước cũng nộp rồi.”

Hắn có chút choáng váng ra khỏi văn phòng, lời của chủ nhiệm còn đang vang vọng bên tai.

Từ sau khi lên trung học, ‘ba ba’ đã hoàn toàn không còn đi làm nữa, vì vậy học phí của hắn, tiền cơm cùng tiền điện nước, v.v.. trong nhà đều do hắn đi công trường kiếm về, thế nhưng tiền lương tháng trước cùng

tháng này của hắn phần lớn đều bị ‘ba ba’ cầm uống rượu rồi, bởi vậy đừng nói là tiền sinh hoạt hằng ngày, ngay cả tiền cơm trưa ở trường hắn đều túng quẫn không thể nộp nổi.

Lần này hắn đến tìm chủ nhiệm, chính là muốn nói với chủ nhiệm, mong có thể để cho hắn nộp gộp với tháng sau, nhưng không ngờ đều đã được nộp đủ....

Là ‘ba ba’ giúp hắn nộp sao? Là ‘ba ba’ đi? Nhất định là ba ba! Ngoại trừ ba ba ra, còn ai vào đây? Hàn Sanh hưng phấn mà run run không thôi, hắn muốn xác nhận đáp án của mình không sai, hắn muốn nói với mình ‘ba ba’ kỳ thật vẫn quan tâm hắn, cho nên hắn quay lại văn phòng, hỏi chủ nhiệm.

“Ba cậu? Cậu nhớ lầm đi? Trong này ghi lại là tháng này thu tiền cơm trưa là cậu nộp mà, nộp bù cả tháng trước.”

Hàn Sanh hỗn loạn, tháng này hắn căn bản không có tiền, lại đâu thể nào đúng hạn nộp tiền cơm trưa? Nhưng trong sổ ghi chép ngày nộp tiền quả thật là ngày cả lớp thống nhất thu phí_____trong đầu Hàn Sanh bỗng dưng hiện lên một bóng người.

Hắn vội vàng chạy ào vào lớp học, dưới ánh mắt kinh ngạc của cả lớp, cầm tay Tiêu Hoàng kéo đi. Hắn vẫn kéo Tiêu Hoàng, thẳng đến sân thượng mới bỏ ra.

“Tiền cơm trưa của tôi, là chuyện gì đây? Đừng nói với tôi là cậu không biết, tiền cơm trưa là đội trưởng cậu phụ trách thu!” Hàn Sanh tức giận rào rạt hỏi.

“....” Tiêu Hoàng trầm mặc đáp lại.

Hàn Sanh cảm giận kéo vạt áo Tiêu Hoàng, quát: “Đừng giả bộ câm điếc với tôi! Nói! Tiền cơm trưa của tôi, có phải cậu động tay động chân hay không?”

“....”

Tiêu Hoàng như trước một câu cũng không nói, nhưng chính bởi như thế, Hàn Sanh càng khẳng định mình đoán đúng, nhất thời hắn chỉ cảm thấy một cỗ lửa giận tràn ngập trong lòng như muốn thiêu đốt hắn thành tro.

Hàn Sanh trừng trừng nhìn Tiêu Hoàng, xương khớp tay nắm chặt vang lên tiếng răng rắc. Hắn nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Cậu cảm thấy tôi thực đáng thương đúng không? Cư nhiên ngay cả tiền cơm trưa cũng không nộp được.”

Lần này Tiêu Hoàng có phản ứng, hắn vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, tôi chỉ là_____”

Nói còn chưa hết, Tiêu Hoàng đã bị Hàn Sanh bạo phát đâm ngã xuống đất, mà Hàn Sanh hiển nhiên là tức điên, lại tiếp tục dùng sức đá vào bụng Tiêu Hoàng.

“Tôi không cần thương hại! Tôi mới không cần thương hại! Tôi không cần cậu đồng tình!”

Rõ ràng là người đánh, nhưng Hàn Sanh lại khóc, chỉ là giọt nước mắt hạ xuống kia rất nhanh đã bị hắn lau đi.

“Tôi cảnh cáo cậu, chuyện của tôi không cần cậu quan tâm! Nếu cậu còn dám như vậy nữa, đừng trách tôi không khách khí!”

Hàn Sanh hung tợn bỏ lại một câu, ngay cả quay lại lớp lấy cặp sách cũng không lấy, cứ như vậy chạy ra khỏi trường.

Bạn cùng lớp đều thấy hắn kéo Tiêu Hoàng ra khỏi phòng học, mà khi bọn họ thấy bộ dáng Tiêu Hoàng chật vật quay lại, không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì đi.

Ngày mai, cả lớp sẽ dùng ánh mắt gì nhìn hắn – phần tử bất lương đánh thần tượng của trường đây? Chủ nhiệm hắn là sẽ gọi hắn tới văn phòng quở trách, thậm chí còn có thể y theo nội quy của trường xử phạt hắn?

Hàn Sanh vỗ vỗ hai má, nói với mình không cần nghĩ nhiều như vậy, dù sao bạn học dùng ánh mắt chán ghét nhìn hắn cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, mà bị ghi sổ đen một, hai lỗi bất quá cũng chưa đến mức đuổi học đâu.

Dù sao nặng nhất cũng chỉ đến thế mà thôi....Tĩnh được gì chứ. Hàn Sanh luôn an ủi mình như thế _____nhưng mà, sự tình lại liền như vậy xảy ra.

15. Chương 15: Ngoại Truyện-3

Buổi tối, khi Hàn Sanh đến công trường làm công, có bốn gã chừng bằng tuổi hắc kéo đến khiêu khích, đốc công nói những tên đó đều là tiểu đệ của đám anh chị phụ cận, không cho bọn chúng tiền, thì mỗi ngày sẽ kéo đến gây rối, nhưng cho dù cho chúng tiền, thì vài ngày sau cũng sẽ quay lại vơ vét tài sản, quả thực là kéo dài không dứt.

Hàn Sanh vốn tính làm bộ như không phát hiện, nhưng bọn du côn đó lại nói một câu_____

“Hừ, loại vị thành niên như mày cứ nhiên cũng chạy tới làm mấy việc tay chân này? Chắc không phải là ba mẹ mày không cần mày, cho nên mày mới phải khổ cực như thế đi? Ha ha ha, thực thảm a!”

Trong nháy mắt đó, đầu hắc trống rỗng, chờ khi hắc phục hồi tinh thần lại, hắc đã đứng giữa vũng máu, bên tai hồi đặng, là từng đợt vô lực kêu rên.

Bốn gã kia đều bị Hàn Sanh đánh trọng thương phải nhập viện, trong đó có một tên thiếu chút nữa còn bị Hàn Sanh tươi sống đánh chết. Tòa án căn cứ theo nhận xét của trường học, tuy rằng đối phương khiêu khích trước, nhưng động thủ trước cũng là hắc, do đó kết luận hắc bản tính khó sửa, phán định hắc phải vào trại cải tạo thanh thiếu niên ba năm sáu tháng.

Thời gian hắc ở trại, ‘ba ba’ chưa từng đến thăm hắc một lần, cũng không hề có ai khác tới....Không, Tiêu Hoàng đã tới, chỉ có một lần.

Tiêu Hoàng đến thăm khi hắc vừa mới vào trại không lâu, lúc ấy hắc cảm thấy thực phần nộ, cho rằng Tiêu Hoàng luôn tại thương hại hắc, vì thế hắc không chút suy nghĩ liền hướng Tiêu Hoàng rống to.

“Nếu cậu còn dám đến, tôi sẽ chết cho cậu xem! Tôi không nói đùa đâu!”

Sau đó, Tiêu Hoàng thật sự không tới nữa.

Những ngày tháng trong trại, cảm xúc của Hàn Sanh chậm rãi lắng đọng lại, phương thức tự hỏi cũng dần thay đổi_____nhất là chuyện liên quan đến Tiêu Hoàng.

Những việc Tiêu Hoàng làm, chắc hắc đều xuất phát từ thiện ý đi? Tuy nói là đồng tình, nhưng đồng tình kỳ thật cũng chia làm rất nhiều loại, mà Hàn Sanh không thể nhận nhất, chính là đối phương đứng ở chỗ cao bô thí thương hại....nhưng mà Tiêu Hoàng...không giống như vậy..

Hàn Sanh cũng không biết cái không giống đó, đến tột cùng là không giống ở chỗ nào, hắc nghĩ chỉ cần có thể gặp lại Tiêu Hoàng một mặt, hắc có lẽ sẽ biết đáp án, nhưng Tiêu Hoàng lại không hề xuất hiện thêm một lần nữa.

Ba năm sáu tháng rất nhanh đã trôi qua, khi hắc ra trại về nhà, ngôi nhà đã không một bóng người, thậm chí cả ‘ba ba’ cũng không thấy.

Hỏi qua hàng xóm, mới biết được ‘ba ba’ đã trả lại nhà, rút tiền đặt cọc, từ hai năm trước đã rời đi rồi.

Hàn Sanh cảm thấy mình hắc nên kinh ngạc, nhưng hắc lại không có, chỉ là buồn bã nghĩ, quả nhiên trên thế giới này, chỉ còn mình hắc cô độc.

Toàn thân cao thấp còn đúng 200 đồng, lại không có chỗ để ở, Hàn Sanh thực còn thật sự lo nghĩ có nên đi phạm tội cướp bóc trấn lột linh tinh, để có thể quay về trại ăn ở miễn phí hay không.

Bất quá hắc cũng chỉ ngẫm lại mà thôi, ngục giam đó, cả đời đi vào một lần là đủ rồi.

Đúng lúc Hàn Sanh đang cùng đường, ô may mắn đến một chỗ xin làm công tạm thời, không ngờ người phụ trách tuyển công – cũng chính là đốc công ngày xưa còn nhớ rõ chuyện của hắc.

Hàn Sanh vốn nghĩ cuối cùng một đường hy vọng cũng không có, may mà vị đốc công kia là người tốt, hắc vỗ vỗ bả vai Hàn Sanh, cảm khái nói một câu: “Đứa nhỏ, thật có lỗi lúc đó không có cách nào giúp người.”

Đốc công đã giúp hắn rất nhiều, khi đó hỗ trợ ra tòa, nếu không phải lời khai của đốc công, thời hạn thi hành án của hắn có lẽ sẽ không chỉ là như thế.

Hàn Sanh thật may mắn.

Đốc công nói qua hai ngày có một trường đại học muốn xây thêm khu học mới, trước đó hắn có thể ở bên này hỗ trợ, bao ba bữa, chỉ là tạm thời phải chịu khó ở lại lán trại tại công trường, dải chiếu ngủ dưới đất, đợi khi bên kia bắt đầu xây dựng, hắn có thể qua đó ở phòng ghép.

Sao lại khó nhọc chứ? Đối Hàn Sanh hiện tại mà nói, chỉ cần có ăn có ở, đã là một việc vô cùng hạnh phúc.

Vài ngày sau, Hàn Sanh bước vào trường đại học trọng điểm nổi danh toàn tỉnh, đốc công nói lúc bọn họ ở đây không được đi lại lung tung, dù sao bọn họ là lao động nghèo sống tại tầng dưới của xã hội, những phần tử trí thức đó bình thường đối họ không mấy có ấn tượng tốt, vạn nhất bởi vì đi lại lung tung trong học đường mà bị người ta khiển trách, thì ngay cả đốc công cũng rất khó bảo lãnh.

Hàn Sanh phi thường quý trọng công việc đầu tiên sau khi ra tù này, tuy hắn khao khát học đại học, nhưng không mong khát khao hủy đi bát cơm của hắn, cho nên một tháng đầu khởi công, nơi hắn đi không phải công trường thì là phòng ghép của công nhân.

Có điều thỉnh thoảng đứng trên giá xây, hắn thường sẽ không nhìn được xa xa nhìn về phía từng tốp sinh viên ra ra vào vào giảng đường....

16. Chương 16: Ngoại Truyện-4

Một ngày tháng thứ hai, thời tiết thực nóng, có lẽ là vì quá nóng, nước ở công trường đều bị uống hết, cho nên đốc công cầm mấy trăm đồng đưa hắn, bảo hắn cùng hai công nhân khác đến cửa hàng tiện lợi trong trường mua nước khoáng.

“....Hàn Sanh?”

Hàn Sanh chưa từng nghĩ tới hắn có thể gặp lại Tiêu Hoảng, mà lại chính vào lúc hắn nghèo túng như thế này.

“Tiểu Sanh, bạn của cậu hả?” một gã công nhân tò mò hỏi.

Đứng trước quầy thanh toán, Hàn Sanh nhìn Tiêu Hoảng một thân gọn gàng, lại tràn ngập cảm giác mới lạ, không khỏi nắm chặt mấy tờ tiền đầy nếp nhăn trong tay, hắn có chút luống cuống, không biết mình nên thừa nhận hay phủ nhận, dù sao lần cuối cùng gặp mặt giữa hắn và Tiêu Hoảng thật sự không mấy thoải mái, hơn nữa quan trọng nhất là hiện tại hắn bắt quá chỉ là một công nhân quần áo cũ kỹ đầy bụi bẩn....

“Đúng vậy, tôi là bạn của cậu ấy.”

Hàn Sanh kinh ngạc nhìn Tiêu Hoảng, trên mặt Tiêu Hoảng là nụ cười thản nhiên, nhưng trong mắt lại tràn ngập vui mừng chân thành tha thiết.

Công nhân kia cao hứng vỗ vỗ bả vai Hàn Sanh, nói: “Hiếm khi gặp bạn cậu, các cậu cứ thoải mái tâm sự đi!”

“Nhưng mà....” Hàn Sanh do dự nhìn thùng to trong tay bọn họ, đó đều là chai nước, cân nặng không nhẹ.

“Tôi giúp mọi người được chứ?” Tiêu Hoảng mỉm cười, vẻ mặt chân thành đề nghị.

Sự thật chứng minh, tính cách như ‘thiên sứ’ của Tiêu Hoảng quả thật là đánh đổ bất luận nam nữ già trẻ, đợi khi Tiêu Hoảng cùng bọn họ kiêng thùng nước về công trường, đốc công đầu tiên là kinh ngạc, nhưng cùng Tiêu Hoảng nói chuyện mấy câu sau, liền như là bạn cũ lâu ngày không gặp vậy.

“Ha ha, tôi gặp qua rất nhiều sinh viên hàng hiệu thấy người như chúng tôi đều làm bộ như không phát hiện, làm người ta thực tức giận, nhưng tiểu tử cậu lại không thế, khá lắm!” Tiêu Hoảng không chút nào để ý quần áo hắn liệu sẽ bẩn hay không, tự nhiên cùng đốc công ngồi xuống đất tán gẫu.

“Người như chú? Là chỉ người như thế nào?” Tiêu Hoàng nghiêng đầu hỏi, đổi thành người khác, có lẽ sẽ làm người ta có cảm giác ‘cậu ta cố ý châm chọc sao’, nhưng khi người hỏi là Tiêu Hoàng, lại khiến người ta cảm thấy cậu ta thật sự không hiểu.

Độc công vỗ vai Tiêu Hoàng, cười ha ha, “Cậu nhóc này thật thú vị! Hàn Sanh a, cho cậu nghỉ ngơi một giờ, cậu cùng bạn cứ đi tâm sự đi, không trừ tiền công.”

Hàn Sanh ngây dại, vì cái gì ai cũng bảo hắn đi tâm sự cùng Tiêu Hoàng? Hắn cùng Tiêu Hoàng trên cơ bản đâu có gì để tán gẫu chứ?

“Cám ơn.” Tiêu Hoàng hướng độc công nói lời cảm ơn, tuy trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên, nhưng Hàn Sanh lại chừng như thấy được sau lưng cậu ta có cái đuôi đang phe phẩy phe phẩy.

Hàn Sanh nhin không được dụi dụi mắt, lông Tiêu Hoàng vẫn trơn đó thôi, đâu ra cái đuôi a?

Tuy lòng đầy bất an, nhưng Hàn Sanh cũng không muốn làm trái ý tốt của độc công, hơn nữa Tiêu Hoàng cũng rất tinh ý chọn một chỗ ngay gần công trường ngồi xuống, không cần phải đi chỗ khác tìm quán cà phê.

Hàn Sanh âm thầm cảm tạ đề nghị của Tiêu Hoàng, công nhân bắn hề hề như hắn nếu vào quán cà phê, cho dù Tiêu Hoàng không thèm để ý ánh mắt của người khác, Hàn Sanh cũng không có cách nào chịu được việc mình trở thành động vật quý hiếm ở vườn bách thú bị người ta xem xét.

“Tôi tính ngày cậu ra trại, rất muốn đi đón cậu....Nhưng mà lại sợ cậu tức giận.” Tiêu Hoàng không chút nào để ý quần áo bị dơ, thần sắc thản nhiên cùng Hàn Sanh ngồi xuống đất.

Lần cuối cùng gặp mặt Tiêu Hoàng, là do hắn đơn phương phát giận, nhưng Tiêu Hoàng lại không hề trách hắn, còn nói tính ngày hắn ra trại...Cho dù Tiêu Hoàng nói dối, Hàn Sanh cũng cảm động muốn rơi lệ. Hắn che dấu cảm xúc bằng cách cúi gằm mặt xuống, “Lúc đó....thực xin lỗi, tôi không nên quá đáng như vậy...Cậu tới gặp tôi, mà tôi lại...”

Hàn Sanh giải thích làm Tiêu Hoàng có chút kinh ngạc nhìn hắn, rồi lập tức nở nụ cười, “Là tôi không đúng, trung học lần ấy là lỗi của tôi.”

“Không, là tính tôi quá mức...” Tự thân Hàn Sanh hiểu rất rõ, nếu không phải tính cách bốc đồng của hắn, có lẽ cũng sẽ không đến nước phải vào trại.

Tiêu Hoàng trầm mặc một hồi lâu, mới lại mở miệng lần nữa hỏi: “Chúng ta cũng không cần giải thích, bởi cậu sai, tôi cũng sai, sai sai bù nhau, cứ coi như hòa đi?”

Lời Tiêu Hoàng nói làm Hàn Sanh nhin không được muốn cười_____ ‘sai sai bù nhau’? Tiêu Hoàng nói tuy chân thành, nhưng sao nghe lại có cảm giác mua hành tây thay củ tỏi?

“Được, chúng ta sai sai bù nhau!” hắn trả lời.

“Vậy tôi sau này có thể tới tìm cậu sao?” Tiêu Hoàng nhìn hắn hỏi.

Ánh mắt cùng giọng điệu của Tiêu Hoàng đều nói cho Hàn Sanh đây cũng không phải là lời khách sáo, mà là thật sự hy vọng có thể lại đến gặp hắn.

Vì cái gì người này lại muốn tới gặp hắn chứ? Rõ ràng lúc trung học Hàn Sanh đối hắn quá đáng như vậy....Nhưng mà Hàn Sanh vẫn thực vui vẻ, trên thế giới này hắn cũng không phải cô độc, ít nhất hắn còn có một người ‘bạn’ đi.

Hàn Sanh kìm nén xúc động muốn khóc, cười gật gật đầu.

17. Chương 17: Ngoại Truyện-5

Từ ngày đó, Tiêu Hoàng thường xuyên đến tìm Hàn Sanh, ngay từ đầu chỉ là nhàn tán một ít chuyện, nhưng sau khi Tiêu Hoàng biết Hàn Sanh muốn đăng ký vào lớp học ban đêm để tiếp tục việc học, liền tự nhận làm gia sư cho hắn.

Khiến cho Hàn Sanh bất ngờ là Tiêu Hoàng lên đại học, nhưng sách giáo khoa cùng bài vở thời trung học đều còn lưu giữ, hơn nữa đều giữ gìn rất tốt.

Tuy Tiêu Hoàng nói là vì hân nhố tình bạn cũ, nhưng qua bài vở ghi lại kỹ càng, Hàn Sanh biết Tiêu Hoàng là vì có một ngày có thể đem mấy thứ này giao cho hân.

“Nếu học lại trung học từ đầu thì rất lãng phí thời gian, tôi định thi lấy bằng trung học rồi mới trực tiếp nhảy lớp học đại học ban đêm, cậu thấy thế nào?” Hàn Sanh hỏi ý kiến của Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng suy ngẫm hồi lâu, gật đầu trả lời: “Cách này khá tốt, tôi sẽ đi tìm hiểu thêm bằng trung học bổ túc cần thi những môn nào. Về phần lớp đại học ban đêm, cậu đã định thi ngành nào chưa?”

“Ừ...Hệ tiếng trung giống cậu.” Hàn Sanh thấy Tiêu Hoàng hơi nhú mày, vội vàng hỏi: “Lớp ban đêm trường cậu rất khó thi vào sao?”

Tiêu Hoàng trầm ngâm nói: “...Chỉ cần chuẩn bị tốt, với thực lực của cậu, tôi nghĩ muốn thi vào trường tôi cũng không phải quá khó, để tôi đi phòng đào tạo hỏi kỹ xem.”

“Thật ngại quá, mấy ngày nay làm phiền cậu nhiều như vậy...” Hàn Sanh áy náy nói.

“Việc nhỏ thôi đâu có gì.” Tiêu Hoàng còn thành thật nói: “Cậu muốn vào trường tôi học, tôi thật sự rất vui, làm tôi nhớ tới trung học học bài cùng với cậu.”

Trung học Hàn Sanh đối hân không phải đánh thì là đá, có cái gì hoài niệm a? Hàn Sanh xấu hổ rụt lui cổ, cho dù hân biết Tiêu Hoàng không có nửa điểm nói móc ác ý gì, nhưng hân biết hồi đó mình thật sự là tự cao tự đại không biết tốt xấu.

Thời gian qua nhanh, dưới sự trợ giúp của ‘gia sư’ Tiêu Hoàng, Hàn Sanh thành công thi vào lớp ban đêm của đại học, tối đến, để chúc mừng, Hàn Sanh đang túng quẫn nhưng vẫn dám bỏ ra một ngàn đồng mời Tiêu Hoàng ăn cơm.

Ăn là bít tết loại thường, ăn theo tiệc đứng, khi tính tiền còn có thể tiết kiệm hơn 300 đồng...

“Có muốn qua chỗ tôi chơi không?” Tiêu Hoàng hỏi.

“Ừ.”

Hàn Sanh không chút do dự đồng ý, bởi vì tháng trước Tiêu Hoàng đã dọn ra khỏi ký túc xá, thuê một phòng trọ nhỏ có WC riêng, tính cả tiền điện nước cùng phí internet, một tháng tiền thuê tổng cộng khoảng 5000.

Làm cho Hàn Sanh bội phục là bất luận tiền học phí hay tiền sinh hoạt, Tiêu Hoàng đều dựa vào tiền làm thêm để trả, từ thứ 2 đến thứ 6 nhận phiên dịch tiếng Anh, thứ 7 và chủ nhật thì mỗi ngày 2 tiếng làm gia sư.

“Trưởng thành rồi, mấy cái đó đương nhiên đều phải tự kiếm, học cách độc lập về kinh tế.” Khi Hàn Sanh hỏi, Tiêu Hoàng chính là mỉm cười giải thích như thế.

Tiêu Hoàng dọn ra ngoài, có đôi khi Hàn Sanh hứng thú sẽ qua chỗ hân chơi, thậm chí là ở lại qua đêm, dù sao phòng ghép ở công trường là bốn, năm người một gian, vừa chật vừa hẹp, không thoải mái bằng chỗ Tiêu Hoàng.

Hàn Sanh dùng ít tiền còn lại đến cửa hàng tiện lợi mua mấy chai bia cùng một ít đồ ăn vặt, hai người bọn họ về chỗ Tiêu Hoàng, tiếp tục đợt chúc mừng thứ hai.

“Cạn ly_____”

Trong phòng, vang lên tiếng cốc chạm nhau, Hàn Sanh vui sướng uống ừng ực một hơi.

“Tiêu Hoàng, trong khoảng thời gian này thật sự cảm ơn cậu.” Hàn Sanh tay cầm quai cốc lạnh lẽo, về mặt chân thành nói lời cảm ơn.

Tiêu Hoàng cười nói: “Cậu có thể thi vào trường tôi, tôi thấy rất vui, cho nên không cần phải cảm ơn.”

“...” Chăm chú nhìn vào khuôn mặt nam tính của Tiêu Hoàng, Hàn Sanh bỗng dưng trầm mặc.

“Sao đột nhiên không nói?” Tiêu Hoàng nghi hoặc hỏi.

Hàn Sanh mấp máy môi, cuối cùng hạ quyết tâm mở miệng: “Tiêu Hoàng, vì cái gì cậu lại đối tốt với tôi như vậy? Đã lâu lắm rồi...đã rất lâu rồi không ai đối tốt với tôi như thế.”

18. Chương 18: Ngoại Truyện 6

Quay đầu nhìn lại, những năm tháng trung học xa xôi tựa tiền sinh, nhưng Hàn Sanh lại vĩnh viễn cũng sẽ không quên hẳn từng hung ác....Chỉ là vì sao Tiêu Hoàng lại nguyện ý đối hân tốt như thế?

Trong đầu Hàn Sanh chậm rãi hiện lên một đáp án, đối đáp án đó, hân có chút do dự, có chút bất an, nhưng lại không hề có e ngại hay chán ghét.

Tiêu Hoàng không nói gì, ánh mắt ôn nhu không chớp nhìn Hàn Sanh, im lặng, cũng đã hoàn toàn biểu đạt đáp án của hân.

“...Thấy chán ghét sao?” Tiêu Hoàng mở miệng, hỏi.

Hàn Sanh còn không kịp tự hỏi, nhưng bản năng đã dùng sức lắc lắc đầu. Có người thích hân, hân vui sướng đều không kịp, sao có thể thấy chán ghét? Mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần có người chịu yêu hân, chịu thương hân....

Mặt Tiêu Hoàng từ từ hướng gần lại, khi Hàn Sanh còn chưa kịp phản ứng, hân nhẹ nhàng ngậm lại môi Hàn Sanh, lúc rời đi còn khẽ liếm một cái, một dòng điện lưu cực nhỏ thoáng chốc chạy dọc sống lưng Hàn Sanh, khiến toàn thân hân run rẩy.

“Có chán ghét không?”

Câu hỏi đồng dạng, lần này Hàn Sanh trả lời là cả khuôn mặt oanh một tiếng đỏ hồng như chưng nước_____từ nhỏ đến lớn, cho dù là những ngày tháng thơ ấu hạnh phúc, ba mẹ nhiều nhất cũng chỉ hôn nhẹ trán hân hoặc hai má mà thôi, đây vẫn là lần đầu tiên có người hôn môi hân!

Phản ứng của Hàn Sanh người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, Tiêu Hoàng âm thầm buông tảng đá trong lòng, ôn nhu cười.

“Em không ghét là tốt rồi.” Dứt lời, Tiêu Hoàng lại hạ xuống môi hôn, lần này hôn khác hân lần trước mềm nhẹ dịu dàng, mà là kích tình như mưa rền gió dữ, đầu lưỡi giao triền phát ra từng tiếng ngọt nị.

“Hàn Sanh, em thích hôn như thế này chứ? Hay là chán ghét?”

Khuôn mặt Tiêu Hoàng cách gần như thế, trong miệng thốt ra cũng là vấn đề ngược ngùng khó trả lời, nhưng đôi mắt xanh thẳm như biển lại tràn đầy nhu tình...

Người đàn ông trước mắt này vì sao lại yêu hân? Rõ ràng một chút ưu điểm hân cũng không có...Hàn Sanh phỉ nhổ bản thân hèn mọn, đôi mắt nhìn Tiêu Hoàng lại dần dần ướm át_____

Thật cô đơn...

Thật tịch mịch....

Làm ơn xin hãy ôm hân thật chặt, để hân hiểu được hân không phải một mình!

Ánh mắt như nói được nhấc giùm tâm tình của Hàn Sanh, đối Tiêu Hoàng mà nói, đó khẳng định là dụ hoặc khiến người ta khó có thể kháng cự nhất trên thế giới này.

Tiêu Hoàng gắt gao ôm lấy Hàn Sanh, hơi thở mang đậm chất đàn ông khiến Hàn Sanh trầm mê không dứt.

Người đang ôm hân, mãnh liệt khát cầu hân_____lần đầu tiên Hàn Sanh cảm thấy bản thân mình quan trọng như vậy.

Nóng bỏng dây dưa, hai người cùng nhau ngã vào giường đơn có chút chật hẹp, Tiêu Hoàng vụng về cởi bỏ quần áo của cả hai.

Vì làm việc ở công trường, thân thể Hàn Sanh khá rắn chắc, làn da thâm nâu thô ráp, trên đó, trải rộng rất nhiều vết sẹo, Tiêu Hoằng nhìn đầy lòng chua xót.

Những vết thương này, phần lớn đều là ‘ba ba’ Hàn Sanh đánh đi? Hơn nữa Tiêu Hoằng nhớ rõ thời trung học da Hàn Sanh không đen như thế, mà là màu nâu đậm xinh đẹp.

Tiêu Hoằng hiểu rất rõ bây giờ hẳn chỉ là sinh viên, vẫn chưa đủ năng lực cải thiện cuộc sống của Hàn Sanh, nhưng chỉ cần đợi hẳn tốt nghiệp, tìm được một công tác tốt...

Trong đầu mơ tưởng tới tương lai, Tiêu Hoằng yêu thương ôm ấp hôn lên từng tấc da thịt của Hàn Sanh, rồi mới không chút do dự hàm trụ hạ thân sớm động tình của hẳn.

“A a!” phần eo Hàn Sanh giật bắn lên, rên rỉ không thể ức chế tràn ra khỏi miệng, tựa hồ toàn bộ cảm giác đều tập trung đến một nơi.

Khoái cảm tê dại như điện lưu khiến Hàn Sanh hét to một tiếng phát tiết, Tiêu Hoằng tách hai chân Hàn Sanh, phun ra tinh dịch trong miệng bôi lên hậu huyết của hẳn, đưa tay vùi vào, mơn trớn vách tường nhanh chạp.

“Tiêu...Tiêu Hoằng...” Hàn Sanh bắt lắt tay phải tùy ý xâm nhập của Tiêu Hoằng, mặt hiện vẻ chần chừ do dự.

Tiêu Hoằng cũng không rút tay ra, “Không muốn anh làm như thế sao?”

Hàn Sanh gật gật đầu lại lắc lắc đầu, hẳn hy vọng Tiêu Hoằng tiếp tục, nhưng lại lo lắng mình biểu hiện không tốt, ngộ nhờ Tiêu Hoằng cảm thấy tệ nhạt vô vị...

Hàn Sanh không thể tưởng tượng nếu bị Tiêu Hoằng thấy phiền chán, kẻ đơn độc như hẳn còn có thể còn lại cái gì?

“Nếu em không thích, vậy không cần làm, biết em không chán ghét anh, anh cũng đã rất vui vẻ.” Tiêu Hoằng thân hôn trán Hàn Sanh, ôn nhu nói.

Ôn nhu của Tiêu Hoằng làm Hàn Sanh hạ quyết tâm, hẳn chủ động mở rộng hai chân, đỏ mặt nói: “Tiến..tiến vào...Không có việc gì..anh tiến vào đi...”

Tiêu Hoằng cảm thấy lòng mình tràn đầy ngọt ngào, hẳn một bên cảm hạ thân của Hàn Sanh cao thấp ma sát, một bên dùng ngón tay khai thác cấm địa chưa từng có ai tiến vào của Hàn Sanh.

Đợi khi nơi nguyên bản gắt gao đóng chặt dần dần trở nên mềm mại, ngón tay có thể linh hoạt mấp máy, Tiêu Hoằng mới rút ra, đem hai chân Hàn Sanh vòng quanh eo mình, kiên định mà chậm rãi tiến vào trong thân thể Hàn Sanh.

Tiêu Hoằng rất kiên nhẫn, vừa thấy mặt Hàn Sanh biểu lộ ra đau đớn, hẳn liền lập tức dừng lại, thẳng đến Hàn Sanh thích ứng mới tiếp tục xâm nhập, đến tận khi tính khí hoàn toàn nằm trong cơ thể Hàn Sanh, nửa người dưới gắt gao dán chặt vào nhau, hẳn mới thỏa mãn thở ra một hơi.

Tiêu Hoằng hơi hơi thúc đẩy một chút, lo lắng nhìn Hàn Sanh, “Có đau lắm không?”

Hàn Sanh thành thực lắc đầu, tuy chỗ đó có điểm trướng đau, nhưng so với ‘ba ba’ từng ngược đãi thì chút đau đớn còn con này cũng không tính là gì, quan trọng hơn là cảm giác thân thể được lấp đầy này thật sự rất tốt đẹp.

“...Động đi.” Hàn Sanh hít vào một hơi thật sâu.

Được người yêu cho phép, Tiêu Hoằng chậm rãi luật động, lúc đầu Tiêu Hoằng còn có thể quy luật vận động từ tốn, nhưng đến cuối cùng vẫn khó có thể nhẫn nại xúc động, tiết tấu trở nên cuồng loạn mãnh liệt. Kịch liệt ra vào làm Hàn Sanh khóc thét, nhưng khoái cảm lan tràn khắp cơ thể lại làm hai chân hẳn gắt gao vòng chặt lấy eo Tiêu Hoằng.

Phản ứng của Hàn Sanh làm Tiêu Hoằng vô cùng sung sướng, hai tay hẳn nắm lấy eo Hàn Sanh nâng lên, một chút khe hở cũng không lưu mà sáp nhập, rút ra, mãnh liệt làm tình khiến nơi kết hợp phát ra tiếng vang dâm mãnh.

Khoái cảm tựa như thủy triều cuộn sóng hướng Hàn Sanh đánh úp lại, khi thân thể cong lên, cổ họng phát ra tiếng hét mang theo khóc âm, hần biết mình đạt tới đỉnh, đồng thời hần cũng cảm giác được tính khí của Tiêu Hoàng ở trong cơ thể hần run rẩy, tiếp theo chất lỏng ấm áp liền tràn ngập thân thể hần.

Tiêu Hoàng rút ra, tinh dịch màu trắng chậm rãi theo hậu huyết của Hàn Sanh chảy xuống, thấm ướt đẫm chăn.

Nằm trên giường, Hàn Sanh thở dốc, lông mi dính nước mắt nhẹ nhàng rung động, vẻ mặt mệt mỏi.

Bàn tay Tiêu Hoàng ôn nhu vén gọn những sợi tóc tán loạn của hần, nói: “Mệt mỏi sao? Vậy ngủ đi, anh sẽ ở cạnh em.”

“Uhm...” Hàn Sanh quả thật mệt mỏi, vừa nhắm mắt lại không bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Hoàng nằm xuống cạnh Hàn Sanh, tuy giường đơn chật hẹp, nhưng chỉ cần hần ôm Hàn Sanh thì giường đơn cũng vẫn dư chỗ.

Hần chăm chú ngắm nhìn gương mặt say ngủ của Hàn Sanh, trong tĩnh lặng, ánh mắt nguyên bản ôn nhu lại ỉn ỉn ngập đầy đau thương.

_____Hàn Sanh đối hần, căn bản không phải yêu, sở dĩ để hần ôm, cũng bất quá là muốn giữ hần lại bên mình....Bởi vì rất cô đơn, rất tịch mịch, cho nên Hàn Sanh chỉ hy vọng có người nào đó bên cạnh, cho dù người kia không phải là hần cũng không sao cả...

Nhưng không sao, Hàn Sanh hiện tại không yêu hần cũng không phải trọng yếu, chỉ cần hần tiếp tục ở bên Hàn Sanh, một ngày nào đó Hàn Sanh nhất định sẽ yêu hần, bất luận là phải chờ đợi bao lâu....

Chỉ cần, hần vẫn ở bên Hàn Sanh....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-tu-bat-du>